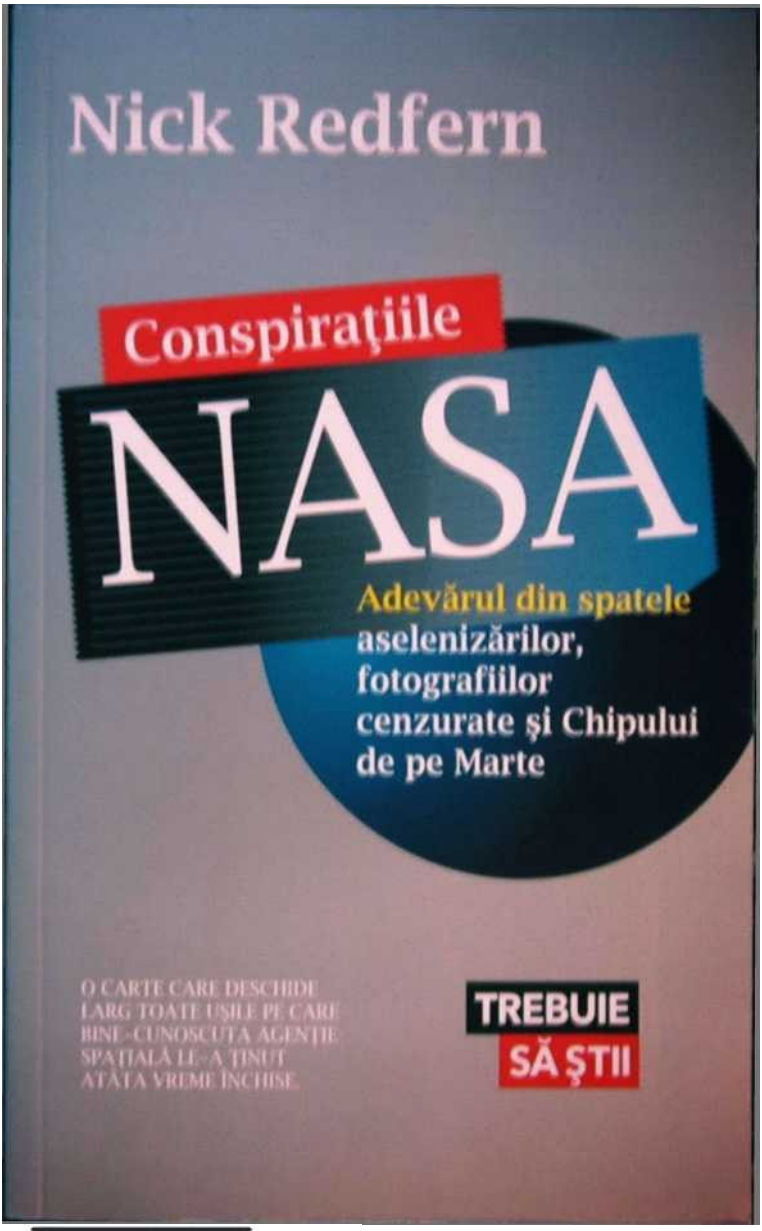
Nick Redfern
Conspiraţiile
NASA
Adevărul din spatele aselenizărilor, fotografiilor cenzurate şi Chipului de pe Marte
O CARTE CARE DESCHIDE LARG TOATE UŞILE PE CARE BINE-CUNOSCUTA AGENŢIE SPAŢIALĂ LE-A ŢINUT ATÂTA VREME ÎNCHISE.
TREBUIE SĂ ŞTII

Conspiraţiile
NASA

Nick Redfern

Traducere din engleză de Radu Timnea

Lifestyle TREBUIE SĂ ŞTII

EDITORI:
Silviu Dragomir Vasile Dem. Zamfirescu Magdalena Mărculescu
DIRECTOR:
Crina Drăghici
DESIGN:
Alexe Popescu
DIRECTOR PRODUCŢIE: Cristian Claudiu Coban
DTP:
Răzvan Nasea
CORECTORI:
Rodica Petcu Lorina Chiţan
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a Titlul original: THE NASA CONSPIRACIES
României Autor: Nick Redfren
REDFERN, NICK
Conspiraţiile NASA: adevărul din spatele THE NASA CONSPIRACIES e 2010 Nick aselerizărilor, fotografiilor cenzurate şi Redfem. Original English language edition
Chipului de pe Marte / published by Career Press, 220 West Parkway.
Nick Redfern; trad.: Radu Timnea.
— Bucureşti: Unit 12, Pompton Plains, NJ 07444

USA.
Life Style, 2011 All rights reserved
Bibliogr.
ISBN 978 – 606 – 92805 – 7 – 7 Copyright e Lifestyle Publishing, 2012
pentru prezenta ediţie
I. Timnea, Radu (trad.)
Lifestyle Publishing face parte
629.78 NASA din Grupul Editorial Trei
C.P. 27 – 0490, Bucureşti Tel. /Fax: + 4.021.300.60.90
e-mail: comenziedimratrei.ro www.lifestylepublishing.ro
ISBN 978 – 606 – 92805 – 7 – 7
Cuprins
Mulţumiri 7
Introducere 9
1. Implicarea extratereştrilor 13
2. De la Mercury la Gemini 22
3. Prăbuşirea de la Kecksburg 36
4. Apollo. Zboruri imaginare? 45
5. Conexiunea cu Zona 51.61
6. O epidemie de origine extraterestră 78
7. Europa anilor 1970.84
8. Fraţii din spaţiu 92
9. Mac Tonnies faţă în faţă cu marţienii 111
10. OZN-uri prăbuşite în Bolivia 125
11. Sabotarea navetelor spaţiale 139
12. Răpirile extraterestre şi NASA 158
13. Monştrii NASA 167
14. Deschiderea dosarelor X ale NASA 178
15. Roswell şi astronautul 184
16. Fotografii cenzurate 197
17. Atacul computerelor NASA 204
Concluzie: Trecut, prezent şi viitor 221
Note 226
Bibliografie 235
Despre autor 259
Mulţumiri
Aş vrea să profit de această ocazie ca să prezint

sincere mulţumiri următorilor: agentului meu literar, Lisa Hagan, lui Matthew Williams, de la Warwick Associates, şi tuturor celor de la New Page Books, dar în special lui Michael Pye, Laurie Kelly-Pye, Adam Schwartz, Kristen Dailey, Ginei Hoogerhyde, Karei Kumpel şi Dianei Ghazzawi.

Introducere

La 4 octombrie 1957, întreaga lume occidentală a fost şocată până în adâncul sufletului când fosta Uniune Sovietică a trimis pe orbită legendarul ei satelit Sputnik 1. Şi, cu toate că viaţa lui Sputnik 1 era destinată să fie extrem de scurtă – în timp ce cobora de pe orbită, la numai patru zile de la începutul anului 1958, s-a aprins brusc şi s-a transformat în cenuşă în atmosfera superioară a Pământului –, valoarea propagandistică a simplei lansări, în perioada de apogeu a tensiunilor Războiului Rece, a fost aproape incalculabilă şi practic imposibil de depăşit.

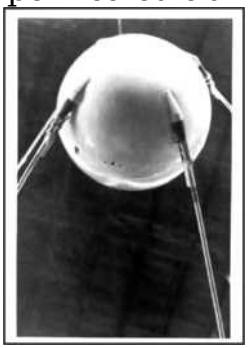

Machetă a satelitului sovietic Sputnik 1.

Guvernul Statelor Unite ale Americii s-a simţit imediat deopotrivă panicat şi extrem de vulnerabil, după ce ruşii învinseseră atât de categoric în primii paşi ai cursei spre spaţiu. Ca rezultat al acestei înfrângeri a Statelor Unite, guvernul, armata şi comunitatea colectivă de informaţii a CIA, NSA ŞI FBI au recunoscut rapid cumplita necesitate – din punct de vedere ştiinţific, psihologic şi al apărării – de a ajunge din urmă ceea ce reprezenta, la momentul respectiv, cea mai mare şi mai neprevăzută dezvoltare tehnologică din lumea comunistă.

Într-adevăr, Congresul SUA era atât de îngrijorat,

încât, îngrozit de saltul-surpriză în spaţiu al sovieticilor, a solicitat în unanimitate acţiuni rapide, concertate şi unificate din partea guvernului, ca întreg, pentru refacerea echilibrului puterii, care fusese deteriorat acum într-un mod atât de drastic şi de rapid. Se susţinea, logic şi cu tărie, că nu se putea permite, în nicio circumstanţă, ca Uniunea Sovietică să câştige o poziţie atât de avansată şi nici chiar una mai modestă în domeniul, neexplorat anterior, al spaţiului şi, cu atât mai puţin, exact în domeniul care, după părerea multor personalităţi din comunitatea ştiinţifică şi din Forţele Aeriene şi Forţele Terestre, era posibil să devină majoritar militarizat, şi asta într-un viitor apropiat.

Preşedintele Dwight D. Eisenhower şi personalul său, recunoscând cu abilitate că lumea veche şi familiară din jurul lor se schimba rapid, drastic şi într-un mod care nu fusese anticipat până atunci, au iniţiat primii paşi, prudenţi şi neîncercaţi anterior, pentru a rectifica situaţia şi a echilibra lupta precară pentru supremaţie, încă în desfăşurare în momentul respectiv, dintre puterile estice şi cele vestice. În acele clipe, a fost înţeleasă clar necesitatea stringentă a apariţiei unui organism nou, care să se ocupe de acel teritoriu la fel de nou, şi anume de spaţiul extraterestru.

În primele luni ale anului 1958, Comitetul Naţional de Consultanţă pentru Aeronautică (National Advisory Committee for Aeronautics – NACA) îşi începuse deja acţiunea de determinare a modalităţilor şi circumstanţelor exacte în care o organizaţie oficială a guvernului SUA, deosebită de toate cele existente anterior, putea să preia controlul total şi să dirijeze cu grijă şi competenţă brava lume nouă, pe care spaţiul extraterestru o oferea omenirii.

În aprilie 1958 şi ca rezultat direct al viziunii tot mai dezvoltate a NACA, Eisenhower a venit în faţa Congresului şi a anunţat cu mândrie înfiinţarea ambiţioasă a ceea ce s-a numit iniţial Agenţia Naţională a Aeronauticii şi Spaţiului (Naţional Aeronautical and Space Agency). Era o veste minunată şi exact ceea ce îşi doreau să audă membrii

Congresului. Până la sfârşitul lunii iulie 1958, Legea Naţională a Aeronauticii şi Spaţiului (National Aeronautics and Space Act) fusese formulată cu atenţie şi aprobată la nivel prezidenţial. Noul organism, cunoscut acum sub denumirea uşor modificată de Administraţia Naţională a Aeronauticii şi Spaţiului (National Aeronautics and Space Administration), NASA, aşa cum este ştiută astăzi de toată lumea, se născuse cu adevărat şi începuse să iniţieze rapid planurile prin care Statele Unite să joace un rol decisiv şi conducător în spaţiul extraterestru.

Începând de la acea dată devenită istorică, NASA a plasat cu succes nenumăraţi sateliţi pe orbita Pământului, a trimis în spaţiu atât bărbaţi, cât şi femei, a transportat o mână de bravi astronauţi pe suprafaţa celui mai apropiat vecin al nostru, Luna, a reinventat şi a revoluţionat călătoria în exteriorul planetei cu flota sa de navete spaţiale, a trimis sonde fără oameni la bord pe planete ca Saturn, Jupiter, Marte şi Venus şi ne-a asigurat că omenirea nu mai era încătuşată pe planeta Pământ.

Dar asta nu este totul. În spatele scenei, există o NASA foarte diferită. Unii ar putea spune că există o NASA mai întunecată şi mai obscură. Aşa cum vom arăta în curând, este vorba de o NASA ce pare a fi plină de poveşti cu muşamalizări la nivel înalt şi de secrete legate de:

OZN; farfurii zburătoare; forme de viaţă extraterestră din lumi îndepărtate; creaturi ciudate; nave extraterestre prăbuşite; întâlniri directe cu locuitori ai altor lumi; extratereştri morţi păstraţi în depozite criogenice; documente secrete referitoare la viruşi extratereştri mortali; vestitul Chip de pe Marte, despre care mulţi dintre cei care l-au cercetat consideră că a fost creat, cu mii de ani în urmă, de o rasă de marţieni dispărută demult; fotografii clasificate şi cenzurate cu nave spaţiale extraterestre; mărturii şocante şi senzaţionale ale unor astronauţi chiar din sânul NASA referitoare la convingerile şi întâlnirile lor personale cu obiecte de natură extraterestră şi necunoscută;

Aceasta este lumea ciudată, fantastică şi întunecată a

conspiraţiilor NASA.

Capitolul 1
Implicarea extratereştrilor

Coincidenţă sau nu, după succesul lansării satelitului Sputnik 1 de către Uniunea Sovietică, în octombrie 1957, s-a produs o creştere bruscă şi neliniştitoare a numărului de relatări referitoare la apariţii ale unor OZN pe teritoriul Statelor Unite ale Americii. Deşi scepticii ar putea să ia în calcul posibilitatea ca aceste numeroase relatări să se datoreze, de fapt, nervilor surexcitaţi din timpul Războiului Rece, isteriei şi anxietăţii publice, precum şi îngrijorării foarte uşor de înţeles trezite de lansarea rusească, alte evenimente legate de OZN nu pot fi explicate prin această logică simplă. Un raport al FBI din 12 noiembrie 1957, secret până acum, care a devenit public prin prevederile Legii privind libertatea accesului la informaţie, subliniază foarte clar acest lucru:

În ultimele două săptămâni, numărul de relatări a crescut extraordinar de mult, iar o parte dintre cele mai serioase au descris următoarele: un obiect a aterizat în Nebraska, cu şase persoane la bord, persoanele respective au discutat cu un fermier din Nebraska şi apoi au ţâşnit înapoi în spaţiu; un obiect incandescent a fost văzut trecând în viteză pe cer între Albany, Georgia, şi Miami, Florida; o şalupă a Pazei de Coastă a observat un obiect uriaş zburând deasupra Golfului Mexic; mai multe persoane din statele sud-vestice declară că, în timp ce conduceau maşina, au văzut OZN-uri, care au produs oprirea motoarelor maşinilor lor.1

Agenţii speciali ai FBI au continuat să strângă cu sârguinţă relatări despre fapte ciudate şi nefireşti, care, pentru o mare parte a personalului propriu, păreau să aibă legătură cu o invazie cosmică, informându-l metodic pe directorul FBI, J. Edgar Hoover, despre natura situaţiei tot mai grave, precum şi despre răspunsul armatei americane la problema iritantă pusă de prezenţa tot mai numeroasă a OZN:

Forţele Aeriene urmăresc îndeaproape aceste obiecte observate şi toate rapoartele simt prezentate la Centrul Tehnic şi de Informaţii al Aviaţiei, la Baza Forţelor Aeriene Wright-Patterson, în Ohio, unde sunt evaluate şi analizate. În cazul în care rapoarte ulterioare vor părea a fi autentice, Forţele Aeriene vor anunţa imediat FBI, ţinând cont de interesul nostru deosebit pentru problemele legate de spionaj şi sabotaj.2

Într-adevăr, dă de gândit observaţia că această creştere categoric dramatică a numărului de prezenţe ale OZN şi chiar de întâlniri directe cu fiinţe extraterestre a avut loc imediat după lansarea de către Uniunea Sovietică a satelitului Sputnik 1. Ar fi oare posibil ca ciudaţii locuitori ai altei sau ai altor lumi să fi urmărit cu atenţie şi în secret primele încercări ale rasei umane de a se desprinde din lanţurile sale terestre? Şi, în acest caz, oare chiar aceşti primi paşi ezitanţi în afara atmosferei noastre să fi provocat această agitaţie preocupată la vizitatorii extratereştri de pe planete îndepărtate?

Poate fi important şi relevant de observat că, până în 1957 şi pe parcursul a puţin mai mult de un deceniu, rasa umană a dezvoltat cu succes energia atomică, a distrus două oraşe japoneze cu bombe atomice, a dezvoltat tehnologia avansată a rachetelor şi, în cele din urmă, a depăşit limitele propriei planete. Cu alte cuvinte, s-ar putea ca, exact în acest moment specific al istoriei noastre mai mult decât în oricare altul, vizitatorii extratereştri să fi început să se intereseze serios de noi şi să-şi exprime îngrijorarea profundă faţă de acţiunile noastre. Totodată, unii ar putea fi dispuşi să speculeze că aceste civilizaţii extraterestre avansate, care ne urmăreau pe ascuns la finalul anilor 1950, au desfăşurat astfel de cercetări şi supravegheri intense, în nenumărate alte ocazii, în Univers. Mai ales atunci când civilizaţii tinere şi în plină dezvoltare au reuşit acel salt uriaş din lanţurile propriei planete, când avioanele cu elice care aruncau bombe asupra inamicilor au fost rapid înlocuite de rachete intercontinentale cu capacitatea de a distruge total oraşe,

ţări şi culturi întregi.

Aceste întrebări, probleme şi speculaţii controversate adaugă o provocare suplimentară la faptul că, numai câţiva ani mai târziu, la începutul anilor 1960, când planurile NASA de activitate în spaţiu au ajuns la nivele extrem de ambiţioase şi cutremurătoare, Donald N. Michael, care era, pe vremea aceea, angajat la prestigioasă Brookings Institution, a pregătit un document detaliat pentru Comitetul de Studii pe Termen Lung al NASA, cu titlul Proposed Studies on the Implications of Peaceful Space Activities for Human Affairs (Studii propuse despre implicaţiile activităţilor spaţiale paşnice pentru omenire), care a fost prezentat Camerei Reprezentanţilor din cel de-al 18-lea Congres al Statelor Unite, la 18 aprilie 1961. Conceperea, prezentarea şi natura documentului în cauză s-au dovedit a fi un moment esenţial în lunga şi întortocheata istorie a NASA şi în relaţia ei cu toate lucrurile de origine nepământeană şi extraterestră. Raportul a fost cu adevărat de excepţie: au fost consultate şi chestionate pe larg peste 200 de personalităţi din toate disciplinele care puteau să aibă o influenţă asupra viitorului rasei umane în domeniul spaţiului extraterestru.

Cu alte cuvinte, era un proiect unic şi semnificativ, care se pare că i-a oferit personalului NASA un material valoros, sub formă de informaţii, sfaturi, ipoteze şi recomandări ale experţilor despre aspecte majore legate de spaţiul extraterestru în momentul respectiv. Documentul elaborat la Brookings reprezintă o lectură foarte importantă dintr-un motiv foarte clar: reuneşte aspectele esenţiale ale naturii vieţii extraterestre şi potenţialele implicaţii cutremurătoare pentru întreaga rasă umană, dacă, într-o zi, vor fi descoperite culturi extraterestre avansate sau dacă acestea ne vor descoperi pe noi.

Chiar în aceşti primi ani de formare, NASA era extrem de preocupată şi îşi concentra o mare parte a atenţiei asupra ideii teoretice că rasa umană va avea cel puţin o formă de contact cu civilizaţii extraterestre

inteligente din spaţiul exterior sistemului nostru solar. Faptul că raportul redactat la Brookings se ocupa pe larg de numeroasele şi variatele aspecte spinoase, care ar putea foarte bine să apară din întâlniri directe cu o rasă extraterestră, ridică, în mod clar, următoarea întrebare semnificativă: era oare NASA îngrijorată, din cauza a ceea ce se întâmplase imediat după lansarea de către sovietici a satelitului Sputnik J, în 1957, că propriile misiuni spaţiale ar putea provoca rapid un val de întâlniri cu OZN, în interiorul şi în jurul Statelor Unite? Sau, altfel spus, această îngrijorare a avut vreun efect, mare sau mic, asupra deciziei NASA de a solicita raportul Brookings? Cu aceste întrebări în minte, să aruncăm o privire atentă asupra părţilor relevante ale acestui document istoric, numit: Proposed Studies on the Implications of Peaceful Space Activities for Human Affairs.

O anumită secţiune a raportului, intitulată The Implications of a Discovery of Extraterrestrial Life (Implicaţiile descoperirii vieţii extraterestre), a generat foarte multe comentarii şi un interes deosebit în momentul publicării sale chiar şi în mass-media care, în general, batjocorea şi ironiza toate discuţiile despre extratereştri prietenoşi sau ostili, vizitatori din lumi îndepărtate. Dar acesta nu era un raport oarecare, redactat de amatori, pregătit de admiratori creduli ai genului ştiinţifico-fantastic sau de fanatici ai OZN. Nu, temele, ideile şi chiar avertismentele referitoare la numeroase şi variate rezultate posibile ale interacţiunii directe sau chiar indirecte cu extratereştrii erau produse de unele dintre cele mai savante minţi din Statele Unite ale Americii, care îşi exprimaseră expertiza în aceste probleme.

Trebuie observat faptul că, spre surprinderea unor reprezentanţi ai mass-mediei americane, foarte puţini dintre acei savanţi consultaţi de Brookings Institution fuseseră de acord să elimine posibilitatea ca, într-o zi, omenirea să se confrunte cu fiinţe superioare, provenite dintr-o lume posibil foarte asemănătoare cu a noastră sau, dimpotrivă, dintr-o lume radical diferită de planeta pe care

locuim. E adevărat, documentul acesta subliniază clar că în comunitatea ştiinţifică existau îndoieli majore şi mult scepticism că va veni vreodată ziua în care se va produce un contact efectiv, faţă în faţă, cu E.T. De fapt, concluzia aproape unanimă era că cel mai probabil mediu prin care vom obţine, în cele din urmă, confirmarea că rasa umană nu este singură în Univers este radioul.

Interesant, în paginile documentului Brookings a apărut şi ipoteza că obiecte, dispozitive sau structuri antice, lăsate pe suprafaţa Lunii (sau chiar pe suprafaţa unora dintre planetele din apropierea sistemului nostru solar) cu mii de ani în urmă de inteligenţe nonumane, ar putea să-i ofere NASA indicii sau chiar dovezi clare care să sugereze cu tărie că a fost viaţă acolo, în decursul lungii şi turbulentei noastre istorii, mult mai aproape de casă decât am fi putut crede înainte.

Strict secret

Dacă existenţa unor forme de viaţă extraterestră ar fi confirmată, într-o zi, fără nicio urmă de îndoială şi dacă, apoi, s-ar lua hotărârea ca această descoperire să fie dezvăluită publicului şi mass-mediei, care ar fi efectul posibil? Care ar fi implicaţiile unei astfel de dezvăluiri? Oare haosul şi teama se vor instaura rapid, la nivel mondial? S-ar putea ca ordinea socială să se dezechilibreze şi să se poticnească ireversibil, înaintea unei prăbuşiri şi implozii spectaculoase? Oare vor apărea sentimente de uluire şi consternare faţă de fraţii noştri cosmici şi de intenţiile lor, prietenoase sau nu, în raport cu noi? Oare vom ajunge să ne bazăm prea mult pe presupusele tehnologii avansate şi minuni ştiinţifice pe care o rasă aflată cu secole înaintea noastră ar putea să le aibă de oferit umilei rase umane? Cu alte cuvinte, cu privire la acest ultim punct, s-ar putea ca şi cultura noastră să se trezească înghiţită total de cea a inteligenţelor extraterestre aproape omnipotente din mijlocul nostru, până la nivelul în care civilizaţia şi modul nostru de viaţă familiar să ajungă o simplă amintire distorsionată, folclor, mit, legendă aproape uitată? Acestea

erau întrebări de o importanţă şi o relevanţă vitale pentru cei de la Brookings şi NASA.

Indiferent de rezultatul posibil, Brookings Institution considera că răspunsurile la aceste întrebări şi la multe altele vor fi modelate într-o măsură semnificativă de aspectele sociale, sociologice, culturale şi de credinţele religioase ale publicului din întreaga lume, precum şi de credinţele similare, de nivelul de acceptare şi de ideologiile manifestate de conducătorii noştri aleşi şi de autorităţile religioase.

Partea pozitivă a tuturor acestor speculaţii era scenariul bine-venit prin care locuitorii Pământului se vor uni, în sfârşit, sub un singur stindard, atunci când se vor confrunta cu un contact extraterestru direct. Cu alte cuvinte, în urma dezvăluirii faptului că extratereştrii sunt printre noi şi că nu au de gând să plece, s-ar putea să existe un imbold la nivel planetar ca să ne considerăm cu toţii fiinţe umane, cetăţeni ai unui Pământ imit şi paşnic, nu – aşa cum suntem acum, aş spune eu – o amestecătură de naţiuni, ce pare să se concentreze dintotdeauna asupra conflictelor, supremaţiei şi rivalităţii naţionale.

Însă, în ciuda acestor presupuneri măreţe referitoare la ce s-ar putea întâmpla dacă s-ar face, într-o zi, o dezvăluire către publicul general despre un contact extraterestru, în paginile documentului Brookings sunt prezentate anumite consideraţii despre respectivul scenariu controversat, dar nu în legătură cu momentul în care publicul să fie înştiinţat despre contactul cu inteligenţe extraterestre, ci cu ideea dacă publicul general ar trebui informat vreodată. Bineînţeles, în prezent, teoria incendiară că elemente din guvernul SUA, din armată, din comunitatea informaţiilor şi chiar de la NASA au ales să ascundă publicului cunoştinţele lor referitoare la vizite extraterestre şi la OZN este extrem de răspândită. În această privinţă, am putea specula convingător că raportul Brookings nu se baza doar pe simple speculaţii.

În mod deloc surprinzător, concluziile raportului au produs valuri mari în mass-media americană a

momentului. Un exemplu perfect este faptul că, la 15 decembrie 1960, chiar New York Times a dedicat un spaţiu semnificativ de pagină istoricului şi controversatului raport. Cotidianul sublinia că NASA fusese avertizată să fie gata şi să se pregătească pentru descoperirea unor forme avansate de viaţă în spaţiu. Times nota, de asemenea, una dintre cele mai importante şi critice probleme ridicate, şi anume că raportul elaborat la Brookings Institution releva că noi, ca civilizaţie, am putea avea de suferit în mod nefavorabil şi semnificativ în cazul confruntării cu o rasă de fiinţe ce posedă o inteligenţă net superioară şi tehnologii deosebit de avansate.

Raportul de la Brookings a fost comentat şi de unul dintre primele şi, categoric, cele mai influente şi respectate grupuri de cercetători civili ai OZN din Statele Unite, National Investigations Committee on Aerial Phenomena NICAP (Comitetul Naţional de Investigaţii asupra Fenomenelor Aeriene), care fusese înfiinţat în 1956 de un savant fizician vizionar, numit Thomas Townsend Brown. În numerele din decembrie 1960/ianuarie 1961 ale jurnalului său, UFO Investigator, sub titlul justificabil „Space-Life Report Could Be Shock" („Raportul despre viaţa extraterestră ar putea şoca"), NICAP confirma opinia ziarului New York Times, conform căreia descoperirea unor fiinţe extraterestre inteligente în mijlocul nostru ar putea avea un efect sever şi nu neapărat pozitiv asupra modului de gândire al publicului, la nivel mondial:

Avertismentul NASA cu privire la un posibil şoc pentru public, în urma descoperirii unor civilizaţii mai avansate, sprijină argumentele anterioare ale NICAP împotriva păstrării secretului în privinţa OZN de către Forţele Aeriene. Toate informaţiile referitoare la OZN ar trebui făcute publice acum, astfel încât să fim pregătiţi pentru orice eventualitate.

Este foarte posibil ca şi NASA să fi avut o dorinţă adâncă şi chiar o necesitate presantă de a fi pregătită pentru absolut toate posibilităţile – bune, cumplite, anticipate sau altfel. Raportul elaborat de Brookings nu a

fost un document strict secret în sine. Cu toate acestea, el formulează avertismente şi observaţii ferme către NASA referitoare la: a) posibile repercusiuni politice şi/sau sociale care ar putea să apară, teoretic, în urma anunţului că extratereştrii există; b) potenţială dezintegrare a societăţii, care poate urma ca efect al unei astfel de dezvăluiri semnificative; c) aspectul controversat al dezvăluirii sau ascunderii de public veştilor referitoare la descoperirea vieţii extraterestre. S-ar putea ca toate acestea să fi determinat sursele superioare şi de elită din interiorul NASA să formuleze planuri secrete de a îngropa definitiv, cât mai departe posibil de ochi şi minţi curioase, absolut toate dovezile referitoare la formele de viaţă extraterestre şi la OZN.

Este absolut sigur şi imposibil de negat că, odată cu înaintarea în deceniul 1960, s-au dezvoltat şi numeroase şi variate teorii şi acuzaţii despre legătura dintre NASA şi conspiraţii şi muşamalizări la nivel înalt referitoare la OZN. Faptul că agenţia spaţială era hotărâtă să nege toate presupunerile că ar fi ascuns publicului în mod deliberat cantităţi semnificative de date secrete referitoare la OZN sau, similar, că deţinea dovezi senzaţionale despre descoperirea unor forme de viaţă extraterestră avansate putea fi perceput foarte bine ca o dovadă clară că NASA decisese să acorde o foarte mare atenţie raportului elaborat de Brookings, opiniilor acestuia legate de posibila schimbare a lumii şi scenariilor de prăbuşire la nivel planetar cuprinse în acesta.

Înainte de a trece mai departe, merită să amintim cuvintele răposatului cercetător Mac Tonnies, care a adus o contribuţie valoroasă în dezbaterea documentului Brookings şi a conţinutului acestuia:

Chiar propria noastră istorie reprezintă un exemplu al modului în care civilizaţii avansate din punct de vedere tehnologic supun, în mod inevitabil, culturi mai puţin dezvoltate nu numai prin dezmembrarea lor violentă, ci şi prin introducerea unui virus agresiv al apatiei. Infamul raport elaborat de Brookings pentru NASA, care

recomandă ca descoperirea artefactelor extraterestre să fie ascunsă, de teamă să nu paralizeze acţiunile de cercetare şi dezvoltare, reprezintă, poate, cea mai clară explicaţie a acestei idei. Se pare că interacţionăm cu o inteligenţă extraordinar de răbdătoare care, în ciuda avantajelor sale asupra ştiinţei terestre, pare să se limiteze la un refuz constant de a se face cunoscută la scară largă. Dacă aceasta indică o moralitate călăuzitoare sau o necesitate pragmatică, rămâne de văzut. Contrar aşteptărilor majorităţii, vizitatorii noştri au optat pentru o formă mai gradată de contact, evidenţiată atât de natura deseori teatrală a vehiculelor vizibile pe cerul nostru, cât şi de comportamentul presupuşilor lor ocupanţi.3

Şi Toonie adăuga:

Eu sugerez că această inteligenţă a jucat un rol semnificativ în accelerarea ocazională a dezvoltării speciilor noastre, precum şi în menţinerea noastră într-o stare periodică de aşteptare, scăzând pericolul să ne autodistrugem. Într-un fel, moştenirea umană a fost scrisă astfel încât să corespundă unui tipar extraterestru despre care ştim prea puţine sau chiar nimic. Dar dovezile istorice, mitologice şi existenţiale disponibile au tendinţa să sprijine un raison d'être în mare parte binevoitor. Poate că suntem „dădăciţi" pentru a creşte conform propriei unicităţi, după care „ceilalţi" să nu mai aibă altă alegere decât să ne trateze ca pe egali.4

Capitolul 2
De la *Mercury* la *Gemini*

Nu se poate nega că majoritatea copleşitoare a astronauţilor NASA, care s-au aventurat în spaţiu, nu a confirmat şi nici nu a împărtăşit date extraordinare despre OZN-uri, farfurii zburătoare, teorii şi afirmaţii că ar fi posibil ca extratereştrii să fi vizitat Pământul în trecutul apropiat sau că NASA s-ar afla în posesia unor cunoştinţe strict secrete referitoare la astfel de probleme şocante. Cu toate acestea, există câţiva care au făcut comentarii pozitive referitoare la OZN-uri şi extratereştri şi, ţinând

cont de expertiza şi de statutul de legendă al autorilor acestor afirmaţii, spusele lor reprezintă o lectură extrem de semnificativă şi de impresionantă.

Să începem cu un erou absolut al NASA, Gordon Cooper, care a fost unul dintre astronauţii misiunii Mercury Seven. Iată ce spune chiar NASA despre Mercury.

La 7 octombrie 1958, au fost iniţiate acţiuni pentru declanşarea unui proiect spaţial cu oameni la bord, la nivel naţional, numit ulterior Proiectul Mercury. Durata Proiectului Mercury a fost de aproximativ patru ani şi opt luni din momentul lansării oficiale până la încheierea misiunii de 34 de ore pe orbită a astronautului (Gordon) Cooper.1

Gordon Cooper a susţinut că a avut chiar el întâlniri cu OZN-uri, şi-a exprimat convingerea că extratereştri din afara sistemului nostru solar se află printre noi şi a oferit chiar declaraţii remarcabile despre controversa privind OZN-urile în faţa unor personalităţi importante şi influente din interiorul prestigioasei Organizaţii a Naţiunilor Unite. Cooper a pătruns prima dată în lumea misterioasă a obiectelor zburătoare neidentificate în 1951, când a avut o serie de întâlniri cu nave spaţiale zburătoare gen farfurii, într-o perioadă de câteva zile, în timp ce activa în Forţele Aeriene ale SUA din Germania de Vest. Conform spuselor lui Cooper, aceste întâlniri avuseseră loc atunci când el şi alţi câţiva piloţi zburau la bordul unor avioane F-86, în patrulă deasupra Germaniei de Vest, iar atenţia le fusese brusc atrasă de ceva ce semăna cu un convoi uriaş, la mare înălţime, de avioane de formă circulară. Absenţa totală a aripilor, a cozilor, a elicelor şi chiar a motoarelor, precum şi viteza lor fantastică şi capacitatea incredibilă de manevră i-au făcut pe Cooper şi pe camarazii lui să ajungă la o singură concluzie: avioanele neobişnuite care îi consideraseră demni de atenţie nu erau altceva decât farfurii zburătoare de pe o altă planetă.

Astronautul participant la Proiectul Mercury al NASA Gordon Cooper a crezut cu tărie în OZN-uri.

Uimitor este că, pentru cel puţin încă 72 de ore, sute de astfel de aeronave au împânzit cerul deasupra Germaniei de Vest şi, cu această ocazie, i-au surclasat pe cei mai buni piloţi şi cele mai bune aparate de zbor ale Forţelor Aeriene ale SUA. Cooper s-a convins rapid că farfuriile zburătoare nu erau produse de ruşi sau de englezi şi nici chiar de propriul său guvern sau de armată. Punctul lor de origine era mult mai îndepărtat, spaţiul extraterestru, fiind singura lui concluzie.

Considerând că prezenţa unor nave spaţiale extraterestre în chiar mijlocul nostru putea avea o influenţă directă asupra securităţii şi apărării naţionale, Cooper şi colegii săi piloţi au conchis că cea mai înţeleaptă acţiune era să-şi informeze rapid superiorii direcţi despre natura incredibilă a întâlnirilor lor, numărul mare de aeronave pe care le văzuseră fiecare dintre ei şi tehnologia uluitoare pe care o posedau cei ce se presupunea că pilotau acele OZN-uri şi care nu se temeau deloc să facă astfel de demonstraţii pe cerul Europei.

Superiorii informaţi nu au fost deloc impresionaţi de relatările lui Cooper şi ale prietenilor să-i Au trecut cu vederea, în mod scandalos, absolut toate rapoartele,

categorisindu-le în mod sumar şi arogant drept simple exemple de confuzie de identitate. Cooper a fost asigurat de personalul superior al Forţelor Aeriene că ceea ce văzuseră toţi acei piloţi cu experienţă şi bine antrenaţi nu erau altceva decât păstăi zburând la mare altitudine. Da: păstăi. Nu pot să nu mă întreb: dacă aviatori experţi, antrenaţi şi cu experienţă îndelungată din Forţele Aeriene ale SUA nu au fost capabili să facă diferenţa între ceva atât de pământean şi normal ca nişte păstăi şi ceva atât de fantastic, futurist şi categoric nepământesc, ca o farfurie zburătoare, atunci echipajele respective nu ar fi trebuit trecute imediat la sol şi supuse unei serii de teste şi evaluări psihologice, fizice şi mentale?

Dar aceasta nu s-a întâmplat. În schimb, echipajelor respective li s-a ordonat, pur şi simplu, să uite ceea ce văzuseră – sau, mai exact, ceea ce crezuseră că văzuseră – şi să-şi continue misiunile obişnuite de patrulare deasupra Germaniei de Vest, concentrându-se asupra observării unor obiecte mult mai pământene, de natură presantă, cum ar fi activităţile militare ale ruşilor. Se pare că se poate trage concluzia foarte clară că cineva de rang superior din Forţele Aeriene nu voia să atragă atenţia asupra unui fenomen nepământean care, oricât doreau ei să-l ignore, părea să nu aibă nicio intenţie să dispară în viitorul apropiat.

Dar abia în 1957 avea să se încingă cu adevărat situaţia pe frontul OZN-urilor pentru omul care era destinat, doar câţiva ani mai târziu, să devină un jucător important în programul spaţial Mercury al NASA. în momentul respectiv, Cooper abia împlinise 30 de ani, urcase la gradul de căpitan şi primise o nouă misiune: la Secţiunea Avioane de Vânătoare a Diviziei de Testare şi Zboruri Experimentale de la Baza Forţelor Aeriene din Edwards, California.

Într-o dimineaţă din prima săptămână a lunii mai 1957, doi colegi şi prieteni ai lui Cooper, James Bittick şi Jack Gettys, se aflau în misiune lângă un lac secat, la BFA Edwards. Scopul prezenţei lor în acea albie de lac era să

execute fotografii de înaltă calitate ale avioanelor militare care veneau să aterizeze la baza aeriană. Cu alte cuvinte, era doar o zi simplă, de rutină, lipsită de surprize, din viaţa celor doi militari ai Forţelor Aeriene. Sau, cel puţin, aşa era atunci când a început. Dar nu a rămas lipsită de surprize prea mult timp.

În cursul dimineţii, Bittick şi Gettys au fost uimiţi şi şocaţi să se confrunte cu o farfurie zburătoare de genul celor din filmul Day the Earth Stood Still, care a apărut în câmpul lor vizual, a plutit o vreme pe cerul dimineţii într-o manieră foarte asemănătoare cu un elicopter, după care a aterizat cu atenţie şi pentru scurt timp pe terenul încins al deşertului, la numai aproximativ 50 m de locul în care se afla perechea şocată de militari, apoi a urcat din nou pe cer şi a dispărut într-o linişte totală şi ireală. Din fericire, Bittick şi Gettys fiind fotografi şi cameramani talentaţi, cei doi au avut prezenţa de spirit să execute atât fotografii, cât şi filmări ale scenei incredibile ce se desfăşura în faţa ochilor lor uluiţi. Cu astfel de imagini şi filme potenţial nepreţuite în mână, Cooper, după ce i se prezentase ce se întâmplase, a dat rapid un telefon la Pentagon, ca să raporteze natura uimitoare a activităţii din acea dimineaţă. Deloc surprinzător, i s-a făcut legătura cu un general, care i-a comunicat pe un ton foarte ferm că toate dovezile materiale relevante trebuiau trimise la Pentagon fără nicio clipă de întârziere.

Cooper, dându-şi seama că o comentare a ordinelor unui general plin nu ar fi fost cea mai înţeleaptă mişcare pe care o putea face, a urmat ordinele respective în cel mai mic detaliu. Există totuşi un aspect important, pe care Cooper l-a notat:

Cum nu mi se spusese să nu mă uit la negative înainte să le trimit în SUA, exact asta am făcut atunci când s-au întors de la laborator. Eram uluit de ceea ce vedeam. Calitatea era excelentă, totul era perfect focalizat, aşa cum era de aşteptat de la nişte fotografi cu experienţă. Obiectul, redat de aproape, era o farfurie clasică, argintiu-strălucitoare şi netedă, exact aşa cum raportaseră

cameramanii.2

Cu toate acestea, nu toată lumea avea să fie de acord cu Cooper, Bittick şi Gettys în privinţa celor ce se vedeau în imagini. Maiorul Robert F. Spence, de la Biroul Serviciului de Informaţii al Bazei Edwards a Forţelor Aeriene, a declarat în privinţa acestei probleme controversate, atunci când detaliile frapante au devenit cunoscute în afara cercurilor oficiale, că ceea ce văzuseră Bittick şi Gettys era un simplu balon, care fusese lansat, mai devreme în acea dimineaţă, de personalul unei „unităţi meteorologice" din apropiere. Iar pentru a întări ideea că Forţele Aeriene ale SUA pur şi simplu nu erau pregătite să audă sau să spună ceva despre OZN-uri şi extratereştri, Spence a adăugat, cu grijă şi cu convingere, ca notă de subsol:

Opinia Forţelor Aeriene este că orice încercare de a atribui un caracter neobişnuit sau misterios incidentului este nefondată şi nu este sprijinită de dovezi.3

În ceea ce priveşte filmul nepreţuit despre care Cooper spunea că fusese tras în acea dimineaţă şi în care se vedea ceea ce cei doi colegi ai săi erau siguri că era o aeronavă tip farfurie zburătoare, nu a fost făcut public nici măcar jumătate de secol mai târziu. În esenţă, problema a rămas aceeaşi până în zilele noastre: OZN sau balon, juriul încă dezbate în această privinţă. Însă implicarea lui Cooper în situaţii privind lucruri zburătoare cu formă de farfurie era departe de a se fi încheiat. De fapt, poate ar fi mai corect să spunem că abia începuse.

Informaţii clasificate

Sir Eric Matthew Gairy a deţinut poziţia de premier al insulei Grenada între 1967 şi 1979. În 1977, cu doi ani înainte să părăsească postul, Gairy a început să facă un lobby entuziast pe lângă Naţiunile Unite pentru crearea unei agenţii, a unui birou sau a unui departament care să aibă rolul de „a strânge, a coordona şi a corobora informaţii" despre OZN-uri şi viaţa extraterestră.4

În octombrie 1977, într-o declaraţie memorabilă la Naţiunile Unite, Gairy a afirmat despre OZN-uri:

Părerea mea este că s-a acceptat faptul că aceste lucruri există. Cred că, acum, vrem să cunoaştem natura, originea şi intenţiile acestor farfurii zburătoare. Unii consideră că au venit să facă bine. Alţii cred că au venit ca să stăpânească fiinţele umane.5

De remarcat că Gairy a citat câteva cazuri în care mai multe „avioane au fost scoase din funcţiune, dar nu distruse, după ce au atacat farfurii zburătoare". Conform părerilor personale, particulare şi liniştitoare ale lui Gairy asupra acestui aspect al fenomenului OZN:

Asta îmi confirmă opinia privind intenţiile lor bune: cred că au venit să ajute omenirea, din cauză că omul are tendinţe atât de pronunţate de autodistrugere.6

Ca rezultat direct al intervenţiei unice a lui Gairy la Naţiunile Unite, la 9 noiembrie 1978, astronautul Gordon

Cooper a folosit cuvinte memorabile de încurajare şi sprijin, sub forma unei scrisori adresate ambasadorului Griffith, de la Misiunea Grenadei la Naţiunile Unite. Cooper a fost direct şi concis, aşa cum demonstrează clar cuvintele sale, înregistrate în dosarele oficiale ale Departamentului de Stat. El a subliniat că o astfel de organizaţie, înfiinţată conform liniilor directoare sugerate de Gairy, ar trebui să aibă capacitatea, scopul şi personalul necesar pentru a fi capabilă să studieze în mod ştiinţific subiectul OZN, până la un nivel cu adevărat semnificativ şi neatins până atunci.

Referitor la extratereştri, despre care Cooper accepta cu convingere că ne vizitau, el a spus la Naţiunile Unite:

Mai întâi, trebuie să le demonstrăm că am învăţat să ne rezolvăm problemele prin mijloace paşnice, şi nu prin războaie, înainte să fim acceptaţi ca membri calificaţi ai echipei universului. Această acceptare ar aduce posibilităţi uluitoare de progres pentru lumea noastră în toate domeniile. În mod categoric, în acest caz s-ar dovedi că Naţiunile Unite au un interes întemeiat în tratarea corectă şi rapidă a acestui subiect.7

În ciuda eforturilor lui Cooper, ideile ambiţioase, stil

X Files, ale lui Eric Gairy nu au condus la nimic semnificativ sau real. Cu toate acestea, Cooper era departe de a se opri, atunci când era vorba de încercarea de a avertiza rasa umană asupra prezenţei OZN-urilor extraterestre, despre care considera că se află printre noi, şi asta încă de zeci de ani, dacă nu şi mai demult. Ca dovadă a acestui fapt, Cooper a făcut o serie de declaraţii publice remarcabile despre controversa OZN în anul 1980. Fiind chestionat în anul respectiv de revista Omni asupra subiectului întâlnirii sale din 1951, Cooper a confirmat răspicat realitatea acestei întâlniri, adăugând pe un ton cu adevărat semnificativ, date fiind poziţia şi experienţa sa în Forţele Aeriene americane şi, mai târziu, în NASA:

Ca urmare a legăturii mele cu avioanele şi navele spaţiale, cred că am o idee destul de bună despre ce deţine oricine de pe această planetă şi despre capacităţile lor tehnologice şi sunt convins că cel puţin o parte dintre OZN-uri nu sunt de pe Pământ.8

Apoi, în 1985, când OZN-urile au revenit, pentru scurt timp, pe agenda de lucru a Naţiunilor Unite, Cooper a spus următoarele cuvinte memorabile, care au fost înregistrate pentru posteritate de Departamentul de Stat:

Cred că aceste vehicule extraterestre şi echipajele lor vizitează această planetă venind de pe alte planete, care sunt puţin mai avansate din punct de vedere tehnic în raport cu noi, cei de pe Pământ.9

Din nou, însă, în ciuda faptului important şi aproape neegalat că un fost astronaut şi erou american extrem de respectat întărea personal teoria că s-ar putea ca unele OZN-uri să fi fost nave spaţiale extraterestre, Naţiunile Unite nu au acţionat prin nicio măsură care să merite a fi menţionată. Pentru unii membri ai comunităţii publice de cercetare a OZN-urilor din perioada respectivă, acest rezultat de-a dreptul dezamăgitor a fost perceput ca o primă dovadă că Naţiunile Unite erau descurajate în elaborarea unui program propriu de studiere a OZN-urilor de forţe mai puternice şi mai ascunse, îngropate adânc în rândurile oficialităţilor internaţionale. Totuşi, pentru

sceptici şi pentru denigratori, decizia Naţiunilor Unite de a nu înfiinţa un organism oficial pentru investigarea OZN-urilor, a extratereştrilor şi a farfuriilor zburătoare a fost percepută ca o dovadă clară că se ajunsese la concluzia că, de fapt, nu era nimic de cercetat.

Între timp, Cooper a continuat să-şi susţină cu tărie afirmaţiile despre întâlnirile sale cu OZN-uri deasupra Germaniei de Vest, în 1951. Şi, de câte ori se putea, nu pierdea ocazia să amintească problema filmului OZN dispărut de la Baza Forţelor Aeriene de la Edwards, din mai 1957. Cooper a murit la 77 de ani, în octombrie 2004, cu credinţa fermă, până la final, că OZN-urile există şi că nu provin de undeva din apropiere.

Confidenţial

Gordon Cooper nu a fost singurul dintre astronauţii iniţiali din Proiectul Mercury al NASA care a raportat o întâlnire personală cu un OZN. Donald Kent „Deke" Slayton a făcut acelaşi lucru. Slayton a spus că, în timpul unui zbor din 1951, a avut prima (şi singura, aşa cum avea să demonstreze istoria) întâlnire de aproape cu ceva ce unii ar fi denumit ca vehicul controlat inteligent, a cărui origine se pierdea în adâncurile unei alte galaxii.

Iată cum a povestit Slayton această întâmplare fascinantă:

...tocmai revenea dintr-o răsucire, la aproximativ 3.000 în deasupra Fluviului Mississippi... Mă întorceam la Holman Field când, dintr-odată, am văzut un obiect alb, la aproximativ aceeaşi altitudine cu mine, în faţă şi puţin în dreapta... Prima mea impresie a fost că arăta ca un zmeu. Dar logica îmi spunea că nimeni nu avea cum să înalţe un zmeu la o asemenea altitudine. Aşa că am început să-l privesc mai cu atenţie, ca să-mi dau seama ce era... Cu cât mă apropiam mai mult, cu atât semăna mai mult cu un balon meteorologic, şi mi-am spus că asta trebuia să fie. Apoi, am zburat pe lângă el şi puţin mai sus, la o distanţă de aproximativ 300 m. Şi mi s-a părut a fi, într-adevăr, un balon meteorologic cu diametrul de 1 m.10

Ţinând cont de faptul că, cel puţin la început, era

destul de convins că nu văzuse altceva decât un mic balon meteorologic, Slayton a decis să păstreze tăcerea asupra evenimentului. Dar asta numai până când, câteva zile mai târziu, după ce îi povestise indiferent şefului său evenimentul respectiv, i s-a spus scurt şi răspicat: „Mişcă-te la Informaţii mâine dimineaţă şi prezintă-le un raport”. Atunci când îndeplinise ordinul, cei de la Informaţiile Forţelor Aeriene care îl chestionaseră îi spuseseră că, în ziua în care el văzuse obiectul, o companie locală trimisese baloane de cercetare de mare altitudine exact în zona respectivă. Iar, în cursul acelei acţiuni, echipajul balonului zărise şi el un obiect zburător misterios, care plutise pe cer, după care se depărtase „ca fulgerul”.11

Slayton, un om cu o gândire echilibrată şi prudentă, a preferat să nu facă speculaţii despre incident, trăgând doar concluzia următoare:

Eu, unul, nu ştiu ce a fost: ceva neidentificat... Pentru mine, rămâne o întrebare fără răspuns.12

Merită notat că, împotriva părerii iniţiale a multora, OZN-urile nu sunt raportate întotdeauna ca având dimensiuni uriaşe. De fapt, mulţi observatori cahficaţi au relatat că au văzut multe vehicule foarte mici, de origini necunoscute, foarte asemănătoare cu cel întâlnit de astronautul Slayton.

De exemplu, unele dosare despre OZN din 1952, provenite de la FBI, fac referiri la reperarea unui OZN de către un locotenent-comandor din Marina SUA, care a văzut un OZN cu diametrul de aproximativ 1, 3 m, plutind pe cer, în luna martie 1952, aproape de casa lui din Chicago, Illinois. Similar, alte dosare ale FBI din aceeaşi lună se referă la observarea unui alt OZN mic în vecinătatea oraşului Chicago. În acest caz, FBI specifică faptul că martorul „a descris discul ca având un diametru de aproximativ 2 m, fiind circular şi alb, cu o nuanţă albăstruie. Martorul a declarat că discul părea să fie construit dintr-un material metalic, asemănător cu aluminiul”.13

Deşi sunt convins că unele OZN-uri sunt vehicule

pilotate şi controlate de fiinţe din alte lumi şi de pe alte tărâmuri, poate că aceste rapoarte speciale – referitoare la OZN-uri foarte mici, precum cel văzut de astronautul participant la Proiectul Mercury „Deke" Slayton în 1951 – arată că inteligenţele din spatele fenomenului OZN nu sunt cele care utilizează vehicule mici, fără piloţi la bord, conduse de la distanţă, trimise probabil în misiuni de recunoaştere considerate mult prea periculoase pentru aeronave mai mari, cu echipaj la bord. Bineînţeles, aceasta este doar o speculaţie personală, dar este o idee ce merită luată în considerare şi ţinută minte, care poate reprezenta o explicaţie pentru prezenţa unor astfel de OZN-uri mici.

Strict secret

După Mercury, următorul program spaţial cu oameni la bord al NASA, cunoscut sub numele de Gemini, era destinat, de asemenea, să devină legat pe vecie de ideile referitoare la extratereştri şi farfurii zburătoare. Iată ce spune NASA despre Gemini:

Administraţia Naţională pentru Aeronautică şi Spaţiu a anunţat, la 7 decembrie 1961, un plan de extindere a programului existent de zbor spaţial cu oameni la bord, prin fabricarea unei nave spaţiale pentru două persoane. Programul a primit denumirea oficială de Gemini la 3 ianuarie 1962.14

Legătura dintre Gemini şi OZN se datorează unei poveşti ciudate, care a apărut în paginile unui raport pregătit de organismul ce devenise cunoscut drept Comitetul Condon – un titlu neoficial pentru Proiectul privind OZN al Universităţii din Colorado, care s-a desfăşurat între 1966 şi 1968, sub conducerea şi controlul fizicianului Edward U. Condon. Ca primă dovadă a legăturii dintre Proiectul Gemini al NASA şi misterul obiectelor zburătoare neidentificate, fiţi foarte atenţi la următoarea secţiune a documentaţiei oficiale generate în cursul lucrărilor Comitetului Condon, care se concentra asupra a trei evenimente NASA/OZN, despre care comitetul a ajuns să considere că nu fuseseră rezolvate într-o manieră satisfăcătoare.

Aceste evenimente speciale au fost descrise de comitet în maniera următoare:

Gemini 4, astronautul McDivitt, observarea unui obiect cilindric, cu o protuberanţă. Gemini 4, astronautul McDivitt, observarea unei lumini strălucitoare în mişcare, la o altitudine superioară celei a navei spaţiale Gemini. Gemini 7, astronautul Borman a văzut ceva ce a descris drept un „inamic" zburând în formaţie cu nava spaţială. Gemini 4, obiect cilindric cu protuberanţă. Astronautul McDivitt a descris observarea, la ora 3: 00 CST, la 4 iunie 1965, a unui obiect cilindric, ce părea să posede un braţ întins în lateral, o descriere ce sugerează imaginea unei nave spaţiale cu o antenă. Am avut o conversaţie cu McDivitt, la 3 octombrie 1967, referitoare la această observaţie... McDivitt a văzut un obiect de formă cilindrică, cu o antenă ca extensie... nu era posibil să-i estimeze mărimea, dar avea categoric o extensie unghiulară; asta înseamnă că nu părea să fie un „vârf".15

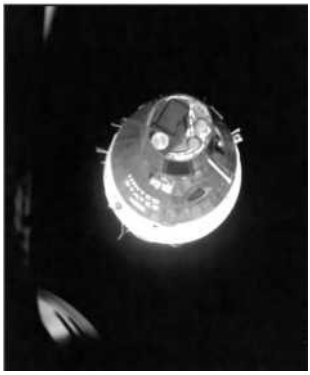

Programul Gemini al NASA a fost multă vreme legat de fenomenul OZN.

S-ar putea să nu aflăm niciodată cu adevărat dacă ceea ce a văzut McDivitt era un OZN autentic sau, aşa cum s-a tras concluzia ulterior, motorul auxiliar al celei de-a doua trepte a propriei sale rachete Titan II. Cu toate acestea, există o notă de subsol conspirativă la această problemă potenţial importantă. Un document puternic cenzurat şi iniţial clasificat al FBI, din 2 septembrie 1965, oferă indicaţii precise că o sursă din interiorul NASA a

avut acces la date incredibile despre OZN, care aveau o legătură directă şi distinctă cu misiunea Gemini 4. Mai mult, specifica FBI, acelaşi individ era raportat ca dorind să predea pe ascuns datele respective unor anumite persoane care nu aveau nicio formă de aprobare oficială sau vreo legătură cu NASA.

Conform respectivului memorandum al FBI, acum disponibil, sursa, al cărei nume rămâne total cenzurat din înregistrarea oficială, a informat agenţi speciali ai FBI din Pittsburg, Pennsylvania, că două persoane – dintre care una era descrisă de FBI ca fiind un student absolvent al Universităţii Pittsburg – „făcuseră cunoştinţă cu un angajat NASA [nume cenzurat de FBI] şi declaraseră că acesta le-a furnizat informaţii prin poştă despre obiecte zburătoare neidentificate (OZN), pe care le obţinuse din dosarele NASA. Sursa crede că informaţiile ar putea să fi fost secrete” 16.

Documentul FBI despre această problemă continuă pe un ton remarcabil:

Sursa spune, de exemplu, că [cenzurat] a văzut un film în care se arăta separarea unei rachete şi apariţia unui OZN pe ecran. Înainte de zborul Gemini 4, [cenzurat] a spus să fie atent la ceva interesant, pentru că nava spaţială avea la bord echipamente pentru detectarea OZN-urilor.17

O dovadă solidă că informaţiile divulgate de angajatul NASA au fost considerate sensibile atât prin natura lor, cât şi prin conţinut este prezentată de un alt extras din documentul care se află încă în arhivele FBI:

[Sursa NASA] îşi plasează scrisorile într-o cutie poştală aflată în exteriorul NASA şi pune fire de păr în lipiciul plicului, aşa încât destinatarul să-şi poată da seama dacă plicul a fost deschis. Această sursă declară că nu are niciun motiv să creadă că informaţia ajungea la vreo putere străină.18

Deşi este, într-adevăr, foarte concis şi cu toate că a fost cenzurat serios de FBI înainte de scoaterea din regimul secret, conţinutul acestui document deosebit de

edificator ridică o serie de probleme importante, cum ar fi:

Cine era informatorul de la NASA?

De unde făcea rost de informaţiile, se pare, strict secrete, despre OZN?

Ce este adevărat în afirmaţiile respectivului informator de la NASA că Gemini 4 ar fi fost echipată cu anumite dispozitive nespecificate pentru monitorizarea activităţii OZN-urilor în timpul în care se afla în spaţiu?

Indiferent care ar fi adevărul despre povestea cu OZN a misiunii Gemini 4, aceste revelaţii ciudate, care au ca origine FBI, ne creează o suspiciune puternică şi sâcâitoare că este posibil să nu fi auzit încă totul despre legătura dintre OZN şi Programul Gemini al NASA, nici pe departe.

Capitolul 3
Prăbuşirea de la Kecksburg

Spre sfârşitul după-amiezii de 9 decembrie 1965, după ce fusese văzut iniţial pe cer, la altitudine mare, ca o bilă strălucitoare care a traversat o serie de state americane şi chiar şi părţi din Canada, un obiect de origini categoric necunoscute – poate efectiv o navă spaţială extraterestră din vreo lume îndepărtată – s-a izbit de sol în adâncurile pădurilor întunecoase de lângă micul oraş Kecksburg, din Pennsylvania, situat la aproximativ 50 km sud-est de Pittsburgh.

Imediat după controversatul incident, au apărut – şi continuă să apară şi în prezent – poveşti misterioase despre militari coborând la locul incidentului ca nişte adevărate muşte, despre martori reduşi la tăcere, despre un OZN, despre corpuri de extratereştri care fuseseră găsite în pădure şi despre conspiraţii aproape de nivel cosmic. Din fericire, niciuna dintre menţionatele intimidări asupra martorilor nu i-a împiedicat pe mulţi dintre ei să-şi spună poveştile uluitoare despre acea zi de mult trecută. Iar NASA, aşa cum au concluzionat unii cercetători ai incidentului, continuă să refuze să colaboreze prin destăinuirea cunoştinţelor sale presupus secrete

referitoare la ce s-a întâmplat sau nu în acea zi memorabilă, în acea pădure întunecată din Pennsylvania.

Stan Gordon, cercetător şi scriitor dedicat şi întreprinzător despre o gamă largă de anomalii, a făcut mai mult decât aproape oricine altcineva în încercarea de a dezvălui numeroasele şi variatele aspecte complexe ale afacerii Kecksburg. De exemplu, în timpul cercetărilor, a dezvăluit relatarea lui Bill Bulebush, care îşi regla radioul din maşină, în acea seară din 1965, când a ridicat privirea şi a văzut obiectul zburător deplasându-se dinspre Norvelt spre muntele de lângă Laurelville. „Bulebush spune că obiectul a părut să ezite deasupra zonei Laurelville”, a notat Gordon, adăugând că nava „a făcut după aceea un viraj şi a început să zboare spre nord-est, spre Kecksburg, unde omul a văzut-o coborând…

Se pare că obiectul încetinise înainte să coboare în pădurea de lângă Kecksburg, la numai câţiva kilometri depărtare” 1. Este clar că aceasta este o mărturie importantă. Dacă obiectul necunoscut care a coborât în Kecksburg avea capacitatea de a-şi încetini mişcările în aer, atunci nu prea putea să fie o bucată de meteorit. Cuvintele lui Bill Bulebush sugerează, mai curând, că obiectul se afla sub o formă de control inteligent.

Nesurprinzător, dacă se ia în considerare că era vorba de o comunitate relativ mică şi foarte unită, incidentul de la Kecksburg a devenit imediat o ştire majoră la nivel local.

Ca primă dovadă, la ora 9 p.m., în aceeaşi seară în care iadul începea să se dezlănţuie în jurul localităţii Kecksburg, postul de radio local KDKA a transmis o declaraţie ascultătorilor săi, dintre care mulţi erau perfect şi acut conştienţi că ceva cu adevărat ciudat se întâmpla în imediata lor vecinătate.

Postul de radio a raportat cu entuziasm că un fulger neidentificat, de culoare portocalie, de pe cer, făcuse ca numeroase persoane din Ohio, Indiana, Michigan, Pennsylvania şi din provincia Ontario din Canada să contacteze armata şi serviciile de urgenţă, pentru a-şi

relata propriile observaţii despre intrusul misterios. Ca rezultat, elemente din Forţele Aeriene au făcut câţiva primi paşi prudenţi pentru a încerca să rezolve misterul, dar, cel puţin la nivel public, nu găsiseră nicio dovadă din care să rezulte că vinovatul era o aeronavă sau o rachetă.

Între timp, a adăugat KDKA, Autoritatea Federală pentru Aviaţie oferise sugestia, aparent plauzibilă, că obiectul necunoscut ar fi fost una dintre variantele: un meteorit arzând în atmosfera Pământului sau rămăşiţele în flăcări ale unui vehicul spaţial – fie american, fie rusesc – care fusese zărit la reintrarea în atmosferă. Poate nesurprinzător, militarii de la bazele locale de rachete au decis să nu facă comentarii imediate, aşa cum au specificat şi cei de la postul de radio: „Au spus că vor face o declaraţie în jumătate de oră. Multe persoane din zona Greensburg au văzut fenomenul. Se investighează. Au fost contactaţi cei de la Staţia de Rachete Oakdale. Au spus că vor da o declaraţie în curând. Se fac speculaţii şi că ar fi o rachetă a armatei, scăpată de sub control”.2

Este semnificativ că, din discuţiile aprinse şi speculaţiile făcute de o mare parte a locuitorilor din Kecksburg, rezulta că ceea ce se prăbuşise în apropierea micuţului lor oraş era, nici mai mult, nici mai puţin, o navă a lui E.T. Desigur, în ziua şi noaptea în discuţie, întregul orăşel a fost un vulcan de activitate haotică şi zvonuri nebuneşti. Pompierii locali, jurnaliştii şi directorul de ştiri de la Radio WHJB au descins cu toţii rapid la locul întâmplării. Ei au declarat că au observat o prezenţă militară considerabilă şi semnificativă fie la marginile, fie în adâncul pădurii. Era evident că se întâmpla ceva ciudat. Şi era chiar posibil să fie vorba de ceva extraterestru.

Multe persoane au declarat că, în timp ce încercau să determine ce se întâmpla în pădure, au fost întâmpinate de numeroşi militari înarmaţi. În acelaşi timp, altele au declarat fără niciun echivoc că au văzut un dispozitiv cu aspect metalic, de dimensiuni impresionante, care a fost luat ulterior de acolo de armată. Ţinând cont că se desfăşura o astfel de activitate misterioasă, nu e deloc

surprinzător că, în ziua următoare, ziarul Tribune-Review, care acoperea zona respectivă, a oferit un loc special în paginile sale senzaţionalei poveşti: „Obiect zburător neidentificat se prăbuşeşte lângă Kecksburg – Armata a izolat zona”.

Toate acestea se plasează într-un contrast total cu presupunerile mult mai pământeşti ale operaţiei Forţelor Aeriene ale SUA de investigare a OZN-urilor, Proiectul Blue Book.

Un purtător de cuvânt al acestuia a declarat că nu fuseseră raportate niciun fel de resturi spaţiale americane, care să fi reintrat în atmosfera Pământului în ziua respectivă, aşa încât aceasta nu putea fi cauza incidentului raportat. Dar ideea senzaţională că o navă spaţială dintr-o altă lume s-ar fi prăbuşit sau ar fi aterizat a fost respinsă ca fiind total absurdă şi fără nicio bază reală. În plus, a declarat reprezentantul Proiectului Blue Book, chiar dacă o sondă spaţială defectă lansată de Uniunea Sovietică, codificată Cosmos 96, ar fi reintrat în atmosfera Pământului deasupra Canadei în dimineaţa respectivă, traiectoria ei demonstra că nu era posibil ca aceasta să fi jucat vreun rol – semnificativ, tangenţial sau de alt gen – în evenimentele ciudate de la Kecksburg.

Oficialul de la Proiectul Blue Book a fost, totodată, foarte atent să sublinieze pentru mass-media locală că singura prezenţă oficială la presupusul loc al impactului era o echipă formată din trei oameni, care fusese detaşată de Forţele Aeriene de la o instalaţie radar amplasată în apropierea oraşului Pittsburgh. Sarcina specifică a echipei, se explica pentru oricine era dispus să asculte, era să caute toate dovezile legate de ceea ce era posibil să se fi prăbuşit. Dar, oficial, nu a fost găsit nimic niciodată. Singurul lucru pe care l-au putut sugera Forţele Aeriene, ca un fel de explicaţie, a fost că în spatele controversei nu s-a aflat nimic ciudat, ci doar un meteorit obişnuit.

Cu toate acestea, declaraţiile martorilor sugerează cu tărie altceva. Stan Gordon a dezvăluit că, în 1990, a fost contactat de un bărbat, care i-a încredinţat date extinse şi

extraordinare, aparent relevante, despre incidentul de la Kecksburg. În momentul respectiv, bărbatul făcea parte dintr-o echipă de securitate a Forţelor Aeriene, staţionată la Baza Forţelor Aeriene de la Lockbume, din apropiere de Columbus, Ohio, echipă care, i-a declarat informatorul lui Gordon, a stat de pază lângă obiectul din Kecksburg într-un hangar de avioane păzit, în primele ore din ziua de 10 decembrie 1965, după ce obiectul respectiv fusese transferat pe ascuns din punctul său de impact de la Kecksburg, Pennsylvania. Gordon a mai fost informat că securitatea bazei fusese mai aspră decât la vizita preşedintelui John F. Kennedy, cu câţiva ani înainte. Omul a dezvăluit, în continuare, că obiectul a stat la Lockbume cel mult câteva ore. După aceea, s-a spus că fusese transferat pe ascuns la Baza Forţelor Aeriene de la Wright-Patterson, de lângă Dayton, Ohio, care era chiar baza Diviziei pentru Tehnologie Străină a Forţelor Aeriene (FTD Foreign Techology Division).

Informaţii clasificate

Această divizie ar fi fost locul ideal în care orice vehicul sau dispozitiv care avea origini neamericane putea fi examinat, cu atenţie şi într-un secret absolut, de cele mai bune minţi ştiinţifice ale armatei. Şi este posibil ca ceea ce a fost dus pe ascuns la Baza Forţelor Aeriene de la Wright-Patterson să nu fi fost doar o navă de origine necunoscută. Unii au sugerat că ar fi fost posibil ca nişte cadavre de extratereştri – şi, uluitor, poate chiar extratereştri vii – să fi fost găsite şi recuperate de la locul impactului.

De o relevanţă deosebită pentru acest aspect controversat al poveştii ar putea fi relatarea uimitoare a lui Don Sebastian, ce locuia la Johnstown, în vremea respectivă, care se afla în zona Kecksburg, în vizită la nişte prieteni, atunci când veştile incredibile despre prăbuşirea de la Kecksburg invadaseră posturile de radio locale. De notat că încercarea lui Sebastian şi a prietenilor lui de a păzi accesul la ceea ce se presupunea a fi locul prăbuşirii a avut ca rezultat faptul că au auzit un urlet ce îngheţa sângele în vine, diferit de tot ceea ce auziseră în viaţa lor

înainte, al cărui ecou a răsunat în pădurea întunecată. Sebastian nu s-a gândit de două ori înainte să plece de acolo şi încă în mare viteză. Poate că nu s-a gândit nici măcar o dată.

Confidenţial

Stan Gordon a auzit poveşti similare referitoare la creaturi extraterestre, despre care se spunea că fuseseră găsite la scena incidentului de la Kecksburg. Un martor care lucra la Baza Forţelor Aeriene de la Wright-Patterson în momentul respectiv şi la care Gordon preferă să se refere cu numele Myron a văzut „un corp întins pe un banc de lucru, în aceeaşi cameră… despre care estima că avea între 120 şi 150 cm înălţime şi cântărea în jur de 40 kg”, pe care l-a descris ca având „aspect de şopârlă” 3.

Strict secret

Misterul asupra celor întâmplate sau nu la Kecksburg în acea zi din 1965 continuă să supravieţuiască şi să se dezvolte, la aproape jumătate de secol după ce s-a petrecut. Evenimentului i s-a alocat o publicitate uriaşă şi chiar notorietate, s-ar putea spune, în 2003, când Sci-ţi Channel (cunoscut sub denumirea de SyFy) a decis să se implice în încercarea de a dezvălui, în sfârşit, complexitatea unui mister vechi de aproape 50 de ani, de dincolo de limitele cosmosului. Ca rezultat direct al acţiunilor acestui canal, nu a trecut prea mult înainte ca NASA să se trezească cufundată până la gât în mocirla Kecksburg.

Un aspect abordat rapid de Sci-ţi Channel, atunci când a luat urmele poveştii, a fost acela al posibilităţii realizării, într-o manieră nu tocmai clară, a unei legături între incidentul de la Kecksburg şi reintrarea în atmosferă a satelitului Cosmos 96 al Uniunii Sovietice, care a avut loc, într-adevăr, în aceeaşi zi. Desigur, satelitul avea formă de ghindă, ceea ce oferea o oarecare credibilitate sau merit respectivei teorii, în ochii şi minţile unora dintre cercetătorii OZN şi ale unui număr de martori oculari. Totuşi, există o foarte mare problemă legată de ideea că armata americană a recuperat, clandestin, un vehicul

spaţial rusesc din pădurile de lângă Kecksburg: Cosmos 96 s-a prăbuşit pe teritoriul canadian cu câteva ore înainte ca incidentele de la Kecksburg să înceapă. Iar, pentru susţinerea acestui aspect, savantul-şef pentru reziduuri orbitale al Centrului Spaţial Johnson al NASA, Nicholas 1. Johnson, a declarat cu tărie într-un interviu din 2003: „Vă asigur că nu există nicio posibilitate ca vreo bucată din Cosmos 96 să fi aterizat în Pennsylvania, undeva în jurul orei 4: 45 p.m. Asta este sigur. Mecanica orbitală este o ştiinţă foarte exactă”.4

Pe lângă studierea posibilei legături cu satelitul Cosmos 96, a existat o presiune hotărâtă din partea Sci-ţi Channel prin care încuraja NASA să facă publice orice fel de documente oficiale despre incidentul de la Kecksburg, documente ce se aflau, probabil, în arhivele ei ample şi impresionante, vechi de decenii. Ca rezultat direct al acestei presiuni pentru obţinerea de informaţii, personalul de la NASA a făcut publice peste trei duzini de pagini din materialul despre Kecksburg, în noiembrie 2003. Din nefericire şi în ciuda speranţelor iniţiale încurajatoare, documentele nu aduceau nicio rază de lumină reală sau semnificativă asupra a ceea ce s-a întâmplat sau nu s-a întâmplat în seara de 9 decembrie 1965. O cercetare similară executată de personalul de la NASA în vara anului 2006 a dovedit aceeaşi lipsă de informaţii.

Informaţii clasificate în consecinţă, era exact momentul potrivit ca lucrurile să ajungă la un nivel nou, unic. La 27 martie 2007, judecătorul Statelor Unite Emmet J. Sullivan a semnat o acţiune civilă împotriva NASA, care fusese iniţiată de un cercetător al incidentului de la Kecksburg, şi anume de directorul de investigaţii al Coaliţiei pentru Libertatea Informaţiei, Leslie Kean. Scopul acestei noi abordări era obţinerea, în sfârşit, a accesului public la absolut toate dosarele, înregistrările, documentele şi memorandumurile deţinute de NASA în legătură cu prăbuşirea de la Kecksburg, cu speranţa de a se dezvălui în cele din urmă ce se prăbuşise de fapt în acele păduri din Pennsylvania, cu atât de mulţi ani în

urmă, şi a se afla ce ştia cu adevărat NASA despre această afacere tumultuoasă. Începuse bătălia finală dintre NASA şi comunitatea publică de cercetare a OZN-urilor, măcar în aspectele legate de prăbuşirea de la Kecksburg.

Acţiunea civilă a fost plină de pagini întregi de termeni juridici ameţitori, dar a subliniat o serie de puncte importante, printre care:

declaraţiile contradictorii pe care le făcuse NASA despre dosarele sale (sau, mai exact, afirmaţia că aceste dosare nu existau) legate de incidentul de la Kecksburg; îngrijorarea profundă a lui Kean referitoare la modul nesatisfăcător în care NASA îşi condusese cercetările pentru descoperirea documentelor relevante despre evenimentele din 9 decembrie 1965; acţiunile NASA, ce le păreau foarte suspecte multor cercetători, de a contracara orice încercare de a deschide cu succes cutia Pandorei de la Kecksburg.

Comunitatea de cercetare proOZN era încă foarte departe de a fi încheiat şi a continuat cu vitejie să lupte cu NASA. în noiembrie 2009, Leslie Kean a relevat ultimele noutăţi din această saga aparent nesfârşită şi şi-a concentrat atenţia asupra curioasei lipse de documentaţii a NASA despre Kecksburg şi asupra ideii că era posibil ca NASA să fi distrus, intenţionat sau din greşeală, dosarele respective. Rezumând situaţia foarte ciudată şi neobişnuită în faţa căreia se afla, Kean a recunoscut: „Fără o muncă suplimentară şi de foarte mare amploare, nu vom afla niciodată răspunsurile şi este posibil să nu le aflăm nici chiar cu această muncă”.5

Confidenţial în ciuda faptului că, astăzi, afacerea Kecksburg continuă să se afle într-un tărâm întunecat, pe care unii îl văd dominat de conspiraţii, de un OZN prăbuşit şi echipajul său extraterestru mort, iar alţii îl văd ca fiind rezultatul combinaţiei dintre birocraţie şi un meteorit, Kean, după finalul confruntării cu NASA, a spus că este în continuare convinsă că ceva se prăbuşise la Kecksburg şi că nu era vorba de fostul satelit

Cosmos 96 al Uniunii Sovietice şi nici de o altă formă

de dispozitiv rusesc. Kean considera, de asemenea, că era puţin probabil ca incidentul de la Kecksburg să poată fi explicat logic ca având legătură cu vreo capsulă spaţială secretă americană.

Pentru unii, Kecksburg a fost, şi categoric este încă, mult zgomot pentru nimic, în cel mai rău caz, resturi spaţiale care au pătruns în atmosfera terestră. Pentru alţii, cum ar fi Stan Gordon sau Leslie Kean, Kecksburg este acel caz care, poate mai mult decât toate celelalte, ar putea demonstra foarte bine lumii întregi că NASA are în posesia sa, în secret, dovezi ce demonstrează că forme de viaţă extraterestră ne-au vizitat planeta, s-au prăbuşit aici şi probabil chiar au şi murit aici. Oricare se va dovedi într-o zi a fi adevărul straniu în această problemă, pare extrem de puţin probabil ca această controversă ce înconjoară cazul să fie destinată să dispară cândva, în viitorul previzibil.

Pentru moment, cuvântul final îi revine unei surse extrem de prestigioase, John Podesta, fostul şef de personal al preşedintelui Bill Clinton şi membru al Comisiei Moynihan de Protecţie şi Reducere a Secretelor Guvernamentale din 1997. Acesta a declarat în mod specific despre saga din decembrie 1965, de la Kecksburg, şi despre încercările curajoase ale lui Leslie Kean de a afla adevărul despre NASA, oricare ar fi acesta şi la orice ar conduce el:

Este timpul să aflăm cu adevărat ce se găseşte acolo. Trebuie s-o facem, pentru că aşa este corect. Trebuie s-o facem, pentru că poporul american este capabil să suporte adevărul. Şi trebuie s-o facem, pentru că aşa spune legea.6

La 12 septembrie 1962, preşedintele John F. Kennedy a ţinut un discurs ce avea să devină memorabil, pe Rice Stadium, la Rice University din Houston, Texas, discurs ce a pregătit scena pentru istorica aselenizare a lui Apollo 11, în iulie 1969 – un eveniment despre care mulţi americani cred astăzi cu tărie sau au mari bănuieli că nu a fost altceva decât o înşelătorie îndrăzneaţă în faţa întregii planete, aşa cum vom arăta în continuare. Dar, înainte de a

trece la diversele reclamaţii de fals, confuzie şi înşelătorie regizată, este important să acordăm o mare atenţie anumitor aspecte ale de-acum legendarului discurs al preşedintelui Kennedy. Relevanţa istorică a acestor aspecte în controversa care înconjoară aselenizările este crucială.

În acea zi din 1962, Kennedy a spus audienţei vrăjite:

Explorarea spaţiului va continua, indiferent dacă noi vom lua parte sau nu, şi este una dintre cele mai mari aventuri ale tuturor timpurilor. Nicio naţiune care se aşteaptă să fie conducătoarea celorlalte naţiuni nu poate să rămână în urmă în cursa spaţială… Vom porni să navigăm pe această nouă mare pentru că există cunoştinţe noi de dobândit şi pentru că există drepturi noi de dobândit, iar acestea trebuie câştigate şi folosite pentru progresul întregii omeniri…

Am decis să mergem pe Lună. Am decis să mergem pe Lună în acest deceniu şi să facem şi alte lucruri nu pentru că sunt uşoare, ci tocmai pentru că sunt dificile, pentru că acest obiectiv ne va sluji ca să ne organizăm şi să ne măsurăm cel mai bine energiile şi talentele, pentru că este o provocare pe care suntem dispuşi să o acceptăm, pe care nu vrem să o amânăm şi pe care avem intenţia să o câştigăm…

La aceste cuvinte memorabile şi bine alese, spuse de comandantul suprem, o întreagă naţiune a fost electrizată, iar NASA s-a bucurat peste măsură. Dar oare a câştigat cu adevărat NASA cursa spre Lună sau întregul program Apollo nu a fost altceva decât o farsă gigantică, ce a rămas relativ intactă până în prezent?

Strict secret

Istoria a fost scrisă în după-amiaza zilei de 20 iulie, 1969, la 4: 17 p.m. în acea zi, în timp ce preşedintele american Richard M. Nixon privea îngrijorat imaginile acum legendare chiar din Biroul Oval, inima Casei Albe, omenirea a făcut primii paşi ezitanţi pe suprafaţa celui mai apropiat vecin cosmic: Luna. Lansat în spaţiu cu numai patru zile înainte, de la Centrul Spaţial Kennedy de la

Merritt Island, Florida, echipajul aeronavei Apollo 11, format din Neil Alden Armstrong, Edwin Eugene „Buzz” Aldrin şi Michael Collins, a reprezentat apogeul unui program ce durase aproape un deceniu, cu scopul de a îndeplini Preşedintele John F. Kennedy ceea ce mulţi oameni crezuseră s-a adresat naţiunii pe Rice”. w A

Stadium, Houston, Texas, în mamte că era mal mult decât

1962. Subiectul: planurile NASA dn scenariu ştiinţifico-fantasde a trimite oameni pe Lună, tic scandalos şi o plăsmuire şi despre care mulţi cred încă şi azi că nu a fost altceva decât un scenariu ştiinţifico-fantastic scandalos şi o plăsmuire.

Cu 43 de ani înainte de aselenizarea navei Apollo 11, dr.

Lee De Forest, un geniu în domeniul electronicii, declarase că era o adevărată nebunie chiar numai gândul de a trimite astronauţi pe Lună. Asemănând o astfel de idee cu un roman fantastic al lui Jules Verne, el era sigur că un eveniment de acest gen „nu se va petrece niciodată” 1.

Istoria a demonstrat, cel puţin majorităţii oamenilor, că bunul doctor se înşela dramatic în această declaraţie răspicată a sa. Ca printr-o ironie a sorţii, regretatul actor DeForest Kelley, care l-a interpretat pe dr. Leonard „Bones” McCoy în seria de televiziune Star Trek din anii 1960 – serial ce a adus cu succes în atenţia publicului general conceptul unor călătorii şi aventuri de natură extraterestră în spaţiu –, primise acest nume tocmai în amintirea doctorului Lee De Forest.

Informaţii clasificate

Evenimentele istorice din iulie 1969 au fost urmate de alte cinci misiuni cu echipaj la bord spre Lună, implicând nu mai puţin de 12 astronauţi, care au păşit cu succes pe suprafaţa acesteia, fapt ce a continuat să captiveze şi să emoţioneze întreaga lume ani întregi. Fără nicio urmă de îndoială, aselenizările navelor Apollo sunt percepute astăzi, la peste 40 de ani de la începuturi, drept

momente definitorii în istoria umanităţii şi, colectiv, ca una dintre cele mai frumoase şi mai durabile moşteniri ale administraţiei preşedintelui John F. Kennedy.

Însă au fost oare misiunile Apollo pe Lună exact ceea ce au părut să fie şi ceea ce le place celor de la NASA să ne spună că reprezintă? în ciuda protestelor foarte vehemente, furioase şi frustrate ale NASA şi ale astronauţilor de pe navele Apollo care au pus piciorul pe Lună, se pare că nu toată lumea crede acest lucru. În mod categoric, există suspiciuni puternice şi chiar şi o acceptare cinică copleşitoare din partea unei părţi importante a populaţiei americane că aselenizările navelor Apollo nu au fost altceva decât farse scandaloase, cu scopul de a inocula în mintea conducătorilor sovietici credinţa fermă că tehnologia americană era mult mai dezvoltată decât orice puteau spera să realizeze vreodată cele mai bune minţi ale comunităţii ştiinţifice ruseşti.

Conform respectivei teorii controversate, Uniunea Sovietică învinsese Statele Unite în cursa pentru plasarea unui satelit pe orbita Pământului, la 4 octombrie 1957, cu Sputnik 1. Mai rău, sovieticii fuseseră primii care plasaseră un om pe orbită, şi anume pe Yuri Alekseievici Gagarin, care reuşise această acţiune legendară la 12 aprilie 1961. Ca rezultat al acestor două realizări semnificative ale sovieticilor, adepţii teoriei conspiraţiei spun că nu exista în niciun caz alternativă ca Statele Unite ale Americii să-şi permită să piardă cursa considerată cea mai importantă dintre toate: trimiterea unui om sau a mai multora pe suprafaţa Lunii. NASA trebuia să câştige această luptă cosmică, într-un fel sau altul. Sau, dacă NASA nu putea câştiga direct, trebuia să facă ceea ce ar fi părut aproape de neconceput: era forţată să convingă întreaga lume că învinsese, printr-o înşelătorie totală.

Oare aceste presupuneri controversate sunt doar elucubraţiile nebuneşti ale adepţilor teoriei conspiraţiei, care văd comploturi şi secrete întunecate în spatele fiecărei uşi? Sau, într-un mod uimitor, poate exista im dram de adevăr în unele dintre aceste afirmaţii şi acuzaţii?

Confidenţial în 1969, renumitul jurnalist şi romancier american Norman Mailer scria referitor la această primă aselenizare:

Evenimentul era atât de îndepărtat, totuşi, atât de ireal, încât nu a existat nicio probă obiectivă care să demonstreze că nu fusese un eveniment regizat într-un studio de televiziune – cea mai mare escrocherie a secolului –, iar o inteligenţă dezvoltată, produs al nedreptăţilor, trădărilor, aurului, pasiunilor, invenţiilor, minciunilor şi putreziciunii renascentiste, nu ar fi putut nega că evenimentul, dacă era o farsă, reprezenta o realizare măreaţă în domeniul îmbrobodirii, înşelăciunii în masă şi al prestidigitaţiei, pe cât era de reală evoluţia în ceea ce priveşte disciplina şi tehnologia, într-adevăr, o astfel de conspiraţie nu ar fi putut să fie decât opera unui geniu. Ar fi fost nevoie de infractori plini de curaj, mai măreţi, mai demni de încredere şi mai plini de resurse decât oricare alţii din acest secol sau din cele anterioare. Chiar simpla imposibilitate de a concepe că existau astfel de oameni era cel mai sigur mod de a şti că evenimentul nu fusese regizat.2

Totuşi, nu toată lumea este de acord cu acest lucru. James Oberg, expert al NASA, a spus foarte exact şi cu justificări precise: „Există subculturi întregi în Statele Unite şi culturi considerabile în întreaga lume care cred cu tărie că aselenizarea [lui Apollo 11] a. fost înscenată”. Trebuie specificat şi că Oberg a dezvăluit că, în sistemul educaţional din Cuba, se preda la acea vreme că aselenizările nu erau altceva decât înşelătorii neruşinate.3

Mai mult, un sondaj Gallup din 1999 a demonstrat că 6% dintre americanii chestionaţi îşi exprimaseră cel puţin anumite suspiciuni, spunând că misiunile Apollo nu avuseseră loc exact în stilul descris atât de convingător şi de răspicat de NASA şi astronauţii ei de pe navele Apollo. La o primă privire, 6% nu pare a fi un număr prea important. Dar asta până îţi dai seama că procentul înseamnă aproximativ 18 milioane de oameni. Ceea ce, bineînţeles, nu reprezintă deloc un număr nesemnificativ

de persoane. Ba, dimpotrivă.

Strict secret în ce circumstanţe exacte au pătruns astfel de îndoieli controversate în mintea colectivă a societăţii din zilele noastre? De ce este acceptat că NASA s-a angajat într-o înşelătorie de masă, pentru o perioadă de peste 40 de ani, o farsă ce face să pălească controversele combinate legate de Watergate, Iran-Contra şi armele de distrugere în masă? Pentru a răspunde la aceste întrebări deosebit de spinoase, trebuie să ne întoarcem în 1974, când o carte cu adevărat controversată, deşi mică, publicată de autor şi cu circulaţie restrânsă, We Never Went to the Moon: America's Thirty Billion Dollar Swindle (Nu am fost niciodată pe Lună. Şarlatania de treizeci de miliarde de dolari a Americii), scrisă de regretatul Bill Kaysing, a început să facă valuri în mass-media, în rândurile publicului şi, bineînţeles, chiar în sânul NASA.

Kaysing a susţinut cu tărie că, în anii imediat următori aselenizărilor şi după aceea, realitatea dură era că NASA nu se afla pur şi simplu în posesia cunoştinţelor ştiinţifice necesare pentru a trimite cu succes echipaje de astronauţi pe Lună şi cu atât mai puţin să le aducă în siguranţă înapoi pe Pământ, odată cu filme şi fotografii nepreţuite şi cu sănătatea astronauţilor intactă.

Principalele argumente ale lui Kaysing împotriva aselenizărilor au fost susţinute şi dezvoltate după aceea de numeroşi alţi susţinători ai teoriei conspiraţiei, de la tipărirea lor în 1974, dar în cea mai mare parte se concentrau asupra următoarelor întrebări esenţiale:

De ce există o lipsă totală de stele vizibile în multe dintre fotografiile despre care se spune că au fost făcute de astronauţi în timp ce erau pe Lună?

Cum a fost posibil ca steagul american – înfipt de astronauţi pe suprafaţa Lunii în acea zi istorică – să pară că flutura într-una dintre scene?

Pe Lună, orice astfel de fluturare a drapelului ar fi fost total imposibilă, din cauza existenţei vidului. Acest aspect l-a făcut pe extrem de bănuitorul Kaysing să suspecteze că filmarea nu fusese făcută pe Lună, ci într-un

mediu cu o atmosferă foarte demonstrabilă, şi anume pe Pământ.

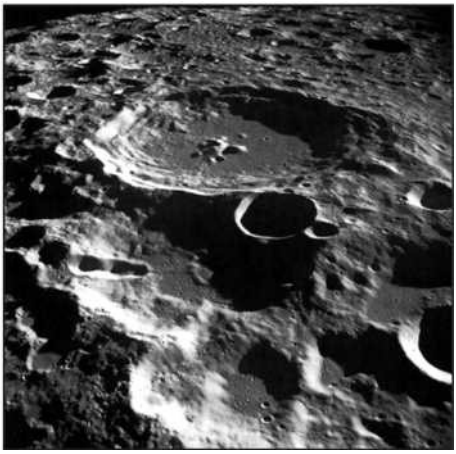

Suprafaţa Lunii. (Sau, aşa cum cred unii, un studio de filmare secret de pe Pământ.)

Din nefericire, atât pentru Kaysing, cât şi pentru grupul lui devotat de adepţi şi fani, afirmaţiile lui au devenit din ce în ce mai senzaţionale, mai discutabile şi mai scandaloase, odată cu trecerea anilor. De exemplu, Kaysing a lansat mai târziu ipoteza că NASA era direct responsabilă de incendiul fatal de la 21 ianuarie 1967, de pe Apollo 1, care i-a ucis pe astronauţii Virgil Grissom, Edward White şi Roger B. Chaffee, precum şi de la fel de fatalul dezastru al navetei Challenger, de la 28 ianuarie 1986.

Explicaţia personală a lui Kaysing a motivului acestor dezastre este mortal de simplă şi, în mintea lui, întărea teoriile iniţiale referitoare la aselenizările navelor Apollo. Kaysing a ajuns la concluzia şi a acceptat ideea că foarte posibil astronauţii de pe Apollo 1 şi Challenger ar fi dat peste dovezi de netăgăduit asupra escrocheriei cu efecte speciale secrete a NASA şi, în consecinţă, a fost necesar să fie reduşi la tăcere, indiferent de costurile în vieţi umane şi de efectul copleşitor asupra viitorului programului spaţial al NASA.

Informaţii clasificate

Pentru a-şi întări afirmaţia că în rândurile

coridoarelor de putere ale NASA existau persoane care n-ar fi stat pe gânduri în legătură cu uciderea astronauţilor pentru a-şi păstra secretul, Kaysing notează, corect, de altfel, că, după incendiul navei Apollo 1, Thomas Ronald Baron, care fusese inspector de control al calităţii şi siguranţei pentru North American Aviation – compania ce construise modulul de comandă Apollo –, a pregătit un raport detaliat despre violarea protocolului de securitate al NASA, care a fost transmis comitetului din Congres ce investiga incendiul.

Raportul lui Baron a fost urmat de o tragedie şi mai mortală pentru Baron şi întreaga lui familie.

Scriitorii Courtney G. Brooks, James M. Grimwood şi Lloyd S. Swenson Jr. au afirmat despre această afacere:

Baron a fost inspector la centrul Kennedy din septembrie 1965 până în noiembrie 1966, când a solicitat şi i-a fost acordată o permisie. El făcuse observaţii, adunase zvonuri, bârfe şi comentarii critice ale colegilor să-i şi scrisese un set de note acuzatoare.4

Baron a ales să urmeze o abordare dublă a problemei.

Mai întâi, le-a vorbit angajaţilor şi colegilor săi de muncă despre ceea ce considera drept violări clare şi de netăgăduit din partea NASA ale problemelor legate de securitate. În al doilea rând, în concepţia lui Baron, era vital ca mass-media naţională să ajungă să înţeleagă gravitatea situaţiei. După ce a relatat totul presei, singurul efect a fost, însă, că Baron a fost concediat rapid.

Echipa formată din Brooks, Grimwood şi Swenson a notat în continuare:

Ca replică, North American a negat totul, cu excepţia adevărului parţial al acuzaţiilor lui Baron, deşi, ulterior, anumiţi oficiali ai companiei au declarat în faţa Congresului că aproximativ jumătate dintre acuzaţii erau întemeiate. În momentul producerii tragediei, se pare că Baron se afla în procesul de extindere a raportului său de la 55 la 500 de pagini.5

La 21 aprilie 1967, Baron a avut ocazia să-şi discute

convingerile, îngrijorările şi concluziile referitoare la problemele de siguranţă ale NASA cu un comitet al Congresului. Totuşi, în zadar: la numai o săptămână după ce îşi prezentase depoziţia în faţa Congresului, Baron, soţia lui şi fiica lui vitregă au murit, atunci când maşina lor a fost lovită violent de un tren de mare viteză. Verdictul oficial a fost acela că Baron, care se afla la volan în momentul respectiv, se sinucisese, iar soţia şi fiica sa vitregă fuseseră victime colaterale tragice ale egoismului său copleşitor şi ale unei nebunii temporare. Totuşi, pentru Bill Kaysing, această situaţie tragică şi oarecum misterioasă a reprezentat o dovadă în plus a unei conspiraţii la nivel înalt a NASA, pentru ascunderea controversatului adevăr din spatele aselenizărilor, de fapt, după părerea lui Kaysing, a inexistenţei totale a acestora, precum şi a lipsei de protocoale de siguranţă, care, în mod sigur, ar fi pus un mare semn de întrebare asupra capacităţii NASA de a ajunge pe Lună.

Strict secret

Câţiva ani mai târziu, Kaysing încă mai provoca controverse, poate chiar legale: în 1997, el a iniţiat o acţiune legală împotriva astronautului Jim Lovell pentru calomnie, după ce Lovell îi descrisese astfel pe Kaysing şi pe adepţii lui, în 1996:

Tipul e dus cu pluta. Poziţia lui mă înfurie la culme.

Noi am petrecut mult timp pregătindu-ne să ajungem pe Lună. Am cheltuit o grămadă de bani, ne-am asumat riscuri mari şi este vorba de ceva de care ar trebui să fie mândri toţi locuitorii acestei ţări.6

Cazul Kaysing împotriva lui Lovell nu avea să fie destinat succesului şi a fost închis total în 1999.

Kaysing a murit la 21 aprilie 2005. Până în clipa morţii, a continuat să-şi promoveze convingerile personale, conform cărora aselenizările navetelor Apollo au fost fraude absolute.

Confidenţial

Apariţia în 1978 a filmului ştiinţifico-fantastic/conspiraţionist Capricorn One a alimentat din

nou focul mocnit. În film, echipajul navei Capricorn One – jucat pe ecran de James Brolin, Sam Waterson şi O.J. Simpson – aşteaptă decolarea rachetei care îi va duce în prima misiune cu echipaj la bord pe planeta Marte. Echipajul nu ştie că NASA aflase în secret că sistemul de întreţinere a vieţii pe navă era destinat să se defecteze total şi, ca rezultat, trimiterea celor trei astronauţi pe Planeta Roşie ar fi fost echivalentă cu condamnarea lor la moarte. Rezultatul: NASA este forţată să simuleze ajungerea pe Marte în interiorul unui vechi hangar de avioane, situat la o bază militară abandonată, undeva în Texas. În momentul în care sunt scrise aceste rânduri, este în lucru un remake după Capricorn One, care va reaprinde sigur controversa din jurul aselenizărilor navetelor Apollo.

Informaţii clasificate

Cum cele mai multe dintre afirmaţiile că NASA a falsificat aselenizările au rezultat direct din cercetările, teoriile şi observaţiile regretatului Bill Kaysing, cea mai importantă întrebare este următoarea: cum rezistă acestea la o cercetare atentă? Răspunsul este simplu: nu rezistă. Deloc.

În primul rând, este problema amprentelor paşilor astronauţilor de pe Apollo, care în unele momente par foarte clar şi expert marcate, în timp ce aceştia merg, sar sau se plimbă pe suprafaţa lunară, aşa cum este evidenţiat în unele din fotografiile relevante pe care NASA le-a scos acum la iveală pentru public. Adepţii teoriei conspiraţiei sugerează că, dată fiind lipsa de apă de pe Lună, aceste amprente ar fi trebuit să fie cel mult nişte urme vagi. NASA susţine că, spre deosebire de nisipul ud, solul lunar are tendinţa de a se aduna la un loc. Rezultatul: urme perfecte. Sau, cum ar prefera să se exprime cei de la NASA: înghiţiţi-o şi pe-asta, adepţi ai teoriei conspiraţiei.

În al doilea rând, s-a făcut mare tevatură despre faptul că, în multe dintre fotografiile despre care NASA insistă că au fost făcute pe Lună de astronauţii săi, cerul de deasupra arată că stelele nu erau acolo unde trebuiau să se afle. Sau, mai corect spus, stelele nu sunt în realitate

acolo, niciuna dintre ele. Negativiştii sugerează că NASA nu ar fi avut abilităţile necesare şi nici capacitatea de a estima locul exact al stelelor pentru fiecare dintre misiunile Apollo, aşa că au ales soluţia mai uşoară pentru a rezolva această problemă spinoasă: au decis să scoată complet stelele şi planetele din fotografiile relevante.

Însă NASA are un răspuns pentru a contracara această acuzaţie. Atunci când au fost făcute fotografiile şi au fost înregistrate filmele, strălucirea puternică a soarelui într-un mediu fără atmosferă combinată cu setările pentru lumina zilei ale aparatelor au făcut ca stelele de deasupra să nu fie vizibile.

Adepţii teoriei conspiraţiei clatină din cap, cu scepticism.

Şi cum rămâne cu faimosul drapel fluturând, care l-a incitat şi l-a înfuriat atât de mult pe Bill Kaysing? Nu se poate nega că steagul american pare, într-adevăr, să fluture, după ce a fost plasat în suprafaţa lunară de astronauţii de pe Apollo 11 – ceva ce nu se putea întâmpla în vid. Deşi această problemă a fost promovată, poate mai mult decât oricare alta, de cei care cred că NASA s-a angajat deliberat într-o escrocherie şi înşelăciune masivă, adevărul este că drapelul flutură numai câteva clipe foarte scurte şi numai atunci când este manevrat de astronauţi. În rest, nu se mişcă câtuşi de puţin, adică exact ce era de aşteptat să se vadă într-un mediu vidat, cum este cel de pe Lună.

Unul dintre aspectele critice esenţiale pe care le uită mulţi dintre adepţii teoriei conspiraţiei sau pe care pur şi simplu nu le cunosc este acela că, la programul Apollo, au lucrat aproape o jumătate de milion de oameni. Aşa cum a subliniat pe bună dreptate NASA de nenumărate ori, ideea ca un plan de simulare a acelor misiuni cu echipaj la bord lansate către Lună să fi avut succes, fără ca măcar unii din această o jumătate de milion de oameni să nu sufle nimic despre o astfel de conspiraţie, este absolut improbabilă. Mai bine zis, este imposibilă. Să ne amintim, de exemplu, cât de rapid s-au prăbuşit şi s-au dezintegrat eşecurile din

cazul Watergate, Iran-Contra şi cel al armelor de distrugere în masă. Toate acestea au implicat mult mai puţini jucători faţă de numărul celor ce au lucrat la programul Apollo. Nu este posibil ca NASA să fi reuşit să cumpere tăcerea pe vecie a sute de mii de oameni. De fapt, este chiar absurd. Mai mult, chiar dacă numai 2% dintre cei angajaţi în programul Apollo ar fi ştiut că aselenizările erau false, tot vorbim despre aproape 10.000 de persoane. Din nou, ar fi putut NASA să-i convingă pe toţi acei zece mii de oameni să nu vorbească niciodată? După părerea mea, răspunsul este: foarte puţin probabil.

Păstrând aceeaşi linie de gândire, în timp ce oameni ca Bill Kaysing au oferit o varietate de teorii, conform cărora considerau că aselenizările au fost false, singurul lucru pe care niciunul dintre adepţii teoriei conspiraţiei nu a reuşit vreodată să-l prezinte este existenţa unei surse credibile din NASA, care să ofere, oficial, o dovadă completă şi de netăgăduit a cunoştinţelor şi complicităţii sale la programul ce a avut ca rezultat falsificarea fiecăreia dintre aselenizările misiunilor Apollo, nici măcar una.

Strict secret

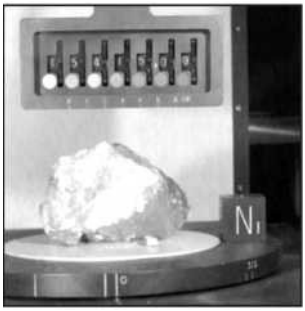

O bucată de rocă lunară adusă pe Pământ de astronauţii misiunilor Apollo.

Rocile lunare sunt în mod clar diferite ca natură de orice piatră ce poate fi găsită pe planeta noastră, aşa cum a explicat şi dr. David McKay, de la Centrul Spaţial Johnson, Texas. Acesta a adăugat că respectivele mostre de rocă aduse de astronauţii de pe Apollo pe Pământ sunt pline de cratere foarte mici, care este clar că sunt rezultatul unor impacturi de meteorit, de tipul celor ce pot

fi găsite pe Lună.

Bineînţeles, această informaţie tot nu-i convinge pe cei care continuă să susţină că rasa umană este în mare măsură încătuşată pe Pământ şi consideră că aselenizările au fost simulate în mod deliberat în vreun echivalent secret al unui studio de la Hollywood. Există totuşi încă o dovadă care pare să demoleze total ideile adepţilor teoriei conspiraţiei în această problemă.

Cele mai convingătoare date care susţin ideea că astronauţii participanţi la misiunile Apollo au pus cu adevărat piciorul pe Lună sunt dovezile fizice pe care le avem în prezent la dispoziţie. Deşi mărturiile astronauţilor, fotografiile şi filmele nu sunt privite pozitiv sau cu entuziasm de cei mai mulţi adepţi ai teoriei conspiraţiei, mult mai greu de denigrat sunt cantităţile masive de material lunar pe care astronauţii l-au colectat de pe Lună şi pe care l-au adus pe Pământ. Şi anume mostrele de rocă lunară. Acestea sunt elemente esenţiale în susţinerea ideii că omenirea a reuşit să călătorească şi apoi să se întoarcă de pe suprafaţa Lunii.

Confidenţial

La 17 iulie 2009, NASA a scos la iveală fotografii ale suprafeţei lunare executate de nava sa spaţială Lunar Reconnaissance Orbiter. Aceste fotografii arată clar dovada locurilor de aselenizare a modulului lunar Apollo, aselenizări executate cu zeci de ani în trecut. Totuşi, poate inevitabil, chiar faptul că Lunar Reconnaissance Orbiter este tot un proiect al NASA îi face pe susţinătorii teoriei că „nu am fost niciodată pe Lună” să respingă total fotografiile respective, ca fiind alte falsuri de înaltă calitate.

Informaţii clasificate

După un studiu atent, dovezile par să fie în favoarea NASA, şi nu în a acelora care strigă: „Lupul!”. Dar, pentru a demonstra că este improbabil ca NASA să convingă vreodată pe cineva că a trimis cu adevărat astronauţi pe Lună, să acordăm atenţie următoarelor cuvinte ale fostului comandant suprem şi preşedinte al Statelor Unite William

Jefferson Clinton. În autobiografia sa din 2004, intitulată My Life, Clinton afirmă:

…Astronauţii misiunii Apollo 11. Buzz Aldrin şi Neil Armstrong… au păşit pe Lună, devansând cu cinci luni obiectivul preşedintelui Kennedy de a duce un om pe Lună înainte de sfârşitul deceniului. Un dulgher bătrân m-a întrebat dacă eu cred cu adevărat că aşa s-a întâmplat. I-am spus, sigur, am văzut totul în direct, la televizor. El nu mi-a dat dreptate. A spus că el nu credea absolut nimic, că „tipii de la televiziune" puteau face să pară reale lucruri care nu erau. La vremea respectivă, mi-am spus că era nebun. În timpul celor opt ani petrecuţi în Washington, am văzut la televizor lucruri care m-au făcut să mă întreb dacă nu cumva era un vizionar.7

Nu este de mirare, ţinând cont că aceste cuvinte provin dintr-o sursă care a fost preşedinte două mandate în SUA, că afirmaţiile NASA că au fost trimişi oameni pe Lună simt încă întâmpinate cu suspiciuni adânci şi scepticism de milioane de oameni.

Strict secret

Mai există un aspect al misiunilor Apollo pe Lună care a fost înconjurat de un secret profund decenii întregi, dar este un aspect al proiectului care oferă, de fapt, un sprijin substanţial ideii că astronauţii au păşit cu adevărat pe suprafaţa Lunii. Deşi zborul Armstrong-Aldrin-Collins s-a dovedit a fi un succes spectaculos şi istoric, în culise, atât NASA, cât şi Casa Albă ştiau că această misiune nemaiîncercată fusese extrem de riscantă. Existase posibilitatea reală să se încheie cu o tragedie îngrozitoare, cu Armstrong şi Aldrin rămânând blocaţi pe suprafaţa Lunii şi înfruntând o moarte inevitabilă şi rapidă, în timp ce Collins, pe orbită deasupra suprafeţei lunare, ar fi fost forţat să ia decizia îngrozitoare de a-şi lăsa prietenii şi camarazii în urmă şi a se întoarce singur pe Pământ. Un discurs scurt fusese scris în secret pentru preşedintele de atunci, Richard M. Nixon, urmând ca acesta să-l ţină în eventualitatea că ar fi fost forţat să dezvăluie lumii întregi că cel mai rău scenariu se petrecuse în mod tragic. Un

document din 18 iulie 1969, trimis de aghiotantul lui Nixon, Bill Safire, către şeful de personal al Casei Albe, H.R. „Bob” Halderman, dezvăluie textul acestui discurs secret. Având titlul „în eventualitatea unui dezastru pe Lună”, acesta afirma:

Soarta a decis ca oamenii care au plecat pe Lună pentru o explorare paşnică să rămână pe Lună ca să se odihnească în pace. Aceşti bărbaţi curajoşi, Neil Armstrong şi Edwin Aldrin, ştiu că nu există nicio speranţă pentru recuperarea lor. Dar ştiu şi că, în sacrificiul lor, există speranţă pentru omenire. Aceşti doi oameni şi-au dat viaţa pentru cel mai nobil obiectiv al rasei umane: căutarea adevărului şi a înţelegerii. Ei vor fi jeliţi de familiile şi de prietenii lor. Vor fi jeliţi de toţi oamenii din lume. Vor fi jeliţi de Planeta Mamă, care a îndrăznit să-şi trimită doi dintre fiii săi în necunoscut. În explorarea lor, aceştia i-au făcut pe toţi oamenii din lume să simtă ca unul singur. Prin sacrificiul lor, au strâns şi mai mult frăţia dintre oameni. În Antichitate, oamenii priveau stelele şi îşi vedeau eroii în constelaţii, în zilele noastre, facem acelaşi lucru, dar eroii noştri simt oameni adevăraţi, din carne şi oase. Alţii îi vor urma şi, în mod sigur, îşi vor găsi şi drumul spre casă. Încercările oamenilor nu se vor opri. Dar aceşti bărbaţi au fost primii şi ei vor rămâne de-a pururea în inimile noastre. Căci fiecare fiinţă umană care va privi spre Lună, în nopţile ce vor urma, va şti că aceasta este un colţ al lumii care îi aparţine pentru totdeauna omului.8

Din fericire, nu a fost necesar să fie rostit acest discurs, iar documentele secrete zac în obscuritate, uitate de decenii întregi.

Capitolul 5
Conexiunea cu Zona 51

Următoarea relatare a lui John, născut în Bloomington, Minnesota, un om care a lucrat între 1948 şi 1959 în Departamentul de Poliţie din New York, are o importanţă majoră în ceea ce priveşte activitatea NASA

legată de date ultrasecrete despre OZN-uri şi fiinţe extraterestre. Relatarea lui oferă date incitante, care sugerează o conexiune între NASA şi proiecte secrete legate de OZN-uri, desfăşurate în vestita Zonă 51 din Nevada.

L-am cunoscut pe John spre sfârşitul anului 2005, după ce îmi citise lucrarea Body Snatchers in the Desert (Hoţii de corpuri din deşert). Cartea respectivă era un studiu al faimoasei prăbuşiri a unui OZN la Roswell, New Mexico, în vara anului 1947. Dar Body Snatchers oferea o abordare total diferită a problemei şi se concentra pe ipoteza că prăbuşirea de la Roswell avea mai puţină legătură cu extratereştrii şi mai mult cu unele experimente secrete, cu baloane de mare altitudine, folosind prizonieri de război şi persoane cu handicap fizic. Când m-a contactat, John mi-a explicat că, în timpul muncii sale în comunitatea de informaţii a SUA, la începutul anilor 1970, dăduse peste anumite date, care păreau să se potrivească perfect cu o parte din materialul publicat în cartea mea. Preocupat de posibilitatea că, dacă ar vorbi oficial, ar fi foarte posibil să-şi piardă pensia de la fostul său angajator, Wackenhut, John a fost de acord cu un interviu oarecum neoficial, care a fost realizat în 2006, şi a dezvăluit numeroasele cotituri ale poveştii sale.

John a declarat că, începând cu ultima parte a anului 1957 şi până în primele luni din 1958, el şi un număr de alţi colegi poliţişti au fost implicaţi tangenţial într-o operaţie sub acoperire a FBI, pentru a încerca să localizeze şi să aresteze un grup de spioni sovietici, despre care se credea că avea ca ţintă infiltrarea într-o companie americană din oraş, ce lucra în domeniul apărării. Se bănuia că cineva din interiorul companiei fusese compromis de sovietici, deşi acest lucru nu fusese dovedit niciodată, până la urmă. Era implicată şi poliţia, deoarece individul compromis era bănuit că avea legături (de asemenea, niciodată dovedite) cu o operaţie de spălare de bani a mafiei.

John a expbcat că au fost arestaţi mai mulţi cetăţeni

sovietici în cadrul acestei operaţii, precum şi cel puţin doi cetăţeni americani. Parţial ca rezultat al impucării sale în această operaţie, precum şi pentru că avea un caracter foarte ambiţios, la plecarea din pobţia din New York, John s-a impbcat în operaţii suplimentare la FBI, care au început la finalul anului 1959 şi au continuat, deşi sporadic, până în octombrie 1970. John a refuzat să descrie clar natura muncii sale alături de FBI, dar a declarat că era concentrată asupra încercărilor sovieticilor de a obţine dosare clasificate legate de informaţii, armată şi apărare din interiorul Statelor Unite.

În iulie 1970, John a fost abordat de câţiva dintre foştii săi colegi, oferindu-i-se o poziţie foarte activă în cadrul Wackenhut, o companie care fusese înfiinţată în 1954 şi care, până în prezent (deşi acum este sub controlul organizaţiei daneze Group 4 Falck, ce a preluat Wackenhut în 2002), oferă servicii de securitate pentru importante companii private şi guvernamentale. Astfel, în 1964, Wackenhut a asigurat securitatea la Centrul Spaţial Kennedy al NASA din Florida. John a început să lucreze la Wackenhut în decembrie 1970 şi, în februarie 1971, a fost întrebat dacă ar fi interesat să desfăşoare activităţi pe bază de contract pentru o anumită ramură ultrasecretă a comunităţii de informaţii a SUA, care acţiona în Nevada.

I s-a comunicat că salariul ar fi fost foarte bun, că durata contractului ar fi de numai un an, că munca desfăşurată i-ar asigura contacte foarte importante în cadrul comunităţii de informaţii şi l-ar plasa pe o poziţie foarte bună pentru o carieră viitoare. După ce a discutat cu şefii săi de la Wackenhut pentru a afla părerea şi gândurile lor în această problemă, şefi care l-au îndemnat cu toţii să accepte slujba, John a făcut exact acest lucru.

John a afirmat că, după acceptarea noului post, a fost supus în foarte scurt timp la o verificare minuţioasă a trecutului şi a fost chemat la şase interviuri – de două ori în faţa personalului de securitate al NASA, de două ori în faţa reprezentanţilor unei agenţii fără nume, o dată în faţa unei persoane care s-a identificat ca lucrând pentru

Agenţia Naţională de Securitate (National Security Agency NSA) şi o dată în faţa unui fost superior, coleg din FBI. Rezultatele interviurilor se pare că au fost satisfăcătoare, iar John a început să lucreze, în aprilie 1971, într-un loc din Nevada, despre care ulterior avea să-şi dea seama că era, de fapt, renumit astăzi sub denumirea de Zona 51.

John a spus că, în parte, motivul pentru care i se oferise postul era acela că, fiind burlac, putea să rămână la bază pentru serii de câte 27 de zile neîntrerupte, aşa cum se cerea, şi că se putea întoarce apoi în Las Vegas numai pentru trei sau patru zile – în funcţie de numărul de zile al lunii, 30 sau 31 – înainte să revină la locul secret. Aceasta nu ar fi fost o situaţie ideală pentru un bărbat căsătorit sau cu copii. Trebuie notat că John a admis în faţa mea că cei implicaţi în procesul de examinare ştiau că el frecventa prostituate de lux atunci când mergea în Las Vegas, dar se părea că asta nu fusese o problemă pentru angajarea lui. Mai mult, faptul că John nu avea niciun fel de legături familiale era perceput ca un bonus atunci când era vorba de asigurarea securităţii în Zona 51. John a afirmat:

Chiar dacă aş fi spus ceva unei prostituate despre extratereştri şi OZN-uri, ceea ce nu aş fi făcut niciodată, cine avea să creadă aşa ceva? 1

Când venea sau pleca din Zona 51, John zbura întotdeauna cu un avion mic, de obicei un Cessna, împreună cu alţi trei colegi pe care ajunsese să-i cunoască foarte bine, în decursul unui an de lucrat împreună. La geamurile avionului erau obloane, care erau trase în jos imediat după decolarea din Las Vegas şi care rămâneau trase şi după aterizare. În momentul în care aterizau în Zona 51, li se cerea tuturor să-şi pună ochelari. Care însă nu erau ochelari obişnuiţi. De fapt, erau total diferiţi de orice alt tip de ochelari văzuţi până atunci de John şi de noii săi colegi şi prieteni.

Ochelarii aveau lentilele asemănătoare cu cele bifocale, iar secţiunea de sus era atât de groasă, încât împiedica practic vederea, aşa încât nu putea zări decât un fel de ceaţă vagă. Singura parte a ochelarilor prin care se

putea vedea mai bine era o secţiune mică din partea de jos a fiecărei lentile. Rezultatul inevitabil era acela că purtătorul era forţat să privească numai spre pământ şi spre propriii pantofi, ca să vadă pe unde mergea. Fără îndoială, aceasta era o acţiune deliberată, a spus John, pentru a se asigura că persoana care purta ochelarii nu putea să distingă detalii particulare din bază, pe care nu avea permisiunea oficială să le vadă. Grupul era condus de fiecare dată la un autobuz, tot cu geamurile acoperite, şi mergea cu acesta alte câteva minute, spre un alt loc. La coborârea din autobuz, li se cerea să-şi păstreze ochelarii la ochi şi erau conduşi spre locul lor de muncă.

Locul respectiv era o clădire mică, din beton, de aproximativ şase metri pătraţi. Securitatea de la uşă era foarte riguroasă. După intrarea în clădire, care era doar o cameră goală cu pereţi de beton, i se permitea, în sfârşit, să-şi scoată ochelarii. Nu putea să vadă decât două lucruri: intrarea într-un lift şi o scară de beton, care cobora. Uneori intrau în lift, alteori foloseau scara ca să coboare două nivele, până la locul lor de muncă. Nu avea idee ce activităţi se desfăşurau la primul nivel subteran. Când ajungeau la al doilea nivel, urma o a doua procedură riguroasă de securitate, urmată de fiecare dată când se întorcea la bază, după cele trei sau patru zile pe care le petrecea în Las Vegas. Şi-a amintit că, după ce trecea de cel de-al doilea filtru de securitate, intra printr-o pereche de uşi groase de metal, pe un coridor de aproximativ 60 m lungime. Din coridor, porneau şase uşi, trei pe stânga şi trei pe dreapta. Biroul lui era al doilea pe dreapta şi avea o încuietoare simplă, asemenea încuietorii standard a uşii din faţă a unei case obişnuite.

John a fost direcţionat la noul său birou, unde trei persoane, toate cu documente oficiale ale NASA, i-au făcut un instructaj scurt. I s-a spus că secţiunea unde urma să fie angajat era denumită oficial Departamentul de Istorie. Cei trei bărbaţi de la NASA i-au explicat lui John că organismul în care lucra (el spune că termenul Zona 51 nu a fost folosit niciodată cât timp a lucrat acolo; abia câţiva

ani mai târziu a început să fie utilizată acea denumire pe scară largă şi a ajuns şi la urechile lui) era implicat în dezvoltarea unor prototipuri de avioane revoluţionare, a unor agenţi de război biologic, a tehnologiilor de război chimic, a unor arme ciudate şi a „ceva în plus”.2

Acest „ceva în plus” reprezenta cercetarea „lucrurilor care se întâmplaseră în anii 1940”, după cum i s-a spus lui John.

El şi colegii lui au înţeles foarte curând că fuseseră angajaţi pe poziţia de custozi ai dosarelor istorice referitoare la aceste subiecte, dosare care, din când în când, erau solicitate de angajaţii bazei, pentru a-şi putea desfăşura activitatea. John a declarat că existau trei motive, şi numai trei, pentru care dosarele care se aflau în custodia lui au fost solicitate de alţii:

1. personalul ştiinţific apela, în mod regulat, la unele dosare, ca parte a muncii lui;

2. dosarele erau folosite pentru instruirea noilor angajaţi ai bazei, dacă se considera necesar acest lucru;

3. existau verificări regulate sau aleatorii din partea personalului de securitate, pentru a se asigura că toate dosarele erau la locul lor şi nu fuseseră sustrase în niciun mod.*

După spusele lui John, nepreţuita documentaţie nu avea voie să părăsească biroul, iar instruirea noilor angajaţi era întotdeauna efectuată în biroul său de o echipă de patru persoane de la NASA. Iar dacă cineva avea nevoie să acceseze documentele ca parte a muncii sale, era nevoit să-şi ia notiţe în creion din dosare şi nimic altceva. Aceste notiţe în creion trebuiau să fie scrise numai pe un tip de hârtie de culoare portocalie şi de dimensiuni atipice, un tip pe care John nu l-a mai văzut niciodată înainte sau după aceea. După presupunerea lui, culoarea şi dimensiunea neobişnuite puteau probabil să fie reperate cumva la filtrele de securitate, în cazul în care cineva încerca să scoată pe ascuns o foaie din bază.

John a afirmat că unul dintre colegii săi devenise custodele dosarelor istorice despre avioanele prototip de la

bază, un altul avea jurisdicţia dosarelor istorice referitoare la armele ciudate care erau inventate acolo, iar un altul era responsabil de dosarele istorice ale armelor biologice. Rolul lui John era să păstreze dosarele istorice despre OZN-uri. Primele două săptămâni le-a petrecut primind instructaje detaliate din partea personalului din bază şi, datorită faptului că era custodele acelui tip de material, i se permitea să citească toate dosarele, absolut fără nicio restricţie, şi să se familiarizeze cu numele şi numerele documentelor, astfel încât să fie capabil să le identifice cu uşurinţă, dacă erau cerute de vizitatorii biroului său.

Conform spuselor lui John, dosarele acopereau perioada 1943 – 1968. El a adăugat că, la fel ca majoritatea oamenilor din perioada respectivă care lucrau în lumea oficială, ştia că Forţele Aeriene ale SUA investigaseră rapoartele referitoare la OZN-uri prin studiul Proiectului Blue Book, care se închisese, în cele din urmă, în 1969. John a relatat că dosarele din biroul lui spuneau o poveste mult mai amănunţită şi mai sinistră a investigaţiilor oficiale şi extrem de secrete ale OZN-urilor din Statele Unite, investigaţii ce mergeau mult mai departe de zona în care fusese implicat Proiectul Blue Book. John a subliniat de mai multe ori că nu a văzut OZN-uri, extratereştri în viaţă sau cadavre de extratereştri în Zona 51, ci numai documente care tratau astfel de probleme, începând din perioada anilor 1940. Cu toate acestea, faptul că existau oameni care cereau acces la acele dosare l-a făcut să creadă că existau cu adevărat în bază OZN-uri prăbuşite şi corpuri de extratereştri, cu excepţia cazului în care totul era o viclenie gigantică şi ingenioasă, prin care să i se testeze loialitatea, idee care, aşa cum a recunoscut în faţa mea, îi trecuse prin minte de mai multe ori.

Conform celor aflate de John în timpul petrecut la bază, cercetând în profunzime documentaţia secretă, se pare că, în 1947, fusese format un grup incredibil de bine ascuns în interiorul comunităţii americane de informaţii, grup care lucra în strânsă colaborare cu NASA, începând

din anul 1960, în problemele de natură presupus extraterestră. Spre sfârşitul anilor 1960 (John nu mai ştia exact dacă era în 1968 sau 1969), grupul fusese reorganizat radical. În loc ca mai multe organizaţii, ca NASA sau CIA, să joace roluri integrale în program, păstrându-şi propriile fişiere şi contribuţii la proces, toate activităţile, datele şi documentele au fost transferate ulterior unui organism centrahzat, care acţiona în Zona 51.

Şi tot în Zona 51, anumitor persoane din NASA, CIA, NSA şi din Forţele Aeriene h se ofereau posturi permanente, care să le ducă departe de activităţile lor cotidiene normale din agenţiile lor.

Da, a spus John, noul grup a continuat să primească aceleaşi date de la personalul de informaţii ca şi înainte şi, în mare parte, membrii au rămas cam aceiaşi. Singura diferenţă majoră era că toată documentaţia fusese scoasă din seifurile diferitelor organizaţii de informaţii şi de la NASA şi fuseseră duse în Zona 51, pentru păstrare. Tuturor celor de la NASA, din domeniul informaţiilor sau din armată care lucrau la proiecte li s-a cerut să se transfere în Zona 51.

Părerea fermă a lui John este că acesta era motivul principal pentru care nimeni, până în prezent, nu a reuşit să acceseze date care să dovedească că NASA a fost implicată în conspiraţii la nivel înalt legate de OZN-uri. Toate înregistrările relevante care ar fi putut fi legate de astfel de subiecte au fost luate din seifurile NASA la sfârşitul anilor 1960 şi, ca urmare, nu vor ieşi niciodată la suprafaţă datorită legislaţiei de desecretizare oficială, conform Legii privind libertatea accesului la informaţie.

Se considera că anumite persoane, foarte influente şi cu averi importante, alipite la programul original, deveniseră refractare şi îşi depăşiseră cu mult atribuţiile, în scopul de a ţine secretele despre OZN departe de public, de presă şi chiar şi de oficialii aleşi ai guvernului (inclusiv, poate, de preşedintele Statelor Unite). Aceasta era, conform spuselor lui John, o parte a motivului pentru care era necesar im organism centralizat pentru

numeroasele fişiere şi documente. O parte dintre ele făceau referire la o serie de acţiuni controversate şi extrem de secrete, întreprinse pentru ascunderea adevărului despre extratereştri. Acestea erau, din multe puncte de vedere, mai senzaţionale decât OZN-urile şi echipajele lor extraterestre. Dacă dosarele erau răspândite în seifurile mai multor agenţii, a explicat John, exista o şansă foarte mare ca măcar o parte dintre ele să „răsufle" în afara cercurilor oficiale. Indivizii refractari menţionaţi nu se supuseseră ordinului de a-şi preda dosarele şi, ca urmare, se descoperise că unele dintre aceste dosare lipseau din seifurile lor sigure. Se pare că alte documente fuseseră făcute bucăţi, dar existau bănuieli puternice că, de fapt, nu fuseseră distruse deloc. Peste toate acestea, anumiţi oameni care avuseseră permisiunea de a studia aceste materiale dispăruseră, fără să mai fie văzuţi vreodată, sau fuseseră găsiţi morţi în circumstanţe îndoielnice.

John şi-a amintit că dosarele pe care le citise aveau un singur lucru ciudat în comun. Din toate lipsea pagina de titlu. Toate dosarele erau capsate şi multe dintre documente aveau o bucăţică de hârtie răsucită sub capse, arătând că paginile de titlu fuseseră rupte cu grijă. În schimb, fusese adăugată o nouă pagină de titlu: o pagina albă, cu un titlu nou scris cu creionul, prinsă cu o agrafă de pagina a doua.

I se spusese că toate aceste copii proveneau din biroul unei persoane care jucase un rol important în investigaţiile secrete privind OZN-urile la sfârşitul anilor 1950 şi la începutul anilor 1960. În plus, pe lângă dosarele la care avusese acces în mod legal, persoana respectivă obţinuse o parte dintre dosare după ce acestea fuseseră furate din seifurile altor agenţii de informaţii sau militare americane. Le dusese apoi într-un loc sigur şi atribuise un sistem propriu de îndosariere şi denumire a dosarelor. Se bănuia că persoana distrusese numeroase documente, toate de pe la mijlocul anilor 1940, din motive personale, necunoscute. Aceste dosare nu fuseseră niciodată copiate

şi spuneau poveşti despre care suntem aproape forţaţi să presupunem că acum sunt pierdute pentru totdeauna. John a făcut aluzii că era posibil ca persoana respectivă să fi fost nimeni altcineva decât faimosul James Jesus Angleton, care fusese numit şef al Departamentului de Contrainformaţii al Agenţiei Centrale de Informaţii de către directorul CIA Allen Dulles, în 1954.

Confidenţial

Cel mai vechi document de care îşi amintea John era, fără îndoială, şi cel mai îngrijorător. Datat 1944, era, în principiu, o scrisoare de plângere foarte lungă către Biroul de Servicii Strategice (OSS/ Office of Strategic Services), scrisă de un doctor care lucra pe vremea aceea în laboratorul secret de la Los Alamos, din New Mexico, şi a cărui echipă fusese însărcinată să execute teste şi experimente pe un grup de oameni cu aspect foarte ciudat, ce fuseseră aduşi pe ascuns la laborator. În scrisoare, doctorul se plângea unui ofiţer din armată cu privire la natura însărcinărilor echipei sale şi era extrem de preocupat de motivul pentru care oamenii respectivi arătau aşa.

John a spus că îşi amintea că citise foarte clar că, în 1943.

17 oameni cu o înfăţişare extrem de ciudată fuseseră aduşi la Los Alamos. Toţi aveau un aspect foarte asemănător: aproximativ 150 cm înălţime, fără păr, cu capete mari şi ochi supradimensionaţi. Fuseseră aduşi la bază într-un autovehicul militar acoperit, erau total dezbrăcaţi şi mergeau într-un stil rigid şi smucit. John a subliniat că ochii respectivilor erau normali, cu excepţia mărimii. Cu alte cuvinte, nu erau acei ochi mari, negri şi hipnotici din descrierile obişnuite ale extratereştrilor din cultura noastră populară cotidiană. Grupul de oameni sau creaturi a fost dus într-un loc secret din Los

Alamos şi, timp de patru luni, a fost supus la o serie de teste medicale. Oamenilor li s-au luat sânge şi mostre de piele şi câteva dintre fiinţele respective au fost folosite pentru experimente cu radiaţii şi teste cu agenţi de război

bacteriologic, un domeniu nou şi controversat al ştiinţei.

Doctorul a descris toate acestea într-o manieră de coşmar: oamenii respectivi nu vorbeau niciodată, ci scoteau doar sunete ciudate, ca o combinaţie între lătratul unei foci şi un sughiţ, sunete extrem de puternice şi de deranjante. Era necesar să fie legaţi de personalul militar înainte să poată fi executat vreunul dintre teste şi erau hrăniţi cu o dietă formată dintr-un amestec pisat şi condensat de diverse fructe, iar, uneori, cu cartofi piure. Beau doar apă şi lapte. Conform afirmaţiilor doctorului, acesta fusese informat de armată că era vorba de oameni cu malformaţii, care fuseseră luaţi pe ascuns din aziluri şi spitale, pentru a fi utilizaţi în experimente militare secrete, şi atâta tot.

Ca specialist în medicină, doctorul scria că explicaţia i se păruse extrem de suspectă. După părerea lui, era foarte puţin probabil ca 17 persoane să fie afectate de o boală într-o manieră atât de ciudată, iar comunitatea medicală generală să nu ştie nimic despre asta. Doctorul relata, în paginile scrisorilor sale, că zvonurile de la Los Alamos sugerau că nimeni, nici chiar militarii care îi aduseseră acolo, nu ştia cine sau ce erau acele persoane şi nici de unde proveneau, ci că se părea că fuseseră găsiţi rătăcind pe undeva prin deşertul Arizonei. Toţi cei 17 au murit înainte de sfârşitul lui 1943, iar cadavrele lor au fost luate cu grijă de militari, pentru autopsie, unul câte unul, pe măsură ce mureau. Nimeni nu a reuşit să comunice cu cei 17 oameni, iar doctorul se plângea cu amărăciune de ameninţările, atât fizice, cât şi mentale, la care fuseseră supuşi el şi echipa lui de către armată, precum şi de faptul că li se spusese să nu discute niciodată problema ciudatelor fiinţe în afara complexului din Los Alamos.

John a spus că dosarul făcea referiri şi la documente adiţionale despre acei oameni cu aspect ciudat, documente care, după cum i se comunicase în instructajul său, fuseseră distruse de persoana de la care fuseseră luate iniţial. În mod bizar, fusese informat John, atunci nu mai exista nicio înregistrare a acelor experimente diabolice, cu

excepţia acelei unice scrisori. În plus, locul în care se aflau cadavrele celor 17 creaturi sau oameni era acum necunoscut şi se părea că toate documentele oficiale fuseseră distruse, cu zeci de ani în urmă, de persoanele care fuseseră implicate în proiect.

Se bănuia totuşi – numai datorită unor informaţii transmise din gură în gură şi rămase în memoria colectivă a instituţiei – că acele creaturi găsite în deşertul Arizona, în 1943, erau, cumva, direct legate de cadavrele cu aspect neobişnuit despre care se spunea că fuseseră recuperate de armata americană lângă Roswell, New Mexico, în vara anului 1947.

Strict secret

La dispoziţia lui John s-a mai aflat şi un dosar foarte gros, intitulat „Autopsii – Corpuri cu origine necunoscută 47”, care se referea la cadavrele a opt persoane cu aspect la fel de ciudat, găsite în deşertul New Mexico (în raportul autopsiei nu se făcea nicio referire la vreo navă spaţială sau vreun alt vehicul) în vara anului 1947, dosar pe care John a avut ocazia să-l citească pe îndelete. Toţi aceşti „oameni” semănau extrem de mult cu creaturile duse la Los Alamos, în 1943. Nu exista niciun nume pe document care să-l identifice pe autorul acestuia. Dar John bănuia că numele se aflase pe pagina originală de titlu. John a mai observat că pe fiecare pagină apărea o emblemă mică a NASA. Deoarece, aşa cum reieşea din referinţele interne, documentul fusese generat cu mulţi ani înainte ca NASA să existe, emblemele menţionate anterior trebuie să fi fost adăugate la o dată ulterioară. Poate atunci când NASA reuşise să obţină o copie a documentaţiei, pentru examinare şi evaluare, după presupunerea lui John.

John şi-a amintit şi că în dosar scria că, dintre cele opt cadavre, patru rămăseseră aproape intacte. Două fuseseră autopsiate, iar rămăşiţele lor fuseseră apoi distruse complet.

Două fuseseră disecate, iar bucăţile de corp şi organele fuseseră catalogate cu grijă şi păstrate separat. John a spus că documentul făcea referire la o serie de

fotografii, atât color, cât şi alb-negru, cu fiinţele respective, cu autopsiile şi cu organele lor. Cu toate acestea, el nu a văzut nicio fotografie, în niciunul dintre dosarele aflate în posesia sa. Câteva dintre corpuri erau extrem de deteriorate – într-o manieră care sugera că avusese loc un accident de natură violentă – iar restul, surprinzător, erau într-o stare relativ bună. Raportul era foarte detaliat şi acoperea organele importante: creierul, ochii, urechile, pielea (care era descrisă ca fiind de un alb-cenuşiu bolnăvicios), precum şi degetele de la mâini şi de la picioare, analize de sânge, membrele şi dinţii entităţilor.

Informaţii clasificate

Interesant este că a existat şi un alt dosar top-secret care primise titlul scris de mână „Autopsii – Corpuri cu origine necunoscută 47, problemele biologice şi moartea", care se referea la un virus necunoscut, despre care se raportase că reuşise să contamineze şi să ucidă o întreagă echipă medicală ce examinase unul dintre corpuri. Tot personalul medical purta costume de protecţie, dar se pare că acestea se dovediseră total inutile atunci când fusese vorba de o protecţie biologică adecvată. În mod curios, niciunul dintre cadavre nu prezenta vreo urmă din acel virus ucigaş neidentificat.

Confidenţial

John mi-a spus că a existat un raport care l-a interesat foarte mult. Intitulat „Studiul Echipamentelor 48 Armageddon", era un document detaliat ce se concentra asupra studiului ştiinţific al hainelor ce fuseseră găsite pe anumite cadavre recuperate din New Mexico, în 1945. Echipamentul respectiv avea o culoare gălbuie şi era format dintr-o singură piesă, ce se întindea de la partea de jos a gâtului până la tălpi. Se pare că fusese nevoie de câteva ore pentru scoaterea hainelor de pe creaturi, prin tăierea cu forţă a materialului. După examinare, s-a descoperit că acele costume erau croite într-o manieră pe care azi am numi-o gen velero. Cu toate acestea, costumele păreau să fie aproape vii sau să aibă o memorie intrinsecă, deoarece, atunci când erau puse la un loc,

păreau să se lipească exact cu fibrele corespondente de câte ori se relua experimentul.

Cel mai bizar aspect al acestui dosar se concentra asupra unui membru al personalului ştiinţific – cel mai scund membru al echipei – care a decis să încerce să îmbrace unul dintre costume. După ce au învăţat până la urmă cum să desfacă cu uşurinţă costumul, colegii i l-au ţinut deschis, pentru ca el să intre în costum. Costumul s-a mulat pe corpul lui, într-o manieră oarecum alarmantă. Datorită mărimii, costumul nu era foarte confortabil, dar putea fi purtat. Însă atunci când costumul a fost închis, s-a întâmplat ceva foarte ciudat şi rău prevestitor. Bărbatul a început să aibă o senzaţie puternică de claustrofobie şi să primească în minte imagini tulburătoare referitoare la un viitor întunecat şi înspăimântător al Pământului şi al tuturor formelor de viaţă de pe Pământ, în special al rasei umane. Era un viitor dominat de o lume iradiată, oraşe distruse, nori uriaşi de ciuperci nucleare, la kilometri deasupra, pe un cer negru, în timp ce obiecte ce semănau cu nişte farfurii zburătoare treceau pe deasupra peisajului dezolant. Poate cel mai îngrijorător aspect era acela că rasa umană fusese redusă la nivele minimale, ca rezultat direct al unui virus mortal de origini necunoscute, ce ataca şi distrugea sistemul imunitar uman. Bărbatul în costum a primit o sugestie clară şi deranjantă că acele creaturi, orice ar fi fost ele, ne urau într-o măsură cu adevărat profundă şi că exista un plan al lor de a încerca să declanşeze un holocaust nuclear între Statele Unite şi sovietici, ca o modalitate de „a ne scoate din peisaj” 4.

Simţind că omul era extrem de tulburat, colegii şi prietenii i-au scos repede costumul. După scurt timp, a fost scris un raport, în care s-a specificat că bărbatul fusese chestionat minuţios de o echipă formată din personal de la NASA ŞI CIA cu expertiză în probleme de natură psihologică. Dosarul menţiona şi ideea că acest episod bizar era o nouă cheie pentru faptul că acel costum părea să fie viu şi să fie legat de mintea şi amintirile creaturilor care îl purtaseră anterior. Poate cea mai ciudată dintre

toate era nota din dosar care spunea că acele costume au fost ţinute după aceea încuiate într-un seif sigur şi păzit şi că erau considerate a fi, nici mai mult, nici mai puţin, „obiecte inteligente periculoase” 5.

Strict secret

John şi-a amintit că majoritatea celorlalte dosare făceau parte din două categorii:

1. Existau zeci şi zeci de documente foarte tehnice, referitoare la două avioane tip planor care fuseseră descoperite şi recuperate din deşertul New Mexico, în 1947. Documentele se refereau la structură, tren de aterizare şi multe altele, pe care John nu şi le-a putut aminti.

2. Existau efectiv sute de memorandumuri de una sau două pagini, de la şi către diverşi membri ai personalului, despre proiecte în desfăşurare, multe dintre acestea concentrându-se asupra aspectelor biologice şi bacteriologice şi asupra OZN-urilor.

John a afirmat că în dosare nu exista nicio referire din care să rezulte că acele creaturi sau aparatul de zbor aveau origine extraterestră. De fapt, se părea că nimeni nu ştia sigur ce erau sau care ar fi putut fi originea lor.

Informaţii clasificate

John mi-a spus că exista o colecţie mică de documente, datând din 1947, care făcea speculaţii asupra posibilităţii ca totul să fi fost rezultatul unei înşelătorii ingenioase din partea sovieticilor – asta până când foarte rapid a devenit clar pentru toată lumea că nici chiar Uniunea Sovietică nu ar fi avut expertiza necesară pentru a pune la cale cu succes o înşelătorie atât de fantastică şi cu atât mai puţin să modifice sau să producă mutaţii unor fiinţe umane, astfel încât să se transforme în ceva atât de diferit. O altă teorie menţionată în dosare era aceea că totul făcea parte din povestea americană de acoperire, pentru a ascunde atrocităţi mult mai pământene ale Războiului Rece, executate asupra unor oameni handicapaţi din punct de vedere mintal sau fizic.

John a susţinut că, în rândul celor cu care a lucrat,

circulau trei posibilităţi considerate dintre cele mai interesante:

1. aceste lucruri proveneau dintr-o altă lume;

2. proveneau de undeva de pe Pământ – erau luate în calcul alte dimensiuni sau părţi îndepărtate ale lumii;

3. proveneau din viitorul nostru foarte îndepărtat.

John a adăugat că, în discuţiile cu colegii din Zona 51, a aflat că nici măcar la începutul anilor 1970 nu exista nicio dovadă din care să reiasă clar ce erau acele creaturi sau de unde proveneau. Dar exista un aspect care sprijinea ideea de călătorie spaţială pentru o parte din personal: deşi planorul recuperat în New Mexico era categoric extrem de avansat din punct de vedere tehnologic, anumite componente ale sale erau construite în sistemul picioare şi ţoli – un sistem pe care nişte extratereştri de pe altă lume nu era posibil să-l fi folosit, a conchis John. Cu alte cuvinte, aeronavele şi entităţile care le construiseră păreau să fie conectate cu noi într-o măsură semnificativă.

Totodată, existau în dosare referinţe la studii amănunţite asupra posibilei existenţe a vieţii extraterestre, subiect despre care se raporta că fuseseră consultaţi numeroşi experţi ai NASA. Concluzia celor mai mulţi specialişti ai NASA era aceea că nu exista nimic care să nege posibila existenţă a vieţii extraterestre în Univers, că era chiar şi mai posibil ca aceste forme de viaţă să vină pe Pământ şi că exact asta erau, de fapt, acele creaturi.

Aspectul cel mai suspect pentru NASA, în această problemă, era nu numai faptul că se părea că acele creaturi puteau respira fără probleme aerul nostru, ci şi că erau perfect sincronizate pentru presiunea atmosferică de pe Pământ, ceea ce părea o coincidenţă mult prea mare. John a spus că această informaţie a împărţit decisiv echipa în două tabere: una care prefera ideea că acele creaturi erau de pe Pământ, fie din viitorul îndepărtat, fie din vreun loc secret de pe Pământul zilelor noastre, şi una care credea că era vorba de extratereştri modificaţi genetic, într-o manieră radicală, ce implica o ştiinţă mult peste capacităţile noastre, pentru a le permite să acţioneze

liniştiţi pe planeta noastră.

John a rămas în program pe durata contractului de un an, apoi şi-a croit o carieră în sectorul privat (care a inclus executarea de verificări de siguranţă ale trecutului unor persoane care doreau să se angajeze la NASA), înainte să se retragă, în cele din urmă, în iarna anului 1981. Gândurile şi teoriile sale privind această afacere curioasă, ca şi accesul său la dosarele respective, sunt incitante. Aşa cum a subliniat chiar el, John nu avea absolut niciun fel de cunoştinţe în domeniul OZN-urilor. Iar dacă acesta era un secret atât de uriaş şi de important, de ce fusese informat despre subiect? în plus, el s-a întrebat: dată fiind presupusa semnificaţie şi importanţă a operaţiei, aceasta nu ar fi fost mai curând genul de post în care să atragi o persoană ca să lucreze acolo pe toată durata carierei sale, nu doar pentru cel mult 12 luni?

Luând în considerare aceste aspecte, John a spus că, deşi documentaţia respectivă părea autentică, el nu reuşise niciodată să-şi elimine din minte posibilitatea ca expunerea sa la aceste dosare să fi fost parte a unui joc al minţii măreţ, ciudat şi întortocheat din partea NASA şi a serviciilor de informaţii, de genul CIA, Informaţiile Forţelor Aeriene şi NSA. Cum serviciul său în Zona 51 şi accesul la fişiere au venit ca rezultat direct al contactelor sale cu FBI, John a bănuit că era posibil ca superiorii să-l fi pus în faţa unor materiale total false, în Zona 51, pentru a-l urmări apoi şi a descoperi dacă spunea ceva. Faptul că John nu a spus nimic în acea perioadă de 12 luni şi că a fost considerat, în consecinţă, ca demn de foarte mare încredere l-a recompensat cu o carieră de aproape un deceniu în sectorul privat de securitate. A fost o carieră care l-a făcut să se mişte, practic fără niciun fel de efort, prin cercurile extrem de influente ale lumii spionajului american, care nu aveau niciun fel de legătură cu OZN-urile.

Poate că adevărul este într-adevăr acolo, undeva, dar se pare că e un adevăr protejat şi apărat de un număr infinit de poveşti de acoperire, în genul unui coridor cu

oglinzi deformante.

Capitolul 6

O epidemie de origine extraterestră

În cea de-a doua parte a lunii aprilie 2003, în timp ce făceam cercetări asupra anumitor zvonuri conform cărora NASA executase cercetări secrete în domeniul unor virusuri extraterestre potenţial letale, am transmis un mesaj redactat cu atenţie la diverşi membri ai grupului de discuţii online la care eram afiliat. Mesajul meu se concentra asupra războiului chimic şi biologic. Ca urmare a acestei acţiuni, am primit un telefon de la un bărbat numit Ralph Jameson, care fusese angajat, cu câteva decenii în urmă, la Fort Detrick, Maryland, centrul cercetării guvernamentale pentru apărare al SUA în domeniul războiului biologic.

Jameson mi-a spus că Andromeda Străin (Germenul Andromeda), cartea scrisă în 1969 de regretatul Michael Crichton, şi filmul din 1971 cu acelaşi titlu provocaseră un interes major şi un motiv de îngrijorare personalului de la Fort Detrick, din cauza temei centrale a cărţii: un vehicul spaţial terestru se întorcea pe Pământ contaminat cu microbi extratereştri letali, care declanşau ulterior un virus extraterestru cu efecte mortale asupra populaţiei.

Jameson mi-a declarat deschis că, la aproximativ nouă luni după lansarea versiunii cinematografice a Germenului Andromeda, pe biroul său a apărut un document intitulat:

The Andromeda: Fact or Fiction? (Andromeda: Adevăr sau ficţiune?). Jameson a menţionat foarte clar că documentul nu era unul oficial, ci fusese pregătit şi documentat de un angajat de la Fort Detrick în timpul său liber. Omul le prezentase totuşi documentul superiorilor săi, în eventualitatea că putea prezenta interes, într-o zi, pentru angajaţii de la Fort Detrick, precum şi pentru cercetări şi analize ulterioare. Jameson spunea că raportul făcea referiri foarte clare la scenariul Germenul

Andromeda şi analiza cu amănunţime posibilitatea sau imposibilitatea ca un astfel de coşmar să devină, într-o zi, o realitate îngrozitoare. Raportul avea aproape 200 de pagini şi, cu toate că nu ataca în niciun fel problema OZN-urilor, se concentra asupra a două aspecte controversate:

1. un virus extraterestru îşi găseşte calea spre Pământ, posibil prin intermediul unui meteorit;

2. contaminarea totală a Pământului şi a tuturor formelor sale variate şi numeroase de viaţă cu un virus extraterestru, ca rezultat direct al aducerii de mostre de către astronauţii NASA de pe Lună şi, poate ulterior, de pe planeta Marte.

Se pare că raportul analiza detaliat următoarele probleme:

modul în care s-ar putea răspândi cu rapiditate un virus extraterestru scăpat de sub control; cum ar fi forţate să reacţioneze autorităţile pentru a face faţă situaţiei; ce precauţii trebuie luate, dacă problema escaladează; cum ar putea fi creat un vaccin viabil, dacă ar fi posibilă crearea lui.

În raport se analiza, de asemenea, faptul că era posibil ca un astfel de vaccin să nu poată fi găsit, efectul rezultant fiind acela că ar fi fost foarte posibil ca virusul să sufere mutaţii într-o formă care să reprezinte un virus apocaliptic pentru întreaga rasă umană. Jameson a explicat că acest raport neliniştitor a fost plasat în arhiva de documente de la Fort Detrick, fiind scos şi citit din când în când de persoane interesate care lucrau acolo.

Jameson a mai spus că, deşi exemplarul original al documentului nu a ieşit niciodată din Fort Detrick, la un moment dat s-a întâmplat ceva ciudat: una dintre cele trei copii ale documentului, care fuseseră făcute la momentul respectiv, a fost înaintată mai întâi către NASA şi apoi către Biroul de Ştiinţă şi Tehnologie al CIA şi a rămas absent câteva luni. Interesant că, atunci când documentul a fost returnat la Fort Detrick, se vedea foarte clar că fusese cercetat cu atenţie şi că pe document fuseseră făcute chiar diverse modificări scrise cu creionul roşu, iar

anumite secţiuni fuseseră subliniate cu atenţie de personalul NASA ŞI CIA care solicitase accesul la material.

Una dintre persoanele care păreau să ştie totul despre istoria documentului, ca şi despre conţinutul şi implicaţiile sale, a spus Jameson, a fost dr. Charles Rush Phillips, despre care Norman Covert, de la Fort Detrick, a declarat:

Lucrările lui dintre 1943 şi 1969 au pus la dispoziţia oamenilor de ştiinţă uneltele de care aveau nevoie pentru a dezvolta cunoştinţe medicale despre microorganisme. Rezultatul a fost crearea de vaccinuri pentru o varietate de boli şi înţelegerea modului de răspândire a bolilor.1

Strict secret

Oricât de fantastic ar părea faptul că NASA, CIA şi personalul de la Fort Detrick şi-au exprimat un interes adânc şi o profundă îngrijorare faţă de virusurile extraterestre, acesta nu este deloc ceva neobişnuit. De fapt, bolile extraterestre reprezintă un motiv de îngrijorare, pentru unele dintre cele mai bune minţi din lumea ştiinţifică, de ani de zile.

Conform Articolului IX al „Tratatului privind principiile care guvernează activităţile statelor în explorarea şi utilizarea spaţiului extraterestru, inclusiv a Lunii şi a altor corpuri cereşti”, care a fost semnat colectiv la Washington, D.C., Londra şi Moscova la 27 ianuarie 1967 şi a intrat în vigoare la 10 octombrie, în acelaşi an:

În explorarea şi utilizarea spaţiului extraterestru, inclusiv a Lunii şi a altor corpuri cereşti, statele semnatare ale Tratatului trebuie să se călăuzească după principiul cooperării şi al asistenţei mutuale şi trebuie să-şi desfăşoare toate activităţile în spaţiul extraterestru, incluzând Luna şi alte corpuri cereşti, cu atenţia necesară pentru interesele corespunzătoare ale tuturor celorlalte state semnatare ale Tratatului. Statele semnatare ale Tratatului trebuie să execute studii ale spaţiului extraterestru, incluzând Luna şi alte corpuri cereşti, şi să-şi conducă explorările astfel încât să se evite contaminarea lor dăunătoare, precum şi schimbări adverse în mediul

Pământului, ca rezultat al introducerii de materii extraterestre şi, dacă este necesar, să se adopte măsurile corespunzătoare în acest scop.

Îngrijorarea adâncă exprimată aici faţă de „schimbări adverse în mediul Pământului, ca rezultat al introducerii de materii extraterestre”, a fost şi încă este foarte reală şi justificată.

Informaţii clasificate

Unul dintre cei care au recunoscut, cu decenii în urmă, potenţială şi majora ameninţare pentru rasa umană reprezentată de răspândirea unor virusuri mortale de origini extraterestre a fost Joshua Lederberg, care a primit Premiul Nobel pentru pace pentru studiile sale şi care a participat şi la programele experimentale de căutare ambiţioasă a vieţii pe Marte ale NASA. Un articol de opt pagini scris de Lederberg pentru revista Science la 12 august 1960, intitulat „Exobiology: Approaches to Life Beyond the Earth” („Exobiologia: Abordări ale vieţii exterioare Pământului”), afirmă sec: „În prezent, perspectivele decontaminării unui vehicul care se întoarce din spaţiu, pentru neutralizarea oricărui risc posibil, sunt în cel mai bun caz sărăcăcioase, în comparaţie cu imensitatea riscului”.

Apoi, la 10 iulie 1969, Lederberg a scris o scrisoare către The New York Times (publicată la 13) şi a criticat aspru ziarul pentru discutarea posibilităţii ca astronauţii NASA, care se întorceau din misiunea de aselenizare Apollo 11, Armstrong, Aldrin şi Collins, să reprezinte „un risc tangibil de infectare la nivel global cu microbi lunari”. Lederberg a explicat clar în scrisoarea sa că lipsa totală de atmosferă făcea efectiv imposibil ca Luna să adăpostească microbi sau virusuri mortale care să poată avea vreun efect asupra vieţii, umane sau de alt tip, de pe planeta noastră. El a avut grijă să sublinieze totuşi că aspectul de a fi nevoiţi „să protejăm Pământul împotriva unor posibile infecţii de pe Marte” era unul care trebuia, categoric, să fie studiat şi rezolvat şi că necesita studii mult mai extinse şi mai riguroase, dacă NASA avea de gând să trimită într-o

zi astronauţi care să exploreze Planeta Roşie.2

Publicat în Washington Post, la 16 august 1970, un articol de două pagini, de Lederberg, intitulat „Engineering Viruses for Health or Warfare” („Crearea de virusuri pentru sănătate sau război”), aborda problema virusurilor modificate şi create deliberat pentru a fi utilizate în război, precum şi a modificărilor similare în scopuri de sănătate. Lederberg a afirmat:

Acum, începem să înţelegem că eliberarea intenţionată de particule infecţioase, fie virusuri, fie bacterii, din interiorul unui laborator sau rezultate din practica medicală trebuie să fie condamnată în mod oficial ca reprezentând o ameninţare iresponsabilă împotriva întregii comunităţi umane.3

În această problemă, Lederberg nu era nici pe departe o voce singulară. Scriitorul Leslie Mullen, de exemplu, a notat în 2003:

Deşi nu există dovezi privind existenţa de agenţi patogeni bacterieni sau virali altundeva decât pe Pământ, s-a format deja un grup de propagandă îngrijorat, denumit „Comitetul Internaţional împotriva Aducerii pe Pământ de Mostre Marţiene”, şi s-au scris romane de science-fiction, de genul Germenului Andromeda, care descriu scenarii de coşmar implicând infecţii extraterestre.4

Similar, în iunie 2003, publicaţia National Geographic News a dezvăluit că Chandra Wickramasinghe, de la Universitatea Cardiff din Wales, a lansat, într-o scrisoare trimisă revistei medicale britanice The Lancet, teoria îngrijorătoare că izbucnirea SARS (Severe Acute Respiratory Syndrome – Sindromul respirator acut sever) putea foarte bine să-şi aibă originea în spaţiul extraterestru, pentru ca apoi să-şi găsească drumul spre Pământ, înainte să coboare în China, unde a izbucnit iniţial epidemia.5

Având în vedere aceste avertizări, ar fi, într-adevăr, înţelept să fim atenţi şi să ţinem seama de următoarele cuvinte din „Medical Science, Infecţious Disease and the Unity of Humankind” („Ştiinţa medicală, bolile infecţioase

şi unitatea omenirii”), un articol de două pagini semnat de Joshua Lederberg, scris pentru The Journal of the American Medical Association, la 5 august 1988, care se referea la îngrijorarea sa permanentă privind supervirusurile care pot crea dezastre pe întregul glob. Lederberg nota în paragraful final al acestui articol:

Microbul care a doborât un copil pe un continent îndepărtat, ieri, poate ajunge la noi azi şi poate provoca o pandemie globală mâine.

Am fost avertizaţi. Dacă suntem sau nu perfect pregătiţi pentru absolut toate posibilităţile, este însă o cu totul altă problemă.

Capitolul 7
Europa anilor 1970

O dovadă clară că personalul NASA a fost extrem de interesat de întâlnirile aparent reale cu OZN-uri, de la începutul până la mijlocul anilor 1970, poate fi găsită în paginile unui raport de informaţii clasificat până acum, datat 22 august 1974, distribuit în rândurile personalului superior al NASA, la sediul agenţiei. Documentul în chestiune detaliază o sumedenie de date cu adevărat extraordinare referitoare la OZN-uri, provenite din Spania, într-o perioadă delimitată clar, şi anume între toamna anului 1973 şi începutul verii din 1974.

Documentaţia înaintată către NASA începe după cum urmează:

În perioada septembrie 19.73-iunie 1974, deasupra

Spaniei au apărut o serie de OZN-uri şi a fost relatată observarea acestora de diferite tipuri de oameni.1

Odată spuse acestea, să ne concentrăm asupra acestor dosare OZN din Spania, pe care NASA le-a considerat atât de importante în înţelegerea complexităţii fenomenului OZN.

Informaţii clasificate

Primul raport a fost unul cu adevărat curios şi se referea la observarea de către mai mulţi martori, într-o noapte de septembrie, în regiunea El Ferrol del Claudillo

din Spania, a unui OZN de formă circulară, puternic luminat şi cu un diametru de aproximativ 1 m, care părea să execute manevre periculoase aproape de nivelul pământului, pe două apendice asemănătoare unor picioare. Date fiind dimensiunile sale mici, era oare acest obiect vreo formă de dispozitiv extraterestru pilotat de la distanţă, asemănător cu cele folosite în mod obişnuit acum, aproape 40 de ani mai târziu, de propria noastră armată, deasupra Irakului şi Afganistanului? A fost, poate, ceva asemănător cu OZN-urile foarte mici observate de astronautul „Deke" Slayton la începutul anilor 1950? Oricare ar fi răspunsurile la aceste întrebări, OZN-ul nu a rămas în zonă foarte mult şi a decolat brusc, dispărând în întuneric.

Spania nu era destinată totuşi să rămână fără OZN-uri prea multă vreme, după cum avea să fie informată NASA. Trei luni mai târziu, în zorii dimineţii de 11 decembrie 1973, un vehicul stil farfurie zburătoare clasică a fost văzut la Malaga, Spania. A plutit pe cerul răsăritului aproximativ un sfert de oră, apoi, fără niciun avertisment, a ţâşnit în mare viteză în direcţia Torremolinos. Dar lucrurile au început să se încingă cu adevărat pe frontul OZN în martie şi aprilie 1974, făcând ca NASA să se ridice şi să privească atent ce se întâmpla în cealaltă parte a lumii.

După câteva relatări relativ nesemnificative despre lumini aeriene neobişnuite, în primele două săptămâni din martie 1974, lucrurile au început să se schimbe dramatic şi într-o manieră total neanticipată. Categoric, unul dintre cele mai uimitoare cazuri (ale cărui detalii au fost transmise către NASA) a avut loc la 23 martie 1974, la aproximativ 5 km sud de Castillo de las Guardas.

În mod incredibil, martorii, doi ofiţeri de poliţie şi un vânzător de maşini, au văzut ceea ce a fost descris în dosarele oficiale drept un trio de nave gigantice, de culoarea aluminiului, de forma unor creioane uriaşe, de 150 – 180 m lungime, zburând foarte încet şi la altitudini aproape periculos de joase. Brusc, din una dintre navele

uriaşe au zburat trei navete mai mici, pe care toţi martorii le-au descris ca fiind asemănătoare cu nişte ciuperci. Acestea au părut să se prăbuşească spre sol, într-o linişte completă, apoi s-au ridicat încet şi au început să-l urmărească pe vânzătorul de maşini, care, îngrozit, a luat-o la fugă pe jos. Din fericire, omul nu a păţit nimic, iar navetele în formă de ciupercă au dispărut toate spre cer, când el a ajuns la marginile oraşului Castillo de las Guardas.

Toate acestea erau doar apetitivul pentru ceea ce avea să urmeze şi chiar foarte curând. Au trecut numai câteva ore până la următoarea întâlnire extraordinară, ce a stârnit interesul NASA.

De această dată, martor a fost şoferul oficial al preşedintelui Comisiei Provinciei Cádiz. Se lăsase întunericul pe o anumită porţiune de autostradă din apropiere de Sanlucar de Barrameda, când şoferul a observat un obiect puternic luminat, dansând nebuneşte pe cer, la o înălţime de maximum 15 în deasupra drumului. Şi nu numai atât: OZN-ul aproape a oprit întregul sistem electric şi motorul maşinii omului, în timp ce acesta înainta încet şi cu prudenţă în direcţia farfuriei zburătoare. De observat faptul că această abilitate aparentă a OZN-ului sau poate a echipajului extraterestru de a afecta autovehiculele este similară cu o declaraţie făcută de FBI în 1957, la scurt timp după lansarea satelitului Sputnik 1 de Uniunea Sovietică. Aşa cum am detaliat în Capitolul 1 al acestei cărţi, în momentul lansării ruseşti, FBI consemnase:

…persoane din statele din sud-vest, în timp ce îşi conduceau maşinile, pretind că au văzut OZN-uri care au cauzat oprirea motoarelor autovehiculelor lor.2

În următoarele câteva zile, cerul Spaniei a fost plin de obiecte aeriene necunoscute, bile de lumină plutitoare şi maşinării mici, iluminate, de formă triunghiulară, care păreau să se legene încet în aer, ca nişte nave pe valurile unui lac liniştit. Şi lucrurile nu erau destinate să stea liniştite prea mult. În scurt timp, extratereştrii aveau să

apară.

Strict secret în noaptea de 26 martie 1974 a izbucnit cu adevărat iadul, în acest caz, un tânăr şofer de camion abia trecut de adolescenţă a avut marele ghinion să întâlnească un fenomen OZN în toată splendoarea sa stranie şi nepământească. În timp ce se îndrepta spre casă pe autostrada spre Valdehijaderos, un obiect de formă circulară – descris în documentele trimise la NASA ca având forma a doua farfurii lipite una de cealaltă –, care era în mod evident sub un control inteligent, a apărut pe cer, la o altitudine foarte mică. De fapt, OZN-ul era atât de jos, încât tânărul a fost nevoit să facă manevre de evitare. A apăsat brusc pe frână şi a oprit camionul în scrâşnet de roţi, aproape de marginea autostrăzii. Şi ceea ce a urmat a fost şi mai rău: un al doilea OZN, foarte asemănător cu primul, a aterizat la aproximativ 15 în depărtare, iar din ei au ieşit brusc doi umanoizi foarte înalţi. Tânărul a rămas pe loc şocat, în timp ce umanoizii şi-au întins braţele, îndreptându-şi degetele spre omul îngrozit, şi au început să păşească hotărâţi spre el. Din fericire, deşi oarecum ezitant, perechea de extratereştri a decis să renunţe în ultima clipă. S-au întors la vehiculul lor cosmic, au urcat la bord şi au decolat. Dar nu a trecut mult timp înainte ca extratereştrii să găsească o nouă victimă pe care să o terorizeze.

Doar câteva ore mai târziu, tot în apropiere de Valdehijaderos şi tot în miezul nopţii, s-a petrecut ceva cu adevărat ciudat. Dat fiind că e vorba de un caz de proporţii uluitoare, am decis să citez direct din raportul oficial trimis la NASA de Departamentul Apărării, ce prezintă detaliat povestea martorului:

Trei nave argintii au parcat pe autostradă, cu lumini similare cu reflectoarele. Observatorul a oprit motorul maşinii şi câteva siluete s-au apropiat de el. Omul a luat-o la fugă, înspăimântat, iar creaturile l-au urmărit. Martorul s-a aruncat într-un şanţ. Urmăritorii au trecut la doi metri de el, iar omul a putut să-i vadă.

Aveau cam doi metri înălţime, aveau braţe şi

picioare, dar nu le-a zărit feţele. După trecerea lor, omul s-a întors la camion. Fiinţele au revenit să-l observe, apoi au urcat în navele lor şi au plecat.3

Este oare posibil să fi fost vorba de o încercare de răpire extraterestră? Acum, 36 de ani mai târziu, pare imposibil de stabilit cu siguranţă.

Un eveniment OZN foarte ciudat şi poate unic s-a petrecut deasupra oraşului Malaga, o zi mai târziu, implicând observarea unei „mase gazoase" mari, iluminate. Indiferent care ar fi fost natura sau intenţiile sale, nu a oferit niciun indiciu martorilor uluiţi.4

Unul dintre cele mai credibile rapoarte care au ajuns la NASA prin intermediul Departamentului Apărării a ieşit la suprafaţă la 14 aprilie 1974, implicând trei martori: un profesor universitar foarte respectat şi soţia lui (care veneau din regiunea Herrera de Alcantara, din Spania), precum şi unul dintre studenţii profesorului. Cei trei au observat un OZN de formă romboidală, de 19 m, la o altitudine mică, luminat puternic de o combinaţie de lumini roz şi galbene. După câteva minute, nava a început să coboare încet, ajungând în final la nivelul pământului, unde a rămas aproximativ cinci sau şase minute, înainte să se întoarcă pe cer şi să dispară din vedere, îndreptându-se în direcţia nord-est.

La nicio zi după întâlnirea de la Herrera de Alcantara a profesorului universitar, a soţiei şi studentului lui, zeci de pasageri de la bordul unui feribot, ce mergea de la Ceuta la Algeciras, au fost următorii oameni consideraţi demni pentru o vizită potenţial neumană. Pasagerii au fost unanimi în relatările lor: un obiect luminat foarte strălucitor s-a ridicat din ape lângă o stâncă mare, a zburat pe lângă ei câteva momente, în linişte şi încet, după care a coborât din nou în apele întunecate şi a repetat aceleaşi mişcări precise încă o dată, dar apoi nu a mai ieşit niciodată la suprafaţă.

Confidenţial

NASA a aflat că în următoarele două luni isteria OZN, care cuprinsese Spania din senin, a scăzut. Dar a revenit în

forţă la 16 iunie 1974. Locul a fost Caceres, ora 5 a. m, iar martorul solitar a fost un lucrător ce se îndrepta spre serviciu. Era o dimineaţă pe care nu avea s-o uite niciodată. La fel ca în unele dintre cazurile spaniole anterioare ce au atras atenţia NASA, OZN-ul a ales o porţiune de autostradă ca să-şi facă apariţia. S-a repezit în jos, spre autovehicul, l-a urmărit pe bietul om îngrozit, în mare viteză, pe o distanţă de câţiva kilometri, şi s-a apropiat atât de mult, încât şoferul a putut să vadă în interiorul navei trei fiinţe uriaşe. Acţionând poate din pură disperare, omul a stins farurile maşinii, moment în care OZN-ul a dispărut brusc. Bineînţeles, orice încercare de a conduce pe o autostradă fără faruri este o experienţă periculoasă şi în situaţii normale, cu atât mai mult dacă eşti urmărit de un OZN pilotat de nişte extratereştri de dimensiunile unui Goliat, aşa că, atunci când OZN-ul s-a îndepărtat, omul a aprins din nou farurile. Aceasta s-a dovedit a fi o mare greşeală. OZN-ul a reapărut brusc, parcă din neant, şi s-a apropiat din nou prea mult pentru ca omul să poată conduce liniştit. Spre marea lui îngrijorare, omul a relatat că OZN-ul l-a urmărit tot drumul până acasă, după care a ţâşnit spre cer. Din fericire pentru martor, nu s-a mai întors niciodată.

Şi aici se termină rapoartele. În mod interesant, NASA a fost anunţată de Departamentul de Apărare, în cuvintele de încheiere referitoare la valul de relatări despre OZN din Spania, din 1973 – 74, că:

…în lima aprilie a acestui an, echipe de specialişti în percepţia extrasenzorială au ţinut o întrunire la Malaga, cu scopul de a studia ştiinţific OZN-urile văzute în apropiere. Rezultatele acestei întruniri nu sunt cunoscute.5

Informaţii clasificate

Depărtându-ne de Spania, unul din cele mai ciudate – şi cele mai îngrijorătoare, ca rezultat al implicaţiilor sale pentru apărare – cazuri care au fost raportate către NASA în aceeaşi perioadă de timp îşi are originea în interiorul unei instituţii din Frimley, Anglia. Era o instituţie ce se afla sub egida formei GEC-Marconi, ale cărei filiale Marconi

Underwater Systems, Ltd., şi Marconi Space & Defense Systems jucau roluri importante în programele militare de cercetare şi dezvoltare ale Ministerului Apărării din Marea Britanie.

Evenimentul s-a produs la începutul anului 1974, iar, în momentul respectiv, sursa principală a relatării era angajată ca desenator tehnic în Departamentul de Servicii Centrale, după ce îşi făcuse anterior ucenicia în Marina Regală Britanică. Sosind la lucru într-o dimineaţă, femeia a fost surprinsă să vadă numeroşi angajaţi ai Ministerului Apărării forfotind în jurul clădirii. Deşi a înţeles că se întâmplase ceva important, abia mai târziu a reuşit să abordeze un coleg de încredere, care era manager în instituţia respectivă.

— S-a întâmplat ceva important, nu? a întrebat ea, pe şoptite.

— Da, i-a răspuns el, la fel de încet. A avut loc o spargere. Nu pot spune mai mult.

În următoarele câteva săptămâni, alte piese ale puzzle-ului au început să se aşeze la locul lor. A transpirat faptul că „spargerea” reprezentase mult mai mult decât o pătrundere neautorizată. Fusese vorba, de fapt, de pătrunderea, într-o instituţie foarte bine păzită, a unei entităţi extraterestre vii.

Incidentul se petrecuse noaptea, târziu, iar martor fusese un paznic ce patrula în clădire, ca parte a îndatoririlor sale de rutină. În timp ce mergea pe unul dintre coridoare, paznicul a fost surprins la vederea unei lumini albastre orbitoare, ce emana dintr-o cameră apropiată. Care nu era o cameră obişnuită, ci o încăpere pentru păstrarea documentelor strict secrete generate de Marconi, ca parte a activităţilor sale pentru guvernul britanic, din care multe se refereau la proiecte secrete de apărare legate de radar.

Dându-şi seama că nimeni nu trebuia să se afle în camera respectivă la ora aceea din noapte, paznicul s-a năpustit înăuntru, unde a dat peste o imagine uluitoare. Acolo, răsfoind paginile dosarelor secrete, se afla un

umanoid – dar categoric nonuman –, creatură care s-a dematerializat rapid în faţa ochilor paznicului şocat. Deşi traumatizat serios de întâmplare, omul a reuşit să ofere o descriere sumară a creaturii în faţa superiorilor să-i şi a specificat că lumina albastră era emisă din partea din faţă a unei căşti mari, ce acoperea în întregime capul creaturii.

Până dimineaţa următoare, paznicul suferise o cădere nervoasă aproape totală şi fusese dus, sub pază militară, la un spital nespecificat, pentru terapie intensivă.

Câteva săptămâni mai târziu, desenatoarea a avut ocazia să audă frânturi dintr-o conversaţie ce avea loc în biroul superiorului ei, un anume domn Bevan, conversaţie în care se exprima îngrijorarea profundă legată de capacitatea acestor creaturi neidentificate de a accesa clădiri şi date ultrasensibile. Problema a fost închisă rapid, cu speranţa clară din partea tuturor celor implicaţi că nu se va repeta.

Strict secret

Aceste numeroase şi variate relatări oferă dovezi demonstrabile ale interesului profund manifestat de NASA faţă de relatările de reperări de OZN, de o natură deosebit de surprinzătoare, la mijlocul anilor 1970. Şi n-ar trebui să fiţi surprinşi să aflaţi că interesul NASA faţă de OZN-uri, de viaţa extraterestră şi de elemente asociate de natură cosmică şi spaţială nu era destinat să scadă. Absolut deloc.

Capitolul 8
Fraţii din spaţiu

Începând de la finalul anilor 1940, sute de persoane, din toate părţile planetei, au declarat că avuseseră contacte directe cu extratereştri din lumi îndepărtate, foarte asemănători cu omul. Aceşti extratereştri sunt descrişi cel mai frecvent ca fiind echipaţi în costume strânse pe corp, dintr-o singură bucată, având păr bogat şi lung, de obicei (dar nu exclusiv) blond. Şi nu numai atât: vizitatorii cosmici îi informează pe aceia dintre noi, pe care i-au identificat ca fiind demni de acest gen de contact direct, că sunt extrem de îngrijoraţi de firea noastră

agresivă. Dorinţa lor este să dezafectăm bombele atomice şi armele de distrugere în masă, să ne hotărâm să ducem o viaţă paşnică şi să ne obişnuim să fim mai puţin dominaţi de violenţă şi război şi mai mult de gânduri de iubire şi pace. Acestui gen de extratereştri li se spune acum, în mod obişnuit, Fraţii din spaţiu, iar persoanelor a căror existenţă a fost modificată radical de întâlnirea cu Fraţii din spaţiu li se zice Contactaţi.

Dacă spusele martorilor oculari sunt adevărate, atunci, la scurt timp după ce OZN-urile au început să apară în toate părţile lumii, în vara anului 1947, vizitatorii cosmici au ales o altă abordare în ceea ce priveşte mijloacele şi metodele lor de contact. Neavând, se pare, dorinţa de a ateriza pe pajiştea din faţa Casei Albe, în faţa Palatului Buckingham sau în faţa Kremlinului, Fraţii din spaţiu au preferat mijloace de contact mai directe şi mai puţin senzaţionale. Preferinţele Fraţilor din spaţiu au fost deşerturile, munţii, pădurile şi chiar, conform relatărilor unor martori oculari, restaurantele izolate din orăşele prăfuite, bătute de vânt.

Strict secret

Un astfel de caz tipic a avut loc, puţin după miezul nopţii, la 28 octombrie 1973. Dionisio Llanca, care lucra ca şofer de camion pe vremea aceea, mergea cu maşina pe Highway 3, în apropiere de Bahia Blanca, un oraş situat în partea sud-vestică a provinciei Buenos Aires, Argentina. O mică înţepătură într-unul dintre cauciucuri afecta de câteva ore modul de conducere al lui Llanca, când, dintr-odată, o pierdere bruscă a aproape întregii cantităţi de aer rămase în cauciuc l-a făcut pe Llanca să piardă controlul camionului şi a încărcăturii acestuia. Prin urmare, a fost nevoit să frâneze rapid şi să oprească pe marginea drumului, după care s-a apucat să scoată cauciucul dezumflat. În clipa aceea, s-a întâmplat ceva ciudat. Llanca s-a trezit învăluit de un fascicul puternic de lumină, provenind de la o aeronavă de formă circulară, care plutea deasupra lui, la mai puţin de 6 m înălţime. Parţial înlemnit din cauza luminii puternice, Llanca a rămas total uluit

când, întorcându-se, s-a trezit în faţa a trei extratereştri, ai căror ochi parcă îi scormoneau sufletul.

Cei trei, doi care semănau foarte mult cu nişte bărbaţi umani şi o femeie, aveau cam 1, 67 m înălţime şi erau îmbrăcaţi în combinezoane mulate, dintr-o singură bucată, de culoare cenuşiu-deschis. Şi toţi aveau obligatoriul păr blond. Restul întâmplării nu a fost prea distractiv pentru Llanca. Unul dintre extratereştrii bărbaţi s-a aruncat brusc şi cu violenţă în direcţia lui, având un dispozitiv necunoscut ataşat la unul dintre degetele de la mâna stângă. Fie din cauza fricii, fie ca rezultat al acţiunii dispozitivului respectiv, Llanca s-a simţit brusc ameţit, apoi a leşinat. La scurt timp după aceea, când şi-a revenit în sfârşit în simţiri şi şi-a recăpătat echilibrul, Llanca avea imprimat în minte un mesaj de la cei trei vizitatori de departe, care îi transmiseseră că erau prezenţi în lumea noastră încă din 1950. Mesajul mai spunea, în termeni foarte duri:

Planeta (voastră) va suferi catastrofe foarte grave, dacă comportamentul (vostru) va continua să fie cel din prezent.1

Informaţii clasificate

S-a aflat, de asemenea, că, la 29 octombrie 1973, la numai o zi după experienţa uluitoare a lui Dioniso Llanca din Buenos Aires, P.T. McGavin a avut şi el o întâlnire senzaţională de tipul Contactaţilor. (McGavin era un fost angajat la o întreprindere cu care NASA avusese contract în cadrul programului Gemini, dar se pensionase la 48 de ani, pentru a conduce o pensiune tip „pat şi mic dejun”, împreună cu soţia sa, lângă Denver, Colorado.) întâlnirea lui McGavin nu a avut loc aproape de aceea a lui Llanca, ci în inima statului New Mexico.

Situat în zona cunoscută azi sub denumirea de Four Corners, în locul în care se întâlnesc statele Arizona, Utah, Colorado şi New Mexico, micul oraş Aztec din New Mexico se găseşte la mai puţin de 320 km nord-vest de Albuquerque. Fără îndoială, cea mai ciudată poveste a orăşelului, altfel inofensiv, este legenda faimoasă a

prăbuşirii unui OZN. Conform informaţiilor relatate autorului şi jurnalistului Franck Scully la sfârşitul anilor 1940 şi publicate ulterior de acesta în bestsellerul său Behind the Flying Saucers (în spatele farfuriilor zburătoare), ca rezultat al unui număr de incidente separate, care s-au petrecut în 1947 şi 1948, epavele a patru navete spaţiale şi nu mai puţin de 34 de corpuri de extratereştri au fost recuperate de autorităţile americane şi au fost studiate cu atenţie, sub acoperirea unui secret absolut, într-o varietate de locuri din Statele Unite.

Scully a afirmat că cea mai mare parte a informaţiilor sale proveneau de la două surse primare: Silas Newton, care era descris într-un raport al FBI din 1941 drept „un afacerist total imoral”, şi un anumit „Dr. Gee”, nume creat, se pare, pentru a proteja identitatea colectivă a opt savanţi despre care se spunea că îi divulgaseră, cu toţii, diverse detalii despre prăbuşiri lui Newton şi, ulterior, lui Scully. Conform presupuselor surse ale lui Scully, un OZN prăbuşit, având la bord nu mai puţin de 18 extratereştri pitici morţi, a fost găsit pe o terasă de stâncă în Hart Canyon, Aztec, în martie 1948. Inevitabil, ţinând cont de faptul că multe din informaţiile despre afacerea de la Aztec proveneau de la Newton, persoană de o etică îndoielnică, incidentul a fost promovat de unii investigatori de OZN, cum ar fi Bill Steinman şi Wendelle Stevens, în cartea lor din 1987 UFO Crash al Aztec (Prăbuşirea OZN-ului de la Aztec), dar şi acuzat şi desconsiderat de alţii, printre care Karl Pflock.

Povestea prăbuşirii OZN-ului de la Aztec continuă să işte controverse şi în zilele noastre. Comunitatea de cercetare a OZN-urilor rămâne divizată foarte clar în privinţa a ce s-a întâmplat sau nu în ziua respectivă. Pentru unii, incidentul este o dovadă că extratereştrii s-au prăbuşit, cu adevărat, în Aztec. Pentru alţii, nu este altceva decât o înşelătorie, care, acum, se hrăneşte din propria faimă. Cu toate acestea, evenimentele din martie 1948, indiferent care ar fi natura lor, nu au fost singurele care au sugerat că entităţi extraterestre au făcut o vizită în Aztec.

Ca mulţi alţii dintre primii Contactaţi, înainte de întâlnirea uluitoare din 1973, P.T. McGavin (pe care l-am cunoscut în 2003, în timp ce ţineam o prelegere la conferinţa anuală despre OZN de la Aztec, la care participa şi el) nu fusese interesat sau fascinat de OZN-uri, de extratereştri sau de contactele extraterestre. Într-adevăr, munca sa sub contract în cadrul Proiectului Gemini al NASA făcuse, fără îndoială, ca o mare parte a carierei sale să fie dominată de spaţiul extraterestru. Cu toate acestea, conform propriilor cuvinte:

Noi aveam grijă doar ca băieţii din Gemini să facă totul cât mai bine. Pe vremea aceea, nu ne gândeam la extratereştri.2

Putem spune însă că, după 29 octombrie 1973, OZN-urile şi viaţa extraterestră au lipsit doar foarte rar din gândurile lui McGavin.

McGavin a spus că, la 28 octombrie, pe la ora 9 dimineaţa, a început să se simtă extrem de agitat, dar din motive pe care nu şi le putea explica. Toată ziua dinainte, 27 octombrie, fusese una oarecum agitată la pensiunea lor, iar la început s-a întrebat dacă nu cumva trecea printr-o stare de „epuizare nervoasă” 3. Totuşi, pe măsură ce ziua trecea, starea de agitaţie creştea şi mai mult, apoi s-a întâmplat ceva ciudat: o voce de femeie fără corp îi spunea, aproape pe şoptite:

Du-te la Aztec, New Mexico. Viitorul tău este şi al nostru. Te primim în pace.4

Îngrozit la culme că era posibil să simtă primele semne de boală mentală sau chiar de tumoare cerebrală, McGavin a început să se învârtă prin cameră, total incapabil să se relaxeze. În timpul următoarelor aproximativ 20 de minute, vocea a repetat de alte trei ori exact aceleaşi cuvinte, care, nesurprinzător, s-au întipărit rapid în memoria lui McGavin. Apoi, fără nicio avertizare, imaginea vizuală clară a unui OZN imens, de culoare neagră şi formă triunghiulară, plutind deasupra unui peisaj, pe care avea să-l identifice ulterior ca fiind Hart Canyon din Aztec, i-a umplut mintea uluită şi înnebunită.

Ceea ce se întâmpla nu semăna cu nimic din ce trăise până atunci McGavin. Acela a fost momentul în care a decis să facă ceva ce „pare nebunesc acum, când mă gândesc, dar era ceva ce ştiam că trebuia să fac şi care avea legătură cu extratereştrii” 5. Acel ceva era un drum cu maşina până la Aztec, în timp ce soţia sa rămânea să se descurce cu mult curaj în menţinerea în funcţiune a pensiunii.

Cea mai ciudată parte în etapele iniţiale ale întâmplării, îşi aminteşte McGavin, a fost că soţia a părut să considere totul foarte firesc şi nu şi-a exprimat nicio îngrijorare legată de faptul că soţul urma să facă o călătorie lungă până într-un orăşel din New Mexico, numai pe baza cuvintelor unei voci fără corp. McGavin s-a întrebat ulterior, dar având grijă să nu-i spună nimic soţiei sale, dacă nu fusese şi ea „programată” de extratereştri „să nu-şi facă griji”, pentru a se asigura că operaţia se desfăşura fără probleme şi conform programului.6 Ca urmare, McGavin a făcut plinul maşinii şi a pornit la drum, pe la ora 2: 00 p.m. Oraşul Aztec şi extratereştrii îi solicitau atenţia.

Confidenţial în afară de câteva opriri scurte pentru a-şi realimenta maşina şi pentru a lua un sandviş, snackuri şi ceva de băut pentru drum, McGavin a condus tot drumul de 560 km dintr-o bucată, sosind la Aztec pe la ora 9: 00 p.m. Deşi cele mai multe instituţii din oraş erau deja închise la ora aceea, a întrebat la un restaurant din apropiere dacă ştia cineva ceva despre vreo activitate OZN în zonă. Bineînţeles că ştiau, i s-a spus. Legenda prăbuşirii OZN-ului în 1948, la Hart Canyon, era cunoscută practic de toată lumea din oraş, indiferent dacă o credeau sau nu. După ce a primit indicaţii clare spre presupusul loc al prăbuşirii de la un chelner din restaurant, McGavin a urmat harta şi propriile instincte şi s-a îndreptat prudent spre terasa stâncoasă unde se spunea că nişte extratereştri din altă lume îşi găsiseră moartea, cu un sfert de secol în urmă. McGavin a relatat că ultima parte a drumului a făcut-o pe jos, pentru că nu era posibil să ajungă cu maşina până la terasă, asta dacă dorea ca

maşina să rămână intactă şi capabilă să facă drumul de întoarcere. Prin urmare, s-a urcat cu prudenţă în vârful terasei de stâncă, cu o lanternă puternică în mână, s-a aşezat jos şi a aşteptat. Şi a aşteptat.

Când s-a apropiat miezul nopţii, răbdarea lui McGavin începuse să dispară. Dar nu simţea impulsul să cedeze, în definitiv, condusese 560 km ca să ajungă acolo, aşa încât i se părea că ar fi făcut o mare greşeală dacă ar fi plecat. Din fericire, a hotărât să rămână şi să vadă ce se întâmpla. McGavin a spus că a adormit puţin, întins pe bancheta din spate a maşinii, dar, pe la ora 2: 00 a.m., a fost trezit de un zumzet adânc şi intens, care rezona prin tot corpul său şi îi crea o stare clară de greaţă. Cu toate acestea, răul de la stomac era ultima dintre problemele lui McGavin. În clipa în care a lăsat în jos unul dintre geamurile maşinii şi a ridicat privirea spre cer, a fost şocat până în adâncul inimii să vadă, la numai 25 în deasupra lui, un OZN mare, de formă triunghiulară şi de culoare neagră, practic identic cu cel pe care îl văzuse în timpul viziunii trăite în ziua anterioară.

A deschis uşa maşinii şi, în acel moment, starea de greaţă şi zumzetul puternic au dispărut dintr-odată. În jurul lui era

O tăcere deplină. Trei lumini mici au apărut din partea inferioară a navei circulare, oferind o oarecare iluminare. Dacă imaginea unui OZN nu fusese suficientă pentru McGavin, ceea ce s-a întâmplat ulterior a fost şi mai incredibil. Omul a văzut, la numai 10 m în dreapta lui, o siluetă umanoidă ce ieşea încet din întuneric, îndreptându-se spre el. Incapabil să se mişte sau să vorbească, McGavin a privit cu ochii mari cum silueta se apropia din ce în ce mai mult, pentru a fi apoi luminată de reflectoarele despre care McGavin era convins acum că proveneau, nici mai mult, nici mai puţin, de la o navă dintr-o altă lume.

Silueta semăna foarte mult cu un bărbat, avea aproximativ 2 m înălţime, era îmbrăcat într-un combinezon cenuşiu, dintr-o singură bucată, care îl acoperea complet,

de la gât până la picioare, şi avea un păr lung, blond strălucitor, ce ajungea aproape până la talie. Când fiinţa a întins mâna, primul instinct al lui McGavin, perfect de înţeles, a fost s-o ia la goană. Dar omul a inspirat adânc şi a întins mâna. A urmat o strângere fermă de mână, după care extraterestrul a zâmbit uşor şi

1 s-a prezentat lui McGavin sub numele de Gavon.

Strict secret

După spusele lui McGavin, în ciuda speranţelor sale, nu a fost luat la bordul OZN-ului şi nici nu a fost informat despre punctul exact de origine a misteriosului vizitator. Astfel, în timp ce OZN-ul continua să plutească deasupra lor şi să lumineze împrejurimile, Gavon i-a indicat cu capul lui McGavin o zonă acoperită cu pământ, unde s-a aşezat, cu picioarele încrucişate, şi i-a făcut semn omului să facă la fel, iar acesta s-a supus. În timp ce McGavin asculta cu atenţie, Gavon i-a spus, cu o voce ce avea o nuanţă vag, dar distinct feminină, că el şi alţii din rasa lui vizitau în mod clandestin Pământul încă de la izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial. Extratereştrii hotărâseră să trăiască printre noi, ceea ce, dat fiind aspectul foarte uman al lui Gavon, nu ar fi fost imposibil, deşi Gavon ar fi atras atenţia, în primul rând, din cauza înălţimii şi a părului său blond şi lung. În perioada ostilităţilor, între 1939 şi 1945, extratereştrii şi-au restrâns activitatea la aceea de simpli observatori. Odată cu crearea bombelor atomice şi cu distrugerea ulterioară a oraşelor japoneze Hiroshima şi Nagasaki, care au pus rapid capăt celui de-al Doilea Război Mondial, Gavon şi ai lui au luat decizia de a-şi schimba drastic tactica. Au hotărât să devină mult mai proactivi, şi asta practic peste tot.

Începând din vara anului 1947, i-a spus fiinţa lui McGavin, extratereştrii au început să contacteze cu discreţie fiinţe umane de pe toată suprafaţa planetei. Nu exista niciun model sau vreun motiv pentru a stabili contactul. Acesta era făcut total la întâmplare. Exista totuşi o metodă în spatele acestei abordări aparent ilogice: contactarea unor oameni pur şi simplu în mod aleatoriu

scădea posibilitatea ca agenţiile guvernamentale şi militare ale câtorva dintre naţiunile conducătoare (care începuseră să acorde atenţie misterului OZN) să le ia urma şi să-i captureze. În realitate, a spus Gavon, prezenţa extraterestră era extrem de restrânsă. Nu fuseseră niciodată mai mult de 40 de fiinţe din rasa lui şi de opt aeronave, fie pe planeta noastră, fie pe orbita acesteia, în anii 1940 şi 1950, dar folosirea unor imagini de tip holografic şi a unor întâlniri regizate indusese cu succes în mintea multora scenariul unei veritabile şi puternice flote de nave spaţiale care ne vizitau planeta aproape zilnic. Dat fiind faptul că prezenţa extraterestră reală era minusculă, spuse Gavon, fusese nevoie de un grad semnificativ de viclenie din partea lor pentru ca noi, ca rasă, să conchidem că extratereştrii erau atotputernici, în realitate, numărul lor era mic, navele lor nu prea puteau fi descrise ca făcând parte dintr-o flotă, se aflau foarte departe de casă şi acţionau doar beneficiind de resurse extrem de limitate.

Bineînţeles, cea mai mare întrebare pe care o avea McGavin era: de ce fusese ales el? Gavon doar zâmbise la început, apoi îi explicase că el şi ai lui voiau să transmită cu subtilitate un mesaj către oamenii de pe Pământ, un mesaj de dragoste, de lumină, de sfârşit al Războiului Rece şi de creare a unei lumi noi, care să vadă rasa umană ridicată la un cu totul alt nivel. Apoi, la fel cum făcuseră în cazul unora dintre Contactaţii din anii 1950, care au relatat experienţe foarte asemănătoare cu aceea a lui McGavin (cum ar fi George Van Tassel, Orfeo Angelucci şi Truman Bethurum), Gavon voia ca McGavin să vorbească public despre experienţa lui de Contactat, să-i facă pe oameni să se gândească şi să cugete la întâlnire şi să ajute la inocularea şi mai adâncă în minţile noastre a ideii că extratereştrii paşnici se aflau printre noi, că se aflau aici pentru a ne ajuta să ne dezvoltăm atât din punct de vedere ştiinţific, cât şi din punct de vedere spiritual, ca specie.

Gavon, părând foarte interesat de estimarea părerii lui McGavin despre aceste probleme, l-a privit cu intensitate, într-o tăcere deplină, aproximativ 20 de

secunde. Tăcerea asurzitoare, cuplată cu privirea ireală a unei fiinţe ce pretindea că era un emisar dintr-o altă lume, l-a răscolit serios pe McGavin. El a rupt tăcerea şi a spus că înţelegea pe deplin importanţa profundă a ceea ce îi ceruse Gavon şi că va urma calea pe care acesta i-o trasase. Extraterestrul cu păr lung s-a ridicat în picioare, părând foarte satisfăcut de rezultatul scurtei lor discuţii, şi s-a retras în întunericul înconjurător, dispărând din vedere. McGavin a spus că, în mod curios, nu l-a văzut pe Gavon intrând în OZN. Cu toate acestea, naveta s-a înălţat încet, după câteva minute, într-o tăcere deplină, moment în care a stins luminile şi a dispărut din vederea omului. Întâlnirea luase sfârşit şi, spre deosebire de mulţi alţi Contactaţi, McGavin nu a mai fost niciodată binecuvântat cu o vizită din stele. Dar, pentru McGavin, nu avea să fie totul bine.

Informaţii clasificate

Pe drumul de întoarcere spre Denver, Colorado, McGavin nu putea să scape de sentimentul deranjant că tocmai fusese folosit şi exploatat într-un mod sclipitor de o fiinţă care avea o natură total înşelătoare şi care nu se gândea deloc la interesele noastre. McGavin îşi amintea că Gavon avea ceva care nu numai că era prea bun ca să fie adevărat, dar era şi foarte neliniştitor, deşi recunoştea că nu-şi putea da seama cu exactitate ce anume era atât de deranjant. Se adăuga faptul că numele extraterestrului, Gavon, nu era prea diferit de numele lui, McGavin. Oare aceasta era doar o coincidenţă ciudată sau Gavon încerca să creeze o legătură între ei, folosind o identitate falsă? McGavin nu avea cum să afle adevărul, dar nu era deloc mulţumit de situaţie.

Pe parcursul următoarelor câteva săptămâni, McGavin a cugetat adânc asupra întâmplării şi apoi a ales să facă ceva ce putea reprezenta un mare risc, mai ales când se gândea la ce făcuse: a contactat mai mulţi dintre vechii lui prieteni din Proiectul Gemini al NASA şi le-a relatat tot ce se întâmplase, în noaptea aceea, la Hart Canyon. Ca rezultat, cam şase săptămâni mai târziu, a primit un telefon de la un bărbat, care s-a prezentat drept

dl Callanan şi a declarat că lucra pentru NASA, în „probleme legate de securitate, după care m-a întrebat dacă ne putem întâlni, într-un loc ales de mine”.7

În mod evident, călătoria nu reprezenta o problemă pentru dl Callanan şi cei doi s-au întâlnit, trei zile mai târziu, într-un restaurant de lângă aeroportul principal din Denver. Callanan i-a explicat lui McGavin că detaliile întâmplării lui îi fuseseră aduse la cunoştinţă de unul dintre foştii angajaţi ai Proiectului Gemini, cu care McGavin discutase – „Toţi au negat mai târziu” 8, mi-a spus McGavin.

Pe un ton serios, dar agitat, Callanan i-a spus lui McGavin, care îl asculta preocupat, că avusese perfectă dreptate să fie îngrijorat de ciudata conversaţie cu Gavon. În ciuda asigurărilor pe care le primise de la presupusul său vizitator cosmic, Callanan i-a relatat că Gavon şi mica lui bandă de tovarăşi nu erau deloc extratereştri dintr-o galaxie îndepărtată. De fapt, ei reprezentau ultimele vestigii ale unei rase foarte vechi şi foarte terestre de fiinţe, care era înrudită îndeaproape cu rasa umană şi, cu zeci de mii de ani în urmă, avusese o civilizaţie avansată, dar izolată, ce era responsabilă de legendele despre Atlantida şi de altele similare. Aceştia fuseseră nevoiţi să se retragă în caverne subterane uriaşe, atunci când fuseseră puşi în faţa unei probleme copleşitoare, violente şi în plină dezvoltare, care infestase rapid întreaga planetă. Problema eram noi, rasa umană, a spus Callanan.

Îngrijorarea exprimată de Gavon că noi, ca specie, puteam foarte uşor să distrugem iremediabil Pământul printr-un schimb nuclear dezastruos între NATO şi Pactul de la Varşovia era reală. Aceasta nu era o minciună, explicase Callanan. Dar acea teamă izvora din faptul că Gavon şi toţi cei de felul lui erau forţaţi să trăiască pe aceeaşi planetă cu noi, explicaţie care lui McGavin i se păruse raţională. Bineînţeles, în mintea lui McGavin se învălmăşeau o grămadă de întrebări: De unde ştia NASA toate acestea? Aceşti umanoizi antici erau periculoşi? Care erau adevăratele lor intenţii?

Callanan a explicat că NASA avea probe solide referitoare la existenţa acestor fiinţe şi că reuşise să stabilească destul de clar punctul lor de origine – de aici, de pe Pământ, şi nu din galaxii îndepărtate – în 1968, când doi dintre cei din rasa lui Gavon fuseseră capturaţi, în urma prăbuşirii, în sălbăticia deşertului New Mexico, a uneia dintre navele lor, care se dovedise a fi o navă ciudată, tip dirijabil. După ce păstraseră tăcerea luni întregi, perechea de fiinţe cu păr lung, în urma supunerii la procedee numite enigmatic de Callanan „anumite tactici ce trebuiau urmate pentru a ne îndeplini sarcina” 9, lăsase să-i scape adevărul întunecat: presupuşii noştri extratereştri nu erau deloc aşa ceva. De fapt, ei fuseseră aici tot timpul, încercând să găsească un mod de a recâştiga lumea ce fusese odată a lor şi de a-şi distruge odată pentru totdeauna cel mai detestat inamic: noi.

Callanan a explicat apoi că problema era că specia lor era secătuită şi intrase într-un declin clar din punct de vedere evolutiv: problemele genetice şi starea generală proastă de sănătate forţaseră această rasă umanoidă să încerce să se încrucişeze cu noi, ca mijloc de a se îmbunătăţi şi de a se salva din ghearele îngheţate ale extincţiei. Iar această încrucişare chiar dădea rezultate, spre marea disperare a NASA, în special din cauza descendenţei antice ce sugera că aveam origini comune. Dar, pentru a se asigura că nu vor fi detectate, fiinţele acestea creau poveşti false, din care să rezulte că proveneau din sisteme solare îndepărtate.

Conform spuselor lui Callanan, guvernul american era extrem de preocupat de situaţie şi singurul lucru cu adevărat semnificativ în favoarea noastră era că aceste fiinţe, deşi posedau încă elemente ale tehnologiilor originale extrem de avansate, nu se aflau clar la un nivel care să le permită să pornească un război în masă cu noi. Concluzia anumitor elemente de la NASA era că procesul lor de eliminare a omenirii era acela de a aştepta şi a descoperi un alt mod prin care să ne facă să dispărem de pe suprafaţa Pământului. Poate prin folosirea unui virus

letal, care să se dovedească mortal pentru noi, dar în faţa căruia ei să aibă imunitate totală (lui McGavin nu îi era clar cum ajunsese NASA la această concluzie). McGavin făcuse bine relatându-şi întâmplarea prietenilor care lucraseră în Proiectul Gemini al NASA şi toţi cei din proiectul OZN erau recunoscători, deşi nu şi fericiţi, să afle că aceste creaturi antice continuau să răspândească poveşti cu extratereştri pentru inducere în eroare.

După acea întâlnire conspirativă cu Callanan, lui McGavin i se învârtea capul. Era adevărat ce i se spusese? Sau era o poveste de acoperire, menită să mascheze posibilitatea ca, printre noi, să se afle extratereştri paşnici, pe care guvernul nu voia să-i vadă schimbând radical natura societăţii noastre? Atunci când l-am cunoscut, în 2003, McGavin a recunoscut că nu avea încă răspunsul la aceste întrebări, în primul rând pentru că toate încercările sale de a da de urma misteriosului Callanan dăduseră greş, iar el nu se mai intersectase niciodată cu altcineva de la NASA, care să cunoască problema sau să fie dispus să discute despre ea.

Confidenţial

Trebuie observat că există şi alţii care împărtăşesc (sau au împărtăşit) vederile şi concluziile lui Callanan. Unul dintre aceştia a fost Mac Tonnies, a cărui carte publicată postum.

The Cryptoterrestrials (Criptotereştrii), se concentra asupra ideii că vizitatorii noştri extratereştri erau, de fapt, ultimele rămăşiţe pe cale de dispariţie ale unei culturi antice de pe Pământ.

În 2009, Tonnies mi-a spus referitor la extratereştrii blonzi şi cu părul lung şi la cei pe care aceştia deciseseră să-i contacteze:

Comentatorii presupun de regulă că toţi Contactaţii au minţit sau au avut halucinaţii. Dar, dacă a fost vorba de o realitate trucată, s-ar putea ca o parte dintre fiinţele întâlnite de Contactaţi să fi fost reale, iar mesajele comune referitoare la frăţia universală să fi fost încercări sincere de a ne schimba tendinţele autodistructive. Paravanul

extraterestru este posibil să fi servit drept o deghizare prudentă, care să ne distragă atenţia şi să ne facă să ne punem întrebări greşite, pe care continuăm să ni le punem, fără să obţinem niciun rezultat serios.10

Tonnies a adăugat:

Contactaţii şi răpiţii descriu interiorul vehiculelor „extraterestre" în termeni cinematici curioşi. Interiorul presupuselor nave spaţiale pare deseori desprins din drame ştiinţifico-fantastice nefilmate niciodată. Extratereştrii nu par nici ei mai buni. Se poartă ca nişte clovni, transmiţându-şi îndatoritori teama de o nenorocire ecologică şi un război nuclear, dar introducând şi aluzii care par mai mult să menţină dezinformarea, decât să fie revelaţii reale E.T.11

Cu alte cuvinte, Mac Tonnies, la fel ca şi dl Callanan de la NASA, a ajuns să accepte că extratereştrii cu părul lung din poveştile Contactaţilor nu erau altceva decât creaturi înşelătoare. Nişte extratereştri crescuţi pe Pământ.

Strict secret

Există şi o altă problemă deosebit de relevantă pentru această controversă, care merită să fie comentată şi care are o semnificaţie majoră atât în ciudata întâlnire a lui McGavin, precum şi în ceea ce priveşte natura OZN-ului pe care acesta l-a văzut la Hart Canyon, Aztec: acea navă neagră uriaşă, de formă triunghiulară.

Pentru mulţi, orice menţionare a cuvântului OZN evocă, inevitabil, imaginea unor farfurii zburătoare de genul celor ce au dominat cultura populară încă din 1947, din vara în care a fost inventat termenul respectiv. Adevărul este că OZN-urile sunt de toate formele şi de toate mărimile. Iar în ultimii aproximativ 20 de ani, relatări despre nave de origini necunoscute foarte similare cu cea văzută de McGavin în octombrie 1973 au proliferat în analele cercetării OZN-urilor. Deloc surprinzător, ele au devenit cunoscute sub numele de Triunghiuri Zburătoare (Flying Triangles) sau FI. Unii cercetători ai OZN percep Triunghiurile Zburătoare ca vehicule militare foarte

secrete, ceva asemănător cu avioanele tip Stealth (invizibile) din generaţiile următoare. Însă alţi cercetători nu sunt la fel de siguri. Dacă astfel de relatări ar fi apărut în exclusivitate după sfârşitul anilor 1980, poate s-ar fi putut susţine, foarte logic şi întemeiat, că această nouă piesă din puzzle-ul

OZN-urilor a apărut, de fapt, dintr-un hangar secret de avioane din deşertul Nevada. Cu toate acestea, relatări de genul celei a lui McGavin demonstrează că misterul Triunghiului Zburător este mult mai vechi decât presupuseseră mulţi dintre investigatorii fenomenului.

În plus, povestea lui McGavin nu este nici pe departe unică în ceea ce priveşte relatările despre Triunghiuri Zburătoare. De exemplu, un dosar din 28 martie 1965, anterior clasificat, al Ministerului de Apărare din Marea Britanie, descrie succint experienţa unui martor, care văzuse o adevărată flotă de astfel de nave zburătoare triunghiulare deasupra unei mlaştini izolate din North Yorkshire, Anglia, în noaptea anterioară. Conform documentului, martorul, un anumit Jeffrey Brown, a zărit „nouă sau zece obiecte, într-o formaţie triunghiulară strânsă, fiecare având cam 30 m lungime, iluminate portocaliu de dedesubt, fiecare cu formă triunghiulară, colţuri rotunjite şi scoţând un zumzet jos” 12.

Zumzetul jos, forma triunghiulară şi iluminarea de dedesubt ale navelor sunt caracteristici aproape identice cu cele ale obiectivului văzut de McGavin în cealaltă parte a lumii, aproape un deceniu mai târziu. Şi dacă tot vorbim despre Ministerul de Apărare din Marea Britanie, cazul următor este un exemplu perfect de întâlnire ulterioară cu un Triunghi Zburător similar, care a atras interesul oficial al autorităţilor britanice.

Informaţii clasificate

Evenimentele au început în noaptea de 31 martie 1993, când mai mulţi oameni din insulele britanice au fost martorii unor lumini neobişnuite şi ai unor nave pe cerul ţării şi au contactat fie forţele locale de poliţie, fie Ministerul Apărării, pentru a relata detaliile întâlnirii lor

cu necunoscutul. Dintre numeroasele şi variatele rapoarte care au ajuns la Ministerul Apărării, categoric cel mai dramatic şi mai credibil a venit direct chiar de la o sursă militară. Nick Pope, acum retras din

Ministerul Apărării, a fost însărcinat să investigheze acest caz special la nivel oficial, în momentul producerii lui. Am avut marele noroc de a-i lua un interviu lui Pope despre această problemă în martie 1998, iar el mi-a împărtăşit date extraordinare despre caz, despre martor şi despre concluziile sale personale referitoare la ce a reprezentat afacerea respectivă.

Locul a fost o bază a Forţelor Aeriene Regale numită Shawbury, care este situată în comitatul central Shropshire din Anglia. Martorul era un ofiţer meteorolog din armată. Iar evenimentul urma să aibă un efect remarcabil chiar asupra lui Nick Pope.

Când am adus vorba despre problema întâlnirii de la Shawbury, Pope mi-a spus:

Ofiţerii din armată sunt foarte buni la estimarea dimensiunilor unei aeronave şi sunt foarte precişi. [Martorul] mi-a relatat că mărimea OZN-ului era undeva la mijloc între cea a unui avion Hercules C-130 şi a unui Boeing 747 Jumbo Jet. Omul avea opt ani de experienţă în Forţele Aeriene Regale, iar un ofiţer meteorolog este, de obicei, mult mai calificat decât majoritatea în observarea unor obiecte pe cerul nopţii.

Şi mai sunt mulţi alţi factori: omul a auzit un zumzet de frecvenţă joasă, extrem de neplăcut, şi a văzut cum nava a trimis spre sol un fascicul strălucitor de lumină. Părerea lui a fost că era ceva de genul unei raze laser sau a unui reflector. Lumina se mişca foarte rapid în toate părţile, măturând unul dintre câmpurile adiacente bazei. Martorul a adăugat, recunoscând că aceasta era doar o speculaţie, că OZN-ul părea să fi căutat ceva.

Viteza OZN-ului era foarte mică, cam 30 – 40 km/h, ceea ce este în sine un amănunt extraordinar. Cu privire la descriere, martorul a spus că nu avea trăsături distincte. Un fel de navă triunghiulară plată.13

Poate cel mai relevant aspect al întâlnirii de la baza Forţelor Aeriene de la Shawbury din 31 martie 1993 a fost modul în care Triunghiul Zburător şi-a făcut ieşirea, explicată astfel de Nick Pope:

[Ofiţerul meteo] a spus că raza de lumină s-a retras în navă, care a părut să se înalţe puţin. Apoi, aproape instantaneu, OZN-ul a trecut de la o viteză de 30 – 40 kilometri pe oră la una de câteva sute – dacă nu mii – de kilometri pe oră. Pur şi simplu, a pornit spre orizont şi a dispărut într-o secundă, fără niciun boom sonic.14

În ciuda faptului că Ministerul Apărării a lansat o investigaţie extinsă, problema Triunghiului Zburător de la baza Forţelor Aeriene Regale de la Shawbury nu a fost niciodată rezolvată. A fost un incident important pentru Nick Pope:

Nu ştiu dacă a fost singurul punct de cotitură care m-a transformat dintr-un sceptic cu mintea deschisă într-un om convins, dar a fost, categoric, unul dintre factorii esenţiab. De fapt, dacă m-ai pune să aleg, aş spune că acesta a fost obiectul real. Acesta a fost un obiect extraterestru.15

Confidenţial

Oare concluzia lui Pope că Triunghiurile Zburătoare sunt de origine extraterestră este corectă? Sau NASA a decis să menţină în ceaţă autorităţile britanice în ceea ce priveşte convingerile şi concluziile sale referitoare la faptul că Triunghiurile Zburătoare ar fi legate de activităţile înşelătoare ale unei rase terestre antice? încă nu avem răspunsul la aceste întrebări, dar este interesant de observat că Nick Pope a scris, în 1999, un roman ştiinţifico-fantastic numit Operation Thunder Child (Operaţia Copilul Tunetului), care povesteşte o invazie extraterestră pe Pământ, din perspectiva Ministerului Apărării şi a guvernului britanic. De remarcat că, în romanul lui Pope, guvernul american încearcă să-i înşele pe britanici şi să-i facă să creadă că extratereştrii sunt o ramificaţie descendentă din Omul de Neanderthal, care s-au ascuns sub pământ cu mii de ani în urmă, „dezvoltându-

şi propriile structuri sociale şi tehnologii complexe”.16

La un moment dat, în cartea lui Pope, preşedintele american îi comunică prim-ministrului britanic că aceste fiinţe umane antice „au urmărit cu atenţie dezvoltarea noastră, în special după Revoluţia Industrială”. „Dar cel mai mult i-a înspăimântat progresul nostru din ultima sută de ani”. Bineînţeles, toate acestea amintesc foarte bine ceea ce i-a spus Gavon, extraterestrul bine intenţionat, lui P.T. McGavin, în octombrie 1973. Singura diferenţă majoră este aceea că NASA a crezut că varianta extraterestră era o mască pentru a se ascunde faptul că presupuşii extratereştri erau de fapt fiinţe antice de pe Pământ, iar, în romanul lui Nick Pope, situaţia este exact opusă: varianta fiinţelor umane antice este o poveste de acoperire pentru a masca prezenţa extraterestră reală.

Strict secret

Toate acestea provoacă, inevitabil, două întrebări esenţiale: oare Nick Pope, ca fost investigator al OZN din Ministerul Apărării, a auzit şoapte şi zvonuri – de la prietenii şi colegii americani din lumea oficială – despre teoria că vizitatorii noştri extratereştri ar fi putut să nu fie, până la urmă, din sisteme solare îndepărtate, ci doar de pe planeta-mamă? Iar, dacă este aşa, a decis el să dezvăluie anumite aspecte ale acestui scenariu în romanul lui? Nu putem spune nimic sigur. Este important de remarcat, totuşi, că, înainte cu un an de apariţia romanului Operation Thunder Child, l-am chestionat pe Nick Pope despre zvonurile tot mai numeroase, conform cărora romanul lui avea să se bazeze mai mult pe fapte ultrasecrete decât pe ficţiune. Comentariile lui au fost extrem de lămuritoare, ca să nu spun mai mult.

Pope mi-a spus:

Nu pot face comentarii despre asta, Nick, nici măcar în faţa ta. Dar, lasă-mă s-o spun astfel: Operation Thunder Child va fi mult mai controversat decât Open Skies. Closed Minds sau The Uninvited [titlurile a doua dintre povestirile nonficţiune despre OZN-uri, publicate de Pope înainte, în 1996, respectiv în 1997]. Şi s-ar putea ca celor de la

Ministerul Apărării să nu le placă deloc. În special din cauză că va conţine locuri reale, sisteme de armament reale, tactici reale, doctrine reale şi tehnici reale de management al crizelor. Va fi o contopire între cunoştinţele şi experienţa mea în domeniul OZN şi cunoştinţele mele reale de management al crizelor, cum ar fi implicarea mea în Războiul din Golf, unde am lucrat în Centrul de Operaţii întrunite.17

Am continuat cu întrebările: „Dacă nu poţi face comentarii referitoare la zvonurile care circulă în prezent şi conform cărora se spune că Operation Thunder Child tratează într-un format de operă de ficţiune genul de lucruri pe care nu le-ai putea relata într-o carte de nonficţiune, poţi să spui că, în culise, se petrec mult mai multe?”

El a răspuns vizibil stânjenit:

Ei bine, este foarte dificil să intru în detalii, dar eu, unul, sunt înclinat să cred că există mai mult decât poţi vedea.18

Bazându-ne pe tot ce am prezentat în acest capitol, nu pot spune decât că nu-l pot contrazice nicio clipă pe Nick Pope.

Capitolul 9

Mac Tonnies faţă în faţă cu marţienii

Într-o zonă a planetei Marte, cunoscută azi sub numele de Cydonia şi prezentând o asemănare nefirească cu un chip uman, se află o structură uriaşă, ce se întinde la 10 grade nord de ecuatorul marţian. A fost fotografiată, pentru prima dată, la 25 iulie 1976, de sonda spaţială Viking 1 a NASA, care se afla pe orbita planetei în momentul respectiv, şi a fost adusă în atenţia publicului într-un comunicat de presă al NASA despre fotografia respectivă, şase zile mai târziu. De atunci, a devenit cunoscută în lume drept Chipul de pe Marte.

O imagine panoramică a zonei faimosului Chip de pe Marte.

Se ştie că majoritatea interpretărilor fotografiei oferite de NASA şi de anumite elemente din comunitatea ştiinţifică oficială sugerează că acest chip nu este altceva decât o formă de relief absolut naturală, una dintre numeroasele terase stâncoase ce pot fi găsite, cu siguranţă, în întreaga regiune Cydonia. Dar mult mai incitantă este teoria că acel chip ar putea reprezenta foarte bine resturile unui monument antic artificial, de genul Sfinxului, posibil construit de o civilizaţie indigenă marţiană dispărută de foarte mult timp. În 1987, Richard Hoagland, care a făcut cercetări intense în controversele din jurul Chipului de pe Marte, a notat că în jurul acestuia pot fi văzute formaţiuni mari, asemănătoare cu piramidele din Egipt. Hoagland, a cărui carte The Monuments on Mars (Monumentele de pe Marte) îi prezenta detaliat descoperirile, sugerează că astfel de formaţiuni demonstrează o dată în plus că planeta Marte a fost locuită, cândva, de fiinţe inteligente.

Dovezile fotografice oferite de sondele Mars Global Surveyor în 1998 şi 2001 şi, apoi, de sonda Mars Odyssey, în 2002, i-au dezamăgit pe cei care susţinuseră anterior ideea sau teoria că acest chip era o construcţie antică artificială. Noile fotografii arătau orice altceva, dar nu un chip. Poate inevitabil şi posibil cu o oarecare justificare, adepţii teoriei conspiraţiei au afirmat prompt că aceiaşi „ei” misterioşi modificaseră cu grijă pozele, într-un efort deliberat şi secret de a le face să semene mai mult cu o stâncă şi, bineînţeles, mai puţin cu o figură. Ani mai târziu, controversa continuă să se desfăşoare la fel de tumultuos.

Pentru a înţelege şi a aprecia pe deplin natura acestei afaceri curioase şi posibil cutremurătoare pentru planeta noastră (sau poate cutremurătoare pentru Marte ar fi o descriere mai bună şi mai corectă), trebuie să ne îndreptăm atenţia spre un individ deosebit, care a studiat cu atenţie şi a făcut comentarii privind controversa legată de Chipul de pe Marte ani întregi.

Strict secret

Există o persoană care, poate mai mult decât altcineva, a înţeles clar şi a apreciat necesitatea vitală de a rămâne imparţială şi echilibrată în cercetările legate de ceea ce reprezintă sau nu reprezintă Chipul de pe Marte. Este vorba despre o personalitate menţionată anterior, Mac Toonies, un cercetător minuţios, lector şi scriitor, entuziast şi atent, care a decedat, în octombrie 2009, la numai 34 de ani. Cartea lui din 2004.

After the Marţian Apocalypse (După Apocalipsa marţiană), rămâne probabil cea mai bine argumentată şi cea mai completă lucrare despre aceste probleme extrem de controversate şi de dezbinătoare. Am avut fericita oportunitate de a-i lua interviuri lui Toonies cu mai multe ocazii – în 2004, 005, 006 şi 2007 – şi cred că afirmaţiile şi concluziile lui referitoare la Chipul de pe Marte pot rezista la orice examinare şi astăzi. Iată ce mi-a declarat el:

Am avut întotdeauna un interes înnăscut faţă de existenţa vieţii extraterestre. Când mi-am dat seama că exista o cercetare ştiinţifică referitoare la chip şi la formaţiunile asociate, am înţeles că era o posibilitate de a ridica SETI – Search for Extraterrestrial Intelligence (Cercetarea inteligenţei extraterestre) din arena teoretică. Ne stă în putere să vizităm Marte în persoană. Acest lucru era incredibil de incitant şi mi-a inspirat un interes deosebit faţă de planeta Marte, faţă de istoria sa geologică, faţă de climă etc.1

Dar când, unde şi în ce circumstanţe a început cu adevărat controversa respectivă? Tonnies a răspuns la obiect: „În clipa în care NASA a spus că acest chip este doar «un joc de lumini»”.2

Apoi a dezvoltat ideea:

NASA este cea care a descoperit chipul. Bineînţeles, a fost prezentat ca o curiozitate. Analizele ştiinţifice trebuiau să aştepte cercetători independenţi. Primele două obiecte care au atras atenţia au fost chipul şi ceea ce a devenit cunoscut sub numele de „Piramida D & M”, ambele descoperite de specialiştii în imagini digitale Vincent DIP ietro şi Gregory Molenaar.1

Despre o a doua imagine a chipului, localizată de cei doi, care lucrau la Centrul pentru Zboruri Spaţiale Goddard al NASA, Toonies a spus:

Viking a reuşit să capteze o altă imagine a chipului, dar numai câteva zile mai târziu. Departe de a-i pune la îndoială aspectul, aceasta sprijinea argumentul că faţa îşi păstra aspectul de chip uman, chiar privită din mai multe unghiuri. Varianta predominantă la explicaţia geologică a NASA – aceea că figura şi alte formaţiuni erau forme de relief naturale – este aceea că vedem structuri artificiale extrem de vechi, construite de o civilizaţie necunoscută. Această variantă nu a fost făcută publică niciodată, din motive lesne de înţeles.4

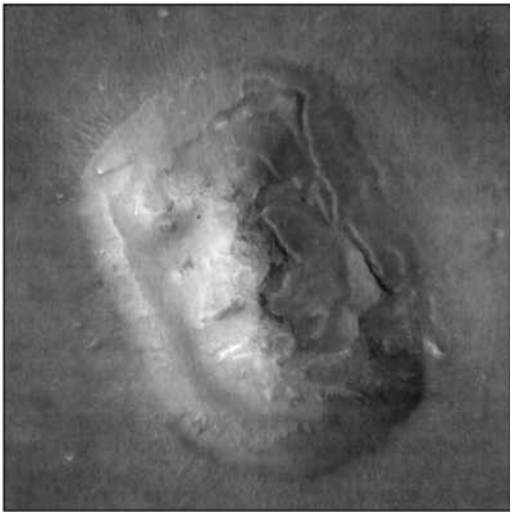

Imagine de aproape a Chipului de pe Marte, despre care mulţi cred că a fost sculptat de o civilizaţie marţiană antică.

Făcută dintr-un unghi solar mai prielnic decât varianta anterioară, fotografia 70 A13 a lui Viking nu numai că este o confirmare a asemănării faciale frapante observate de Owen şi Soffen, ci dezvăluie şi o continuare a „gurii” şi, în ciuda şanselor minime de a exista aşa ceva, un al doilea „ochi”. Oricum, NASA nu a interpretat niciodată corect imaginea ca fiind o iluzie optică creată de unghiul de iluminare a soarelui, deoarece această cauză nu a fost niciodată investigată. Iar, dacă asemănarea facială este o simplă iluzie, cum de aceasta persistă şi în imaginile mai recente? Ne-am fi aşteptat ca o formaţiune naturală de relief să semene mai puţin cu o faţă atunci când este văzută la rezoluţie înaltă.

Deşi chipul, natural sau nu, prezintă gradul de eroziune şi degradare aşteptat pentru o morfologie cu o lungime de kilometri întregi – mai ales pe partea estică, ce pare să se fi prăbuşit în interior sub un strat gros de grohotiş –, el oferă detalii faciale secundare potrivite cu impresia unei construcţii artificiale. Foarte interesant, „sprânceana” vestică adăposteşte un „iris” corect din punct de vedere anatomic, poziţionat corespunzător, în interiorul unui bazin unic în formă de migdală. Şi este uşor de distins cel puţin una dintre „nări”, care nu se vedea în imaginea originală provenită de la Viking. Deşi originea lui rămâne o întrebare fără răspuns, chipul rezistă cu încăpăţânare la încercarea deliberată de a-l face să dispară din mintea publicului.5

Tonnies a explicat în continuare:

Faptul că, practic, nimeni nu a luat în considerare în mod serios posibilitatea ca Marte să fi fost căminul unei civilizaţii dispărute a fost dat la o parte, făcând loc necesităţii comunităţii sceptice de a demola mitul că figura se transformase în deceniile de când fusese fotografiată prima dată. Din nefericire, oportunitatea de a cerceta arheologia extraterestră în termeni ştiinţifici a fost irosită, lăsând în urmă o serie de neînţelegeri, care nu au făcut decât să alimenteze obsesia faţă de teoriile conspiraţiei. Din fericire, nu există niciun motiv pentru care să nu

susţinem cazul unei aprecieri echilibrate şi disciplinate a artefactelor marţiene.6

Mai exact, ce a avut de spus NASA despre controversa privind Chipul de pe Marte şi despre diversele concluzii ale comunităţii cercetătorilor independenţi, care începea să considere structura ca fiind demnă de o investigaţie atentă? Tonnies a răspuns:

NASA a preferat să ignore chiar şi existenţa unei controverse. Sau, mai bine zis, a unei controverse în sens ştiinţific. Din momentul în care a publicat figura, în anii 1970, NASA a făcut aluzii vagi la capacitatea oamenilor de „a vedea chipuri" şi a formulat o serie de respingeri arogante. Dar nu a lansat încă niciun gen de studiu metodic al obiectelor aflate sub investigaţie. În mod colectiv, NASA se încruntă împotriva întregii idei. Teoreticienii SETI sunt la fel de ostili. În esenţă, chipul – dacă este artificial – nu intră în modelele acceptabile din punctul de vedere academic al modului în care o inteligenţă extraterestră, dacă ar exista cu adevărat, şi-ar releva prezenţa. Căutarea de semnale radio este foarte bună, dar examinarea suprafeţei planetelor învecinate, în căutarea de semne ale ocupării lor anterioare, este întâmpinată cu o încruntătură instituţionalizată cultivată cu atenţie. Şi, bineînţeles, nu este de ajutor nici faptul că o parte dintre susţinătorii chipului s-au complăcut în „investigaţii" lipsite de fundament.7

Tonnies avea multe de spus şi despre aspectul neclar al chipului:

Scepticii resping în general Chipul de pe Marte ca pe un exemplu de „pareidolie", o încercare a creierului de a atribui semnificaţie unor stimuli aleatori. Majoritatea asemănărilor descrise de denigratorii Chipului de pe Marte sunt imagini din profil. Privit dintr-un unghi doar puţin diferit, vestita asemănare cu un chip dispare, fiind înlocuită cu un fenomen evident natural, în timp ce profilul se bazează pe un minimum de informaţii pentru a da un sens contururilor misterioase care să sugereze trăsături de genul nas, gură etc. Chipul de pe Marte este diferit prin

mai multe aspecte relevante. De exemplu, faţa pare să fie un portret frontal. În timp ce modelările pe computer relevă un profil facial izbitor atunci când este privit din perspectiva unui observator de pe suprafaţa marţiană, chipul păstrează aspectul umanoid atunci când este privit de sus. Asta nu dovedeşte că este o lucrare a unei inteligenţe, dar are tendinţa de a-l ridica deasupra exemplelor înaintate de geologii convinşi că este obligatoriu ca faţa de pe Marte să aibă o explicaţie prozaică.8

Interesant, Tonnies a dezvăluit:

Imaginile cu rezoluţie înaltă ale chipului dezvăluie detalii care nu erau vizibile în primele fotografii făcute de Viking. Astronomul Tom Van Flandern, de exemplu, a observat rapid existenţa unor trăsături plasate cu precizie, de tipul „pupilei" dintr-un „ochi", precum şi a „nărilor" şi a „buzelor". Toate acestea depăşeau puterea de rezoluţie a misiunii Viking. Şansele scăzute ca astfel de caracteristici faciale secundare să apară întâmplător au ajutat la combaterea ideii că faţa de pe Marte era produsul unei pareidolii. Dacă este cu adevărat un afloriment bătut de vânt, asta ar fi mult mai ciudat decât ne imaginam înainte de scanările cu rezoluţie înaltă. Dacă acelaşi nivel de detaliu ar fi fost detectat la o formă de relief terestră, probabil că ar fi fost consultaţi arheologii, pentru a-i estima valoarea în calitate de potenţial artefact.9

Tonnies a continuat:

S-ar părea că prezenţa neobişnuită a chipului într-o lume moartă l-a condamnat, într-adevăr, să fie ignorat de ştiinţă. Dar faţa nu este nici pe departe o anomalie singulară. Tot în regiunea Cydonia, se află alte trăsături, la fel de ciudate, care solicită o analiză atentă.

Luate la un loc, unui observator obiectiv i se prezintă un puzzle chinuitor, care poate demola, în final, certitudinile care coincid cu punctul de vedere tradiţional despre sistemul nostru solar.10

Dacă formaţiunile de pe Marte şi în mod special acea figură uriaşă sunt cu adevărat artificiale sau

semiartificiale, atunci întrebarea imens de importantă este, firește, cine le-a construit? Marţienii indigeni sau poate vreo civilizaţie antică aflată în vizită, care îşi avea originile departe, în afara sistemului nostru solar, în trecutul îndepărtat? Tonnies îşi avea propriile teorii şi idei favorite despre acest aspect al unei şi mai mari controverse:

Este posibil ca acel complex din Cydonia, ca şi alte potenţiale edificii aflate pe Marte să fi fost construite de marţieni indigeni. Planeta Marte a fost, odată, extrem de asemănătoare cu Pământul. Ştim că a avut apă lichidă. Este perfect plauzibil ca pe Marte să fi apărut o civilizaţie, care să fi construit structuri pe care avem capacitatea să le investigăm.

Sau anomaliile ar putea sugera existenţa unei vizite interstelare: poate reprezintă rămăşiţele unei colonii.

Dar de ce un chip de om? Acesta este aspectul neliniştitor al întregii cercetări. Sugerează că rasa umană a avut o legătură cu Marte, că istoria noastră este dureros de incompletă, că modul în care înţelegem biologia şi evoluţia poate fi supus unei răsturnări violente.

Privind retrospectiv, regret că nu am petrecut mai mult timp în carte cu studiul posibilităţii ca faţa să fi fost construită de o civilizaţie terestră dispărută, care izbutise zborul spaţial. Aceasta ar fi fost o idee dificil de înghiţit, chiar şi ca speculaţie, deoarece ridică la fel de multe întrebări şi răspunsuri”.

Oare Tonnies credea că toate structurile anormale şi artificiale observate sunt exact aşa ceva – anormale şi artificiale – sau a ajuns la concluzia că acestea aveau origine naturală? Punctul lui de vedere era deopotrivă lămuritor şi logic:

Cred că ceea ce vedem este o fuziune între geologia naturală şi ingineria la scară uriaşă. De exemplu, este posibil ca faţa să fie o terasă stâncoasă naturală modificată, de genul altor sculpturi în piatră de pe Pământ, dar la o scară mult mai mare şi mai avansată din punct de vedere tehnologic.12

Tonnies mi-a împărtăşit şi ceva mult mai important:

Atunci când faţa a fost fotografiată din nou de NASA în 1998, denigratorii au remarcat cu condescendenţă lipsa „drumurilor" şi a „farfuriilor zburătoare" parcate, care ar fi demonstrat definitiv caracterul artificial. Dar, ţinând cont de vârsta şi de istoria geologică a planetei Marte, trăsăturile de suprafaţă de genul „drumurilor" ar fi fost ultimul lucru la care ne-am fi putut aştepta în mod raţional să fie găsit. Asta, bineînţeles, dacă nu cumva Marte era căminul unei civilizaţii extraterestre active, cu o preferinţă pentru arhitectura terestră.13

Cu mult înainte ca nava spaţială Mars Global Surveyor să transmită imaginile provocatoare ale regiunii Cydonia Mensae, prezenţa unor caracteristici faciale secundare fusese prezisă de cei care promovau ceea ce a devenit cunoscut azi sub numele de Ipoteza Artificialităţii. Părea foarte probabil ca faţa, dacă era lucrarea unei inteligenţe, să prezinte urme de detalii antropomorfice atunci când avea să fie fotografiată cu aparate mai bune. „Ochiul" abia se vedea în cele mai bune dintre fotografiile realizate de Viking în anii 1970.

Şi nu se putea distinge nimic sau aproape nimic din forma sau structura sa.14

În consecinţă, atunci când au devenit disponibile primele imagini de sus, prezenţa unui „ochi" aparent bine conservat a devenit o justificare pentru susţinătorii artificialităţii pe Marte. În definitiv, fusese prezis de o ipoteză testabilă. Au fost observate şi alte trăsături „secundare": structuri în formă de buză, care defineau o „gură" deschisă larg, posibile „nări" şi altele. Deşi niciuna dintre aceste trăsături nu dovedea că faţa era lucrarea unei inteligenţe extraterestre – şi cu atât mai puţin subiectul unei muşamalizări a NASA –, ele indicau posibilitatea ca faţa şi poate şi alte anomalii din vecinătatea ei să fie mai mult decât simple jocuri de lumini, aşa cum susţinea personalul de relaţii publice de la NASA. Până în prezent, NASA nu a desfăşurat încă o investigaţie ştiinţifică, una care să-i confirme afirmaţia că

trăsăturile din Cydonia sunt total naturale – o acţiune care ar putea să includă, în mod logic, experienţa unor arheologi familiarizaţi cu rolul de a intui de la distanţă potenţiale situri aici, pe Pământ.15

Continuând ideea că suprafaţa marţiană este efectiv plină de curiozităţi create în mod inteligent, Tonnies a relatat:

Mars Global Surveyor a fotografiat obiecte anormale, ramificate, care seamănă cu fenomene organice.

[Autorul de lucrări ştiinţifico-fantastice] Arthur C.

Clarke, de exemplu, a lansat ipoteza unor forme de viaţă mari pe Marte şi a fost criticat cu ardoare de tăcerea JPL [Jet Propulsion Laboratory]. Cei mai importanţi candidaţi ai lui Clarke sunt cei numiţi „copacii Banyan”, reperaţi în apropiere de polul sud de pe Marte. El a colaborat cu cercetătorul Greg Orme în studierea unor trăsături similare, pe care NASA le-a denumit „păianjeni negri”… formaţiuni gen rădăcini, care sugerau existenţa unei vieţi macroscopice tenace.

Şi Marte are apă. A fost descoperită în adâncuri, îngheţată. Dacă am topi-o toată, am avea un ocean de adâncime până la gleznă, care ar acoperi întreaga planetă. Prevăd că vom avea multe de auzit despre asta.16

Intrând în comentarea unor controverse şi mai adânci, şi mai încâlcite, Tonnies a spus:

Există o similitudine superficială între o parte dintre aşa-numitele piramide din vecinătatea chipului şi cele mult mai bine cunoscute de pe Pământ, cum ar fi piramidele egiptene şi Sfinxul. Această asemănare a devenit obiectul unei teoretizări oculte nesfârşite, iar eu sunt de acord cu cercetătorii esoterici că o legătură între inteligenţa de pe Marte şi cea de pe Pământ este demnă de a fi luată în considerare la modul cel mai serios. Dar formaţiunile de pe Marte sunt mult, mult mai mari decât arhitectura terestră. Aceasta sugerează un scop cu totul diferit, dacă presupunem că au fost proiectate în mod inteligent. Richard Hoagland a fost primul, din câte ştiu eu, care a propus teoria că trăsăturile din Cydonia ar fi „arcologii” –

ecologie arhitectonică – construite pentru a găzdui o civilizaţie care s-ar putea să se fi retras sub pământ, din motive legate de mediu.17

Dacă Marte a fost odată căminul unei forme inteligente de viaţă, poate al uneia asemănătoare cu cea de pe Pământ, iar NASA a dat într-adevăr peste o dovadă a acelei inteligenţe avansate, sub forma unei feţe enigmatice uriaşe, atunci cum s-a transformat catastrofal o planetă aparent înfloritoare în lumea total moartă, plină de praf şi bătucită, pe care o vedem astăzi? Şi, mai important, cum a ajuns acea civilizaţie la un sfârşit atât de tragic? Tonnies are idei incitante referitoare la aceste întrebări:

Astronomul Tom Van Flandern a propus ipoteza că Marte a fost odată luna unei a zecea planete, care a explodat, efectiv, în trecutul îndepărtat. Dacă s-ar fi întâmplat asta, atunci explozia ar fi avut efecte severe asupra planetei Marte, făcând-o probabil nelocuibilă. Acesta este un scenariu apocaliptic. Un altul ar fi cel că atmosfera de pe Marte ar fi fost distrusă de un impact care a produs imensul Hellas Basin. Ambele idei sunt destul de eretice, conform standardelor curente. Ştiinţa planetară convenţională este mult mai mulţumită cu explicaţia că Marte a avut o moarte lentă, prelungită. Coliziunile pirotehnice nu sunt acceptabile din punct de vedere intelectual, în ciuda faptului că astfel de lucruri se întâmplă mult mai des decât ne-ar face plăcere să recunoaştem.18

Despre parţialitatea manifestată de comunitatea de cercetare a Chipului de pe Marte, Tonnies a spus:

Frustrant, aceasta a devenit într-o foarte mare măsură o luptă „noi contra lor”, iar eu condamn ambele tabere. Denigratorii au ignorat cercetările serioase, care le-ar fi subminat presupunerile, iar cei care cred sunt de obicei prea vehemenţi, spunând că NASA şi ceilalţi se înşală sau, şi mai rău, ascund totul în mod intenţionat.19

Era oare Tonnies de părere că exista o conspiraţie reală, activă, în cadrul NASA, care o va face să nege realitatea Chipului de pe Marte şi ideea că structurile

asociate sunt artificiale?

Atunci când NASA ŞI JPL au prezentat prima imagine a feţei obţinute de Mars Global Surveyor. În 1998, au decis să supună imaginea unui filtru trece-sus, care a făcut ca faţa să arate extrem de vagă. Acest lucru a fost realizat, aproape sigur, într-o încercare voită de a anula interesul public faţă de o trăsătură pe care agenţia spaţială este hotărâtă s-o ignore. Aşa că pot spune că da, aceasta este un fel de muşamalizare. Dar este la vedere pentru oricine vrea să privească problema cu obiectivitate. Aş putea face la nesfârşit speculaţii despre formele pe care ar fi putut să le ia o conspiraţie şi mai abjectă, dar rămâne real faptul că sonda Surveyor continuă să trimită imagini de înaltă rezoluţie.20

Tonnies a avut grijă să sublinieze:

Speculaţia şi chiar şi o paranoia sănătoasă sunt instrumente utile. Dar trebuie să rămânem în graniţele faptelor verificabile, altfel vom deveni caricaturile în căutare permanentă de conspiraţii descrise de mass-media.

Poziţia noastră faţă de forma sau formele pe care le va lua inteligenţa extraterestră este dureros de mărginită. Acesta este un teritoriu incitant, intelectual, şi prea mulţi dintre noi am permis să ni se spună la ce să ne aşteptăm de către o elită academică acceptabilă. Sunt de părere că unele dintre obiectele din regiunea Cydonia de pe Marte sunt probabil artificiale. Şi cred că singurul mod în care se va pune capăt controversei este trimiterea unei misiuni cu oameni la bord. Trăsăturile ce trebuie investigate sunt extrem de vechi şi necesită o analiză arheologică la faţa locului.21

Am aflat, în mod dureros, că imaginile de la sateliţii de pe orbită nu vor oferi răspunsuri la întrebările fundamentale ridicate de ipoteza artificialităţii. Nu avem toate răspunsurile, dar acestea pot fi obţinute.

Putem continua să repetăm ca nişte papagali „răspunsuri” oferite de sceptici autoproclamaţi sau putem proceda cu obiectivitate, prudenţă şi cu credinţa că

realitatea este rareori atât de trainică cât am dori.

Chipul de pe Marte nu este mort. Aş face o afirmaţie şi mai îndrăzneaţă: dacă nu vom stabili cu certitudine existenţa vieţii pe Marte în următorul deceniu, asta nu va fi pentru că viaţa nu se află acolo. Ci va însemna, pur şi simplu, că nu ne-am străduit suficient.22

Importanţa cuvintelor lui Tonnies nu poate fi trecută cu vederea. Iată un om care a fost dispus să studieze controversa privind Chipul de pe Marte cu o minte echilibrată, neînglodată în credinţele sistemului. Observaţiile lui că o analiză amănunţită a unora dintre cele mai izbitoare trăsături ale feţei sugerează prezenţa unei nări şi a unui ochi – conţinând chiar şi ceva ce seamănă cu un iris – adaugă o pondere suplimentară teoriei că este posibil ca acea structură măreaţă să fie cu adevărat artificială. Şi nu numai atât: Tonnies a emis o declaraţie extrem de importantă atunci când a observat că aspectul uman nefiresc al feţei şi formaţiunile gen piramidă din apropiere pot sugera, împreună, existenţa unei legături antice directe între creatorii nonumani ai feţei şi propriile noastre origini ca specie, de mult uitate şi învăluite în ceaţă.

Cu alte cuvinte, atunci când se vorbeşte despre enigma cosmică reprezentată de Chipul de pe Marte, Mac Tonnies ne oferă o grămadă de idei la care să cugetăm, teorii pe care să le dezbatem şi dovezi greu de tăgăduit ale existenţei unei civilizaţii odată înfloritoare care, cu eoni de ani în urmă, într-o lume îndepărtată, s-a dezvoltat şi s-a prăbuşit, în timp ce noi eram, încă, doar puţin deasupra animalelor sălbatice.

Capitolul 10

OZN–uri prăbuşite în Bolivia

În ultima parte a anilor 1970, NASA a fost implicată în problema OZN-urilor prăbuşite într-o măsură fără egal înainte (cel puţin, din câte ştim noi). Într-adevăr, pe parcursul anilor 1978 şi 1979, se pare că activităţile NASA şi cele ale OZN-urilor prăbuşite s-au potrivit perfect. Un

eveniment extrem de semnificativ, care se încadrează foarte bine în această categorie şi continuă să fie învăluit în mister şi confuzie până în zilele noastre, s-a petrecut în Bolivia, la începutul lunii mai 1978, şi este susţinut de o serie de documente oficiale incitante şi variate, care au ieşit la lumină, documente ale unor agenţii printre care se numără CIA, Departamentul de Stat şi chiar NASA.

În mai 1978, un grup de cercetare cu baza în Statele Unite, numit Citizens Against UFO Secrecy/CAUS (Cetăţenii împotriva secretelor legate de OZN-uri), a început să investigheze mai profund o poveste senzaţională relatată de United Press International (UPI), din care reieşea că un vehicul spaţial extraterestru se prăbuşise pe Pământ, undeva în Bolivia. Şi nu numai atât: se afirma că NASA se implicase serios în investigarea misterioasei întâmplări.

La două zile după apariţia poveştii UPI, CAUS a contactat NASA, ca parte a încercării de a obţine un comentariu oficial şi, spera el, de a înţelege mai bine şi mai limpede ce se întâmpla. Interesant, conform celor notate de CAUS, se pare că la Biroul de Relaţii Publice al NASA avusese loc, brusc şi pe scară largă, un atac de gripă aviară, deoarece toţi purtătorii de cuvânt păreau să fie absenţi şi în concediu medical, deci indisponibili pentru comentarii. Într-un târziu, totuşi, o anumită Debbie Rahn, care era pe vremea aceea asistenta unui ofiţer de la Relaţiile Publice cele NASA, pe nume Ken Morris, şi care se părea că nu căzuse pradă virusului care decimase NASA, a oferit anumite amănunte în problema respectivă.

Rahn le-a spus celor de la CAUS că, din câte reuşiseră să afle până atunci cei de la Biroul de Relaţii Publice, NASA nu trimisese absolut sigur pe nimeni în Bolivia să investigheze ceva. Mai mult, Rahn i-a asigurat cu fermitate şi convingere că relatarea UPI era absolut falsă. Cu toate acestea, era dispusă să le facă legătura celor de la CAUS cu un anumit colonel Robert Eddington, care lucra la Departamentul de Stat în 1978. Eddington le-a declarat oficial celor de la CAUS următoarele:

NASA primise numeroase apeluri şi ne-a contactat imediat. Noi am primit rapoarte şi de la oamenii noştri, care văzuseră şi ei relatările din ziare. Dar nu avem niciun fel de informaţii de primă mână că obiectul a existat cu adevărat.1

Totuşi, Eddington a fost dispus să admită că primise o serie de rapoarte despre un obiect necunoscut, de formă ovală şi „solid", şi speculase că era foarte posibil să fi fost „un rezervor aproape sferic de oxigen/hidrogen lichid, de la un motor auxiliar". A recunoscut însă că „... un rezervor de patru metri este destul de mare". De notat că Eddington le-a dezvăluit celor de la CAUS şi că biroul său făcea parte din Bureau of Oceans, International Environmental ans Scientific Affairs (Biroul Oceanelor, Mediului International şi Problemelor Ştiinţifice) şi că „urmăreau lansările".2

Deşi angajaţii NASA care au fost chestionaţi de CAUS au pretins că nu ştiau nimic cu adevărat semnificativ, personal sau direct, referitor la cazul bolivian, mai multe documente oficiale despre acest eveniment, aduse între timp la cunoştinţa publicului, au demonstrat că în Bolivia se întâmplase ceva ciudat şi că NASA fusese informată despre fiecare nou amănunt în problema respectivă.

Geneza acestei afaceri gen Dosarele X pare să fie o telegramă a Departamentului de Stat al SUA, transmisă de ambasada americană din La Paz, Bolivia, către secretarul de stat al SUA, la Washington, D.C., la 15 mai 1978. În 2009, o copie a acestei telegrame a fost pusă la dispoziţia publicului de NASA, ceea ce demonstrează că agenţia spaţială avusese cunoştinţă de acest caz încă de la început.

Etichetat „Raport despre un obiect spaţial prăbuşit", documentul dezvăluia că autorităţile americane luaseră cunoştinţă de faptul că o serie de ziare boliviene relataseră detalii importante ale poveştii, care se refereau, în mod specific, la un „obiect neidentificat", care „căzuse recent din cer". Mai mult, dosarele obţinute de la NASA arată că mass-media bolivianăspunea mult mai multe: în Bolivia circula zvonul că un obiect aerian a fost găsit undeva

aproape de oraşul Bermejo, că avea o formă asemănătoare cu a unui ou, că părea să fie realizat dintr-un tip de metal necunoscut şi că avea un diametru de aproximativ 4 m. NASA a mai fost informată că elemente din conducerea Forţelor Aeriene Boliviene plănuiau să execute un studiu amănunţit şi ambiţios al dispozitivului, în încercarea de a-i stabili originea. Poate cel mai important aspect este acela că Departamentul de Stat anunţase NASA că „în regiunea respectivă fuseseră raportate mai multe OZN-uri în săptămâna anterioară. Solicităm un răspuns cât mai curând posibil”.3

Departamentul de Stat nu a fost singurul organ oficial care a fost preocupat, în secret, de problema bolivianã, aşa cum se vede foarte clar dintr-un raport al CIA, tot din 15 mai 1978.

De notat că nişte copii ale documentului CIA au fost făcute publice tot prin intermediul NASA, în 2009. Cu alte cuvinte, agenţia spaţială urmărea cu atenţie descoperirile CIA în această afacere aproape unică, monitorizând în acelaşi timp acţiunile Departamentului de Stat la momentul respectiv:

Multe persoane din această parte a ţării pretind că au văzut un obiect care semăna cu o minge de fotbal prăbuşindu-se în spatele munţilor, de la graniţa Argentinei cu Bolivia, şi producând o explozie care cutremurase pământul. Acest eveniment a avut loc la 6 mai.4.

Reproducând aproape exact cuvintele Departamentului de Stat, CIA a anunţat NASA că, „în acea perioadă, mai multe persoane din provinciile San Luis şi Mendoza au văzut o escadrilă de farfurii zburătoare deplasându-se în formaţie”. CIA a mai declarat, cu un mare grad de încredere, că „satelitul artificial”, cum fusese descris pe vremea aceea, se prăbuşise în Munţii Tăiere din Bolivia şi fusese găsit deja de armata bolivianã. CIA a adăugat, pe un ton îngrijorat, ceva ce demonstra clar seriozitatea problemei: „Aceleaşi surse au afirmat că zona unde s-a prăbuşit satelitul artificial a fost declarată zonă de urgenţă de guvernul bolivian”.5

Încă un raport al CIA, găsit de asemenea în arhivele NASA, făcea referiri la prăbuşire şi adăuga informaţii importante la cele deja cunoscute. Datat 16 mai 1978 şi intitulat „Rapoarte contradictorii asupra detaliilor despre obiectul prăbuşit", sublinia că CIA făcea tot posibilul să înţeleagă natura şi gravitatea situaţiei şi – în ciuda faptului că NASA declara contrariul – plasase NASA chiar în centrul controversei:

Am primit un alt telefon de la auditoriul nostru, prin care se solicită confirmarea relatărilor că un obiect neidentificat s-a prăbuşit pe teritoriul bolivian, în apropierea graniţei cu Argentina. Nu putem spune decât că posturile de radio argentiniene şi uruguayene anunţă foarte frecvent acest fapt, spunând că autorităţile boliviene au solicitat de urgenţă ajutor de la Administraţia Naţională a Aeronauticii şi Spaţiului din SUA, pentru a determina natura obiectului prăbuşit pe un deal de pe teritoriul bolivian.6

CIA a mai spus că, numai cu câteva minute înainte de pregătirea ultimului său buletin informativ despre incident, Radio El Espectador, din Montevideo, făcuse un anunţ conform căruia exista un nivel de nesiguranţă şi agitaţie în

Bolivia referitor la legitimitatea unora dintre poveştile din jurul prăbuşirii. Cu toate acestea, CIA, informată de surse credibile din Argentina, a dezvăluit informaţii – transmise rapid şi la NASA – din care reieşea că:

…graniţa cu Bolivia a fost închisă, dar este posibil să fie redeschisă curând. Se raportează, de asemenea, că un obiect neidentificat s-a prăbuşit pe teritoriul bolivian, în apropiere de graniţa cu Argentina, şi că autorităţile boliviene locale au cerut ajutorul guvernului central, iar acesta, la rândul lui, a solicitat ajutorul Administraţiei Naţionale a Aeronauticii şi Spaţiului din SUA pentru investigarea cazului.7

Poate cea mai semnificativă a fost o poveste care a circulat atât în Bolivia, cât şi în Argentina, conform căreia

autorităţile boliviene nu numai că erau foarte interesate să descopere mai multe despre natura şi originea dispozitivului necunoscut, ci şi că:

Autorităţile locale, din motive de securitate, au interzis accesul pe o rază de 200 km în jurul locului prăbuşirii.

S-a spus că obiectul este un dispozitiv mecanic, cu un diametru de aproape 4 m, care a fost adus deja la Tarija. Există un interes faţă de determinarea acurateţei acestor relatări, care s-au răspândit rapid pe continent, în special în Bolivia şi în ţările învecinate.8

CIA a întrebat NASA:

Este un satelit, un meteorit sau o alarmă falsă? 9

La 18 mai 1978, ambasada americană din La Paz a transmis o nouă telegramă către secretarul de stat, la Washington, D.C., clasificată ca fiind secretă. Telegrama a fost trimisă şi la NASA şi reflecta, din nou, dorinţa numeroaselor agenţii de informaţii ale SUA de a stabili imaginea adevărată şi completă despre evenimentele din Bolivia, precum şi natura obiectului care se prăbuşise şi care fusese anunţat ca recuperat.

Şase zile mai târziu, biroul ataşatului pentru apărare al SUA din La Paz a transmis un comunicat către o serie de agenţii militare şi guvernamentale americane, printre care NASA, Comandamentul Nord-American al Apărării Aeriene (NORAD), Forţele Aeriene Americane şi Departamentul de Stat. Conţinutul acestuia este foarte interesant:

Acest birou a încercat să verifice poveştile avansate de presa locală. Şeful Statului-Major al Forţelor Aeriene Boliviene a spus DATT/AIRA că avioane ale sale au survolat zona unde se presupune că a aterizat, dar căutarea a rămas fără rezultat. În plus, DATT/AIRA a discutat cu comandantul Forţelor Terestre boliviene, iar acesta a informat DATT că echipa de căutare a armatei, care primise ordin să cerceteze zona pentru a găsi obiectul, nu descoperise nimic. Armata a tras concluzia că s-ar putea să existe sau nu un obiect, dar până la ora actuală nu a fost găsit nimic.10

Strict secret

Până la urmă, ce s-a întâmplat în acea zi din mai 1978? în timp ce înregistrările guvernamentale americane disponibile, puse la dispoziţie prin intermediul NASA, duc, până la un anumit punct, spre ideea că s-a întâmplat ceva foarte neobişnuit, ceva ce în mod evident a suscitat interesul întregii comunităţi de informaţii americane, în mod oarecum frustrant, aceleaşi documente ridică mai multe întrebări incitante, dar fără să ofere răspunsuri clare, definitive – aşa cum se întâmplă, din nefericire, de cele mai multe ori, atunci când încerci să descoperi şi să înţelegi natura secretelor oficiale şi a legăturii acestora cu misterul OZN.

Să luăm în considerare următoarele fapte: Raportul CIA din 15 mai 1978 către NASA afirmă clar că un obiect s-a prăbuşit în Munţii Tăiere, Bolivia, şi că a fost deja localizat de autorităţile boliviene. Mai mult, în ziua următoare, CIA a aflat că obiectul a fost dus la Tarija. Într-un contrast evident, totuşi, atât Forţele Terestre, cât şi Forţele Aeriene boliviene au anunţat şi au asigurat biroul ataşatului american al apărării că cercetările efectuate de ele pentru descoperirea obiectului misterios au rămas fără rezultat, nefiind găsit nimic. Oare NASA ŞI CIA erau dezinformate de autorităţile boliviene? Oare armata bolivianâ încerca să ascundă ceva de agenţiile americane, inclusiv de NASA? Indiferent care ar fi răspunsurile la aceste întrebări deosebit de controversate, este clar că povestea nu se încheie aici.

Înainte de iunie 1978, CAUS se adresase deja respectatului scriitor şi cercetător al OZN Bob Pratt, care era, în acelaşi timp, autoritatea în materie de OZN a publicaţiei Naţional Inquirer şi persoana trimisă în Bolivia să se ocupe de subiectul în chestiune, atâta timp cât acesta era încă relativ proaspăt şi putea fi investigat. În timp ce se afla la locul evenimentului, Pratt a avut marele noroc să discute cu o serie de martori bolivieni, care au declarat că văzuseră OZN-ul executând o serie de manevre uluitoare pe cer, înainte să explodeze şi să se prăbuşească la sol.

Conform surselor lui Pratt, au fost două explozii: prima a fost o explozie puternică, ce părea să se fi auzit de la o distanţă de peste 130 km, iar a doua doar un huruit, în comparaţie cu prima. Pratt a dezvăluit şi că avusese ocazia să zboare deasupra zonei unde se presupunea că avusese loc prăbuşirea şi că reuşise să identifice o porţiune ce dădea impresia unei alunecări recente de pământ, stâncile prezentând semne clare de degradare. Evident, Pratt era gata să scrie un articol pentru ziar, în care să spună că un OZN se prăbuşise într-adevăr în Bolivia, dar, la 19 iunie, un editor de la Inquirer a decis să nu-i publice articolul.

Două luni mai târziu, alte date referitoare la misterioasa prăbuşire au fost dezvăluite de CAUS:

Din cele descoperite de CAUS rezultă… că o expediţie formată din soldaţi şi oameni de ştiinţă bolivieni… s-a întors din presupusa zonă a impactului la 21 mai.

CAUS are informaţii credibile de la o sursă americană, din care rezultă că această expediţie nu a ajuns la Cerro Bravo (Munţii Bravo), locul presupus al prăbuşirii, deoarece pantele erau prea abrupte pentru a putea fi escaladate”.

Apoi, după întoarcerea primei expediţii, un astronom bolivian, care făcuse parte din echipa ce survolase Cerro Bravo într-un avion al Forţelor Aeriene braziliene, a observat o alunecare de teren care îi sugerase că ceva izbise versantul muntelui, provocând alunecarea respectivă. Este foarte posibil să fie vorba de aceeaşi alunecare masivă pe care Bob Pratt o văzuse personal.

La 23 mai, trei militari brazilieni (pe cai) au pornit într-o încercare de a descoperi adevărul despre cele întâmplate şi au ajuns în zona respectivă aproximativ 48 de ore mai târziu. Deşi nu au găsit niciun fel de resturi de vehicul – extraterestru sau nu –, au confirmat existenţa unei adâncituri de aproximativ 90 m lungime, ceea ce sugera categoric că ceva neobişnuit izbise pământul cu o forţă considerabilă.

Cercetătorii OZN Lawrence Fawcett şi Barry J.

Greenwood au constatat, foarte justificat:

Unul dintre cele mai frustrante lucruri, atunci când încerci să obţii documente referitoare la incidente de genul prăbuşirii boliviene, este opoziţia extremă a autorităţilor guvernamentale de a oferi relatarea completă.12

Cu toate acestea, alte surse au fost capabile să ofere cel puţin un minimum de informaţii suplimentare referitoare la această afacere ciudată.

De exemplu, în iunie 1979, un fost ofiţer american de informaţii, Leonard H. Stringfield, a aflat date potenţial inflamatorii despre caz de la un investigator argentinian, pe nume Nicholas Ojeda. Ojeda i-a spus lui Stringfield că, în momentul respectiv, existase un zvon referitor la „un grup de investigatori care a dispărut misterios în zonă”. „Părerea mea este că la Salta s-a întâmplat cu adevărat ceva extraordinar. NASA a investigat, dar nu se ştie nimic despre asta. Trebuie să-ţi spun că, în La Paz, Bolivia, un avion uriaş Hercules C-130 a transportat «ceva» din zona în care s-a prăbuşit OZN-ul”.13

În plus, cercetarea minuţioasă a lui Stringfield a condus la o dezvăluire remarcabilă din partea unei surse din CIA, cunoscută de investigatorul OZN Bob Barry, care a confirmat că zborul avionului C-130 chiar avusese loc şi că el, informatorul de la CIA, se aflase la bordul avionului respectiv. O declaraţie încordată fără comentarii a fost singurul răspuns pe care a reuşit Barry să-l obţină de la agentul CIA atunci când a întrebat cu tact despre natura exactă a încărcăturii misterioase a avionului.

Până în ziua de azi, aproape 30 de ani mai târziu, misterul bolivian din mai 1978, ca şi măsura implicării NASA în problemă au rămas exact ceea ce au fost: mistere. Cu toate acestea, povestea nu se terminase. Un an mai târziu, în 1979, NASA continua să monitorizeze activitatea aeriană neobişnuită din centrul Boliviei.

Informaţii clasificate

După ce am depus o serie de cereri conform Legii privind libertatea accesului la informaţie către diferite agenţii americane guvernamentale, militare şi de

informaţii, pentru a afla dacă mai existau date suplimentare referitoare la incidentul bolivian din 1978, care interesase atât de mult NASA, am primit un teanc de rapoarte de la NASA, care proveneau de la Agenţia de Informaţii pentru Apărare şi arătau că, în anul următor, 1979 (şi mai ales în luna august), o serie de obiecte ciudate au fost găsite pe o păşune din zona Santa Cruz din Bolivia. Din nou, dosarele respective circulaseră în rândurile eşaloanelor superioare ale NASA.

Deşi nu pare să existe o legătură directă între aceste evenimente şi cel din 1978, care intrigase şi preocupase atât NASA, cât şi CIA, dovada unor noi activităţi aeriene anormale în Bolivia – şi care au prezentat un mare interes pentru NASA – este extrem de fascinantă şi merită să fie comentată şi examinată. Dosarele încep cu următorul raport sumar al Agenţiei de Informaţii pentru Apărare către NASA:

Spre seară (la 8 august 1979), ambasada a primit informaţia că un obiect ciudat a fost găsit pe o păşune, lângă Santa Cruz, Bolivia. Sursa a declarat că obiectul avea cam 70 cm diametru şi o circumferinţă de 2 m, cu o gaură într-o parte şi o peliculă metalică acoperitoare, de aproximativ 4 cm grosime. Ulterior, obiectul a fost descris ca fiind „cam de trei ori cât o minge de baschet”.14

Un al doilea raport găsit în arhivele NASA – şi care a fost emis la scurt timp după evenimentele descrise în primul – arată că autorităţile americane au fost foarte interesate de situaţie şi demonstrează că un al doilea obiect a ajuns la sol în aceeaşi zi, dar, de data aceasta, pe o păşune localizată la vreo 200 km nord de oraşul Santa Cruz. Oarecum misterios, un anumit Jan Saaveedra, pe proprietatea căruia obiectul aterizase lin, nu se prăbuşise, a declarat nu numai că „a auzit un şuierat puternic şi a văzut o bilă de foc urmată de o explozie”, ci şi că, în noaptea ce a urmat incidentului, a văzut „un avion silenţios, cu trei lumini”, care „zbura exact deasupra zonei exploziei” 15.

Confidenţial

O examinare atentă a dosarelor NASA dezvăluie că au fost făcute eforturi mari pentru conservarea materialelor recuperate şi pentru înregistrarea evenimentelor respective. Înregistrările NASA demonstrează că au fost făcute numeroase fotografii color ale obiectului şi că a fost realizat un film cu locul aterizării şi împrejurimile acestuia.

Bineînţeles, există o mulţime de întrebări rămase fără răspuns: De unde provenea sfera? Care erau natura şi originea avionului silenţios care a zburat deasupra locului prăbuşirii, cu trei lumini aprinse? Şi cum de cel puţin una dintre sferele misterioase a reuşit o aterizare foarte lină, în loc să se prăbuşească? Poate că fotografiile şi filmul aflate în posesia Agenţiei de Informaţii pentru Apărare (şi copiate de NASA) ar oferi răspunsurile atât de necesare la aceste întrebări dificile. De observat că, deşi s-a obţinut confirmarea că NASA a primit copii ale filmului şi ale tuturor fotografiilor, nepreţuitul material pare să fi dispărut din arhive, atât din cele ale NASA, cât şi din cele ale Agenţiei de Informaţii pentru Apărare – fapt ce ne aduce aminte de anumite aspecte ale afacerii de la Kecksburg, Pennsylvania, din 1965.

Strict secret

Şi povestea tot nu s-a sfârşit. De-a lungul anilor, am ajuns să mă obişnuiesc să primesc prin poştă tot felul de plicuri şi pachete, pline de embleme şi ştampile oficiale, după completarea cererilor către agenţiile guvernamentale americane conform Legii privind libertatea accesului la informaţie. După completarea cererilor pentru date referitoare la prăbuşirile din Bolivia din 1978 şi 1979 însă, absolut fiecare plic pe care l-am primit avea pe el o emblemă mică, pe care nu o cunoşteam. După o examinare atentă şi ceva cercetări, am descoperit că emblema aparţinea, de fapt, unui mic organism din Ministerul Apărării britanic, cunoscut sub numele de DIALL – Biroul de Legătură al Agenţiei de Informaţii a Ministerului Apărării (Defence Intelligence Agency Liason Office) din Whitehall, Londra, Anglia.

Deşi sunt britanic prin naştere, locuiam în Statele Unite atunci când a ieşit la suprafaţă documentaţia NASA, aşa că mă întreb ce era atât de important în legătură cu evenimentele boliviene încât a necesitat o legătură anglo-americană la nivel atât de înalt? De ce răspunsurile la toate cererile mele pe baza FOIA[1] au fost direcţionate prin Ministerul Apărării din Londra, Anglia? Este posibil ca, la fel ca NASA ŞI DIA, autorităţile britanice să fi fost şi ele implicate cumva în evenimentele boliviene din 1978 – 1979? Această posibilitate merită analizată, din motive poate la fel de complicate şi de misterioase ca prăbuşirile în sine. Şi încă nu am terminat cu legătura dintre anumite elemente din guvernul britanic şi NASA.

Informaţii clasificate

O poveste cu adevărat fascinantă provine de la un fost angajat al Ministerului de Interne al guvernului britanic, poveste ce demonstrează clar modul în care personalul superior de la NASA a ţinut legătura, în secret, cu colegii din insulele britanice, pe subiectul OZN-urilor prăbuşite, poate timp de decenii, în 1996, Matthew Williams, fost investigator special la Agenţia pentru Taxe şi Accize a guvernului, mi-a oferit o copie a unui document al Ministerului de Interne britanic, cu titlul „Accidente cu sateliţi cu pericol de radiaţii”, care fusese scris în 1979 şi circulase pe la fiecare şef de poliţie, şef de pompieri şi chiar consiliu municipal din Anglia şi Ţara Galilor, în timp ce un document similar circula la organele oficiale din Scoţia.

O examinare a dosarului respectiv arată foarte clar că decizia Ministerului de Interne de a trimite în circulaţie acel document secret la o scară atât de largă se datora, cel puţin de ochii lumii, unui eveniment petrecut cu 12 luni înainte, aşa cum relevă următorul extras din dosar:

În urma coborârii satelitului nuclear în Canada, la 24 ianuarie 1978, au fost luate măsuri pentru stabilirea acţiunilor necesare, în eventualitatea producerii unui

1 FOIA - Freedom of Information Act (Legea privind libertatea accesului la informaţie). (N.red.)

incident similar în Regatul Unit.16

Ministerul de Interne adăuga că posibilitatea ca un satelit nuclear să se prăbuşească în insulele britanice era destul de „slabă”. Cu toate acestea, avea mare grijă să adauge: „Măsuri speciale referitoare la utilizarea de materiale nucleare şi la standardele de siguranţă aplicabile acestora fac necesară conceperea de planuri pentru soluţionarea unui astfel de incident”.17

Deşi, cel puţin la prima privire, acest extras din document pare să îşi îndrepte atenţia numai asupra ameninţării reprezentate de un satelit deteriorat, de natură categoric terestră, Peter Jeffries, care lucrase la Ministerul de Interne în anii 1970, a susţinut cu tărie altceva. Jeffries a declarat clar că documentul fusese pregătit „în conformitate cu indicaţiile celor mai de sus membri ai guvernului şi cu acordul NASA”, care avea un anumit motiv în minte18. Jeffries a explicat ce voia să spună astfel:

Da, documentul a fost schiţat pentru cazul în care un satelit – Skylab, de exemplu – s-ar fi prăbuşit în Anglia.

Dar aceasta era, de fapt, povestea de acoperire. Era vorba de un proiect care să ne permită nouă şi NASA să ne ocupăm de recuperarea OZN-urilor prăbuşite – sau doborâte la sol –, dar astfel încât să reuşim să ţinem totul ascuns, sub povestea de acoperire a incidentului prăbuşirii unui satelit. Caută în reglementările Ministerului de Interne referitoare la prăbuşirea unui satelit şi vei găsi ascunsă acolo istoria OZN-urilor prăbuşite şi a timpului petrecut împreună cu NASA lucrând pe acest subiect. Mai multe nu pot spune.19

Chestionaţi asupra acestei probleme, reprezentanţii Ministerului de Interne au negat că ar avea vreo bază reală – exact ce ne puteam aştepta să zică, în cazul în care Peter Jeffries spunea adevărul.

Un alt aspect important, care nu trebuie uitat, este următorul: mulţi oameni acceptă (poate chiar la nivel inconştient) că orice entitate extraterestră care ne-ar vizita lumea ar fi aproape atotputernică. Revelaţiile şi

documentaţia din acest capitol, referitoare la NASA şi la OZN-uri prăbuşite, par să indice totuşi că nici vizitatorii extratereştri nu sunt infailibili, nici navele lor. Şi ei pot să greşească, să comită erori în judecată şi poate chiar să aibă defecte mecanice, ştiinţifice şi tehnice ca noi. Cu alte cuvinte, dacă inteligenţele OZN se vor dovedi, într-o zi, ostile rasei umane, avem cel puţin o şansă să le învingem în cazul unei lupte.

Capitolul 11

Sabotarea navetelor spaţiale

Nu există nicio îndoială că introducerea programului navetelor spaţiale de către NASA, ale căror testări iniţiale au avut loc în 1981 şi care au început zborurile regulate în spaţiu în anul următor, a revoluţionat atât călătoria spaţială, cât şi rolul conducător al agenţiei în domeniul activităţii în alte lumi. Dar, lăsând la o parte progresul major şi deja istoric în explorarea spaţială, programului navetelor spaţiale îi simt ataşate şi o serie de conspiraţii cosmice ciudate, majoritatea legate de pierderea catastrofală a navetei Challenger în 1986, respectiv Columbia în 2003. Primele astfel de exemple sunt legate de renumitul Care Sagan.

Născut la 9 noiembrie 1934, în Brooklyn, New York, Sagan a fost, fără îndoială, un pionier într-o serie de operaţii şi proiecte extrem de semnificative şi importante ale NASA, destinate explorării planetelor din sistemul nostru solar. Iar Sagan a fost pe drept cuvânt onorat şi recompensat pentru multe dintre realizările şi contribuţiile sale la explorarea spaţiului. El a primit de la NASA medaliile pentru Realizări Ştiinţifice Excepţionale şi pentru Serviciu Public Deosebit, precum şi Premiul Realizării Apollo. Cu alte cuvinte, Sagan nu a fost numai un strălucit gânditor şi un adevărat vizionar, ci şi un jucător implicat în cursa rapidă spre spaţiul extraterestru.

Sagan, al cărui serial de televiziune Cosmos, din 1980, l-a transformat cu rapiditate uluitoare într-o celebritate la nivel mondial, a reuşit, poate mai mult decât

oricine altcineva, să reunească ştiinţa, SF-ul şi spectacolul pentru masele de privitori incitaţi. Iar acest fapt a fost evidenţiat şi mai clar în 1998, când romanul ştiinţifico-fantastic Contact al lui Sagan a fost transformat într-un blockbuster cu acelaşi nume la Hollywood, avându-i în rolurile principale pe Jodie Foster şi Matthew McConaughey.

În anul 2000, spre uimirea totală a majorităţii prietenilor şi colegilor săi, a devenit public faptul că Sagan fusese implicat, în secret, într-un proiect foarte neobişnuit şi extrem de controversat, în centrul căruia se afla un plan, de la sfârşitul anilor 1950, de lansare în spaţiu a unei arme nucleare, care să fie detonată pe partea îndepărtată (sau întunecată, cum preferă unii să o numească) a Lunii. În cercurile oficiale, operaţia secretă a fost etichetată cu titlul, inofensiv şi destinat să nu atragă atenţia, Proiectul Al 19. Dr. Leonard Reiffel, un fizician responsabil de proiectul de la sfârşitul anilor 1950, a dezvăluit detaliile acestui plan extraordinar şi a expbcat că, în cea mai mare parte, „detonarea propusă" nu era nimic altceva decât un exerciţiu de relaţii publice. Cu alte cuvinte, orice progrese ştiinţifice teoretice, care ar fi putut fi concepute a fi realizate ca rezultat al proiectului, precum şi planificată detonare atomică nu erau decât efecte secundare, faţă de efectele psihologice pe care le-ar fi avut, fără îndoială, proiectul asupra populaţiei lumii, în anii 1950.1

Scopul secret principal al conducătorilor din Forţele Aeriene ale SUA era să încerce ca explozia să fie vizibilă pentru populaţia Pământului şi mai ales pentru ierarhia sovietică, pentru factorii de decizie de la Kremlin şi pentru elementele superioare din armata rusească. În consecinţă, dacă ar fi fost dus la îndeplinire cu succes, Proiectul Al 19 ar fi fost o demonstraţie excepţională şi clară de forţă a superiorităţii armate, ştiinţifice şi tehnice a SUA pe arena în plină dezvoltare a spaţiului cosmic. Aşa cum se ştie, istoria a demonstrat că Proiectul Al 19 a fost abandonat, în cele din urmă, datorită, parţial, scenariului potenţial riscant de a lansa o armă nucleară în spaţiu şi riscului real

al prăbuşirii catastrofice a acesteia înapoi pe Pământ, cu încărcătura ei radioactivă mortală încă intactă şi expusă elementelor naturii.

Aceasta nu a fost singura ocazie când secrete de înalt nivel de natură spaţială şi conspirativă au pus la un loc numele lui Care Sagan şi guvernul. La începutul anilor 1980, Sagan a devenit subiectul unui dosar secret de 33 de pagini al FBI şi al investigaţiei corespunzătoare acestuia, după ce fusese implicat într-o afacere stranie, ce se concentrase parţial asupra ghinionistei navete spaţiale Columbia a NASA. La 16 noiembrie 1983, agentul special al FBI din Cleveland, Ohio, a contactat birourile din Washington, D.C., pentru a raporta un aspect ciudat şi sinistru din viaţa şi cariera lui Care Sagan. Biroul din Cleveland a relatat următoarele, într-un memorandum scurt transmis directorului FBI:

La 15 noiembrie 1983, dr. Carl Sagan, Space Sciences Building, Cornell University, Ithaca, New York, a primit un plic scris de mână, cu ştampila poştei din Cleveland, Ohio, din 10 noiembrie 1983, conţinând o scrisoare de două pagini bătută la maşină. Scrisoarea conţinea o pagină de titlu, datată 9 noiembrie 1983, în care se spunea că era o scrisoare deschisă, transmisă la diferite trusturi de presă, şi îl identifica pe Sagan drept cea mai influentă persoană ce putea să-i convingă pe alţii de veridicitatea mesajului. Atât mesajul, cât şi pagina de titlu îl aveau notat ca autor pe M. Springfield.2

Scrisoarea primită de Sagan de la misteriosul M. Springfield avea un conţinut foarte scurt, dar, fără îndoială, extrem de neobişnuit. Părea copiată din cea mai nebunească poveste ştiinţifico-fantastică: „Mesajul este atât de important, încât vreau să depuneţi mărturie că l-aţi primit înainte de 22 noiembrie 1983. Aţi fost ales datorită poziţiei dumneavoastră în comunitate. Cred că sunteţi o persoană integră, ce are capacitatea de a-i convinge pe alţii că acest mesaj este adevărat”. Acestea erau cuvintele cu care începea scrisoarea, iar, în continuare, comunicarea către Sagan o lua razna în mod evident.

Springfield reda situaţia presupus periculoasă într-un stil bombastic extrem de ciudat, începând astfel: „Scrisoare deschisă către toată lumea. ATENŢIE! Vine Armagedonul!”. Springfield îi spunea lui Sagan că, la 22 noiembrie 1983, teroriştii vor face să explodeze o bombă fie într-un depozit, fie într-o piaţă cu hrană gratuită pentru săracii din San Salvador, bombă care avea drept scop, în realitate, distragerea atenţiei de la un atac plănuit asupra unei instalaţii de depozitare a combustibilului din apropiere. Apoi, trecând brusc la un subiect fără nicio legătură cu anteriorul, Springfield adăuga că, în cazul în care lansarea navetei spaţiale Columbia se desfăşura conform planificării, avea să aibă loc o explozie catastrofală pe rachetă, „din cauza unei scurgeri de combustibil”. Iar ce era şi mai rău încă nu fusese spus: în mai 1985 avea să înceapă un război în Orientul Mijlociu, cu Israelul unic învingător.3

Apoi, Springfield făcea o altă predicţie ciudată:

Preşedinţia americană va fi Reagan-Bush-Bush şi un democrat în 1996, a cărui zi de naştere va fi în acelaşi an ca primul nostru preşedinte. El va fi ultimul.4

Springfield continua cu o întreagă serie de predicţii:

Polonia va fi liberă până în 1990; oraşele New York şi San Francisco vor dispărea în curând în oceane; un al treilea război mondial va începe în 1998; lumea va fi otrăvită, iar viaţa va dispărea, din cauza unor evenimente apocaliptice.3

La primirea acestei scrisori extrem de stranii, Sagan a contactat, rapid şi poate nesurprinzător, FBI, care a trecut la acţiune, aşa cum se vede într-un fost document secret al FBI din 18 noiembrie 1983:

Cercetarea indiciilor, Computerul Poliţiei de Stat şi direcţiile locale nu au reuşit să identifice persoana care era autorul scrisorii, descris sub numele de

„M. Springfield”. În cartea de telefoane din Cleveland, apare o listare cu un anumit „M. Springfield”, a cărui adresă era un complex mare de apartamente. Un apel telefonic cu un pretext oarecare la acea adresă a scos

la iveală că „M. Springfield” de la adresa respectivă murise în 1972, iar acum locuia acolo văduva lui. Ea nu ştia despre nicio scrisoare trimisă unui anumit dr. Sagan.6

Alte documente ale FBI puse la dispoziţia publicului acum demonstrează că agenţii speciali ai biroului au întreprins acţiuni minuţioase, în încercarea de identificare a sursei şi a motivului din spatele scrisorii. Scrisoarea şi plicul original au fost trimise repede la laboratorul criminalistic al FBI pentru analiză, dar, într-un raport FBI despre problemă, intitulat concis „Ameninţare cu bombă”, se spunea că, din nefericire, nici pe scrisoare, nici pe plic „nu au fost găsite amprente”, iar analiza criminalistică a fost încheiată, frustrant, fără să se obţină niciun succes.7

De observat că, deşi Sagan fusese un participant total nevinovat la această afacere neobişnuită, FBI şi alte agenţii guvernamentale şi de informaţii americane au făcut în secret cercetări extrem de detaliate privind trecutul, cunoscuţii, asociaţii şi cariera lui, cu scopul de a determina dacă exista vreun motiv anume pentru care el fusese ales drept unicul destinatar al scrisorii: „Nu au fost descoperite niciun fel de informaţii nefavorabile despre Subiect, după consultarea cu [şters], [şters] şi [şters]”, au fost concluziile oficiale finale ale FBI în privinţa lui Care Sagan şi a misteriosului M. Springfield.8 Conspiraţii bizare privitoare la NASA şi la flota sa de navete spaţiale au continuat să iasă la suprafaţă şi să se răspândească, având o frecvenţă foarte deranjantă.

Strict secret

Cu puţin timp înainte de amiaza zilei de 28 ianuarie 1986, naveta spaţială Challenger a suferit un dezastru la puţin peste un minut după decolarea de la Centrul Spaţial Kennedy, rezultând moartea tragică a celor şapte membri ai echipajului: comandantul Dick Scobee, pilotul Michael J. Smith, specialiştii misiunii Ronald McNair, Judith Resnik şi Ellison Onizuka, precum şi specialiştii în încărcătură Gregory Jarvis şi Christa McAuliffe. Publicate în paginile „Raportului Comisiei Prezidenţiale privind accidentul navetei spaţiale Challenged din 1986, concluziile şi

constatările NASA, precum şi ale agenţiilor de investigaţii care au asistat NASA în această investigaţie complexă au fost că distrugerea Challenger a fost provocată de „o defecţiune la articulaţia dintre două segmente inferioare ale motorului rachetă din dreapta. Defecţiunea concretă a constat din distrugerea dispozitivelor de etanşare, care aveau rolul de a împiedica gazele fierbinţi să se scurgă prin articulaţie în timpul arderii combustibilului motorului rachetă”.9

Ca rezultat al acestei şocante pierderi de vieţi omeneşti şi datorită faptului că unul dintre cele mai negre coşmaruri ale NASA se adeverise, întregul program al navetelor spaţiale a fost închis timp de trei ani. NASA suferise o lovitură de proporţii neatinse niciodată înainte. Dar, în contrast direct, în timp ce navetele spaţiale erau total reţinute la sol, numeroase teorii ale conspiraţiei legate de NASA şi de distrugerea navetei Challenger au început să răsară, să înflorească şi să se răspândească.

La mijlocul lunii noiembrie 2003, un bărbat numit Martin Black, care se prezenta ca detectiv particular cu un interes obsedant faţă de teoriile conspiraţiei, a făcut o declaraţie total nedovedită şi mult controversată, din care a reieşit că NASA a sabotat misiunea Challenger, deoarece un membru al echipajului, Ellis Onizuka, plănuia ca, la întoarcerea pe Pământ, să dezvăluie lumii „cunoştinţele sale directe” şi personale referitoare la recuperarea de armata SUA a unor corpuri de extratereştri la Roswell, New Mexico, în vara anului 1947. Se presupunea că aceste cadavre erau păstrate în stare criogenică într-o incintă subterană, undeva în inima Nevadei, posibil în faimoasa şi ultrasecreta Zonă 51.10

Bineînţeles, chiar dacă o astfel de povestire fantastică şi neobişnuită nu are nici cea mai mică bază în reabtate, trebuie răspuns la o întrebare importantă: de ce ar fi ajuns asasinii guvernului să arunce în aer naveta Challenger pentru a-şi atinge scopul întunecat, când, probabil, orice ucigaş antrenat şi capabil ar fi putut să-l lichideze pe Onizuka într-un mod mult mai simplu şi mai

puţin vizibil, cum ar fi fost un accident de maşină sau o sinucidere înscenată? Black nu are niciun răspuns logic sau rezonabil la o întrebare atât de importantă şi de relevantă. Foarte curios totuşi, a existat o legătură reală între astronautul Onizuka de pe naveta spaţială şi poveştile conform cărora armata americană avea în posesie un număr de cadavre extraterestre, recuperate după una sau mai multe prăbuşiri de OZN.

Informaţii clasificate în 1989, fostul ofiţer de informaţii al armatei SUA Leonard H. Stringfield a dezvăluit că discutase, cu patru ani înainte, cu Chris Coffey, rezident din Cincinnati, care fusese prieten apropiat cu Onizuka. Coffey i-a destăinuit lui Stringfield că Onizuka avea de spus o poveste importantă, de proporţii uluitoare, care se concentra exact asupra aspectului controversat al prăbuşirilor de OZN şi al cadavrelor de extratereştri deţinute de elemente ale armatei americane.

Bazându-se pe cele spuse de Coffey, Stringfield a dezvăluit că Onizuka „avea mintea deschisă asupra subiectului şi declarase că îi fusese trezită curiozitatea atunci când lui şi unui grup select de piloţi din Forţele Aeriene, de la Baza Forţelor Aeriene de la McClelland, le fusese arătat, în 1973, un film alb-negru, în care apăreau «cadavre extraterestre întinse pe o lespede»”. În stare de şoc, îşi amintea că exclamase: «Oh, Dumnezeule!». Chris [Coffey], cunoscându-mi activitatea de recuperare a OZN-urilor prăbuşite, aranjase o întâlnire între mine şi Onizuka, pentru a discuta despre OZN-uri, după zborul deja planificat al navetei spaţiale

Challenger. Aşa cum s-a dovedit, soarta a intervenit, prin explozia navetei”.11

În aceeaşi problemă, specialistul în OZN Richard Dolan, care scrisese o serie de cărţi extraordinare despre fenomenul OZN şi despre implicaţii şi consideraţii asupra securităţii naţionale, a comentat că, dacă un astfel de film era un articol adevărat, atunci arătarea lui personalului militar putea să aibă foarte bine o valoare latentă. Dolan a afirmat: „Să spunem că slujba ta este să «gestionezi»

această informaţie şi că eşti conştient de faptul că anumiţi indivizi din armată au şanse mai mari decât alţii să întâlnească OZN-uri în cariera lor. Arătarea unui astfel de film poate fi una dintre metodele prin care să sortezi potenţialii candidaţi pentru misiuni speciale legate de extratereştri”.12

Dolan şi-a pus anumite întrebări referitoare la cei puşi în faţa unui astfel de film copleşitor:

Cum puteau ei să accepte şi să asimileze în imaginea lor despre lume un astfel de material uluitor?

Oare puteau măcar să încerce să-i facă faţă?

Şocul şi căderea nervoasă puteau fi unicele rezultate inevitabile?

Din punctul de vedere al securităţii, indivizii aleşi puteau fi capabili să păstreze un astfel de secret şi puteau garanta că nu îl vor discuta în afara cercurilor oficiale confidenţiale?

Întrebările lui Dolan sunt categoric relevante şi semnificative. Cu toate acestea, oficialii continuă, cu încăpăţânare, să nu ofere niciun răspuns.

Mai există un aspect oarecum fantastic în legătură cu această problemă, care merită adus în discuţie. Născut în 1943, cunoscutul cântăreţ de muzică country John Denver avea o pasiune profundă şi un adevărat entuziasm pentru tărâmul misterios al spaţiului extraterestru. El a decis chiar să parcurgă şi să treacă cu succes evaluarea fizică şi mentală riguroasă a NASA, pentru a se determina dacă era potrivit să facă faţă numeroaselor rigori ale unei potenţiale călătorii riscante în afara Pământului. Ca rezultat al succesului său, NASA a făcut planuri oficiale ca Denver să zboare cu nefasta navetă Challenger, care i-a ucis pe astronautul Onizuka şi pe colegii acestuia. Din fericire pentru Denver, el a fost incapabil să se înalţe spre ceruri în acea zi tragică. Dacă ar fi făcut-o şi dacă Challenger nu ar fi explodat imediat după decolare, poate că Onizuka şi Denver ar fi avut ocazia să discute despre OZN-uri, extratereştri morţi şi afacerea Roswell, pentru că starul country se născuse la Roswell, New Mexico, într-o familie

de aviatori. Totuşi, Denver nu a putut scăpa pentru prea mult timp de accidentele aviatice. El a murit la 12 octombrie 1997, atunci când avionul său particular s-a prăbuşit lângă Pacific Grove, California, eveniment pe care Martin Black, anterior menţionat, l-a introdus, în mod nesurprinzător, în teoria sa complexă şi controversată, din care rezulta că NASA a sabotat în secret zborul Challenger în ianuarie 1986.

Confidenţial

La 29 ianuarie 1986, un agent special cu baza la biroul din Boston, Massachusetts, i-a trimis directorului FBI, William H. Webster, un document care spunea o poveste extraordinară şi controversată. Cu două zile înainte de explozia navetei spaţiale Challenger, aşa cum reiese din dosare ale FBI puse acum la dispoziţia publicului, postul de televiziune Channel 7, din Boston, primise un apel foarte îngrijorător de la o sursă anonimă, care avea legătură directă cu explozia navetei spaţiale. Era ora 8: 35 p.m., se arată în înregistrările FBI, când „apelantul a declarat că făcea parte dintr-un grup de trei oameni care aveau să saboteze racheta, făcând-o să explodeze şi ucigându-i pe toţi cei de la bord” 13.

Înţelegând că nu-şi putea permite să ignore problema, chiar şi în eventualitatea în care apelul nu era decât o înşelătorie sau o glumă foarte proastă, FBI a ordonat imediat ca mai mulţi agenţi speciali să se deplaseze rapid la sediul

Channel 7 şi să discute cu persoana care preluase apelul. Agenţii FBI au interogat minuţios personalul postului şi li s-a spus că apelantul misterios menţionase că „urmau să se întâmple lucruri îngrozitoare, îngrozitoare” şi că „cel puţin cinci oameni aveau să fie ucişi” de un grup despre care se spunea că era format din trei indivizi. Apelantul afirmase răspicat că naveta spaţială Challenger avea să zboare în ultima sa misiune.14

În ciuda aspectului problematic că omul nu-şi spusese numele, FBI avea o idee destul de bună despre identitatea acestuia, din cauza următorului citat extras din

dosarele FBI legate de această problemă:

În timpul informării SAC [agentul special de serviciu], ASAC [asistentul agentului special de serviciu] şi a personalului de supraveghere referitor la cele menţionate mai sus şi la misiunea pentru agenţi, s-a amintit că, în septembrie 1985, un reclamant se prezentase cu pretenţia, discutabilă din punctul de vedere al sănătăţii mintale, că fusese responsabil de întârzierea navetelor spaţiale anterioare, de prăbuşiri de avioane şi de alte catastrofe.15

FBI a pornit rapid în căutarea omului şi au reuşit să-l localizeze în scurt timp: a fost găsit mâncându-şi nonşalant cina, la restaurantul Frank's Steak House din apropiere, unde a fost prins şi arestat. Agenţii FBI prezenţi au notat imediat, diplomatic, că bărbatul „nu era în totalitatea facultăţilor sale mintale". Prin urmare, a fost predat în grija unei unităţi medicale locale nespecificate, pentru „o evaluare mentală de cinci zile" 16. În cele din urmă, ca rezultat al stării sale confuze, împotriva individului încă neidentificat nu a fost adusă nicio acuzaţie.

Este ironic totuşi că bărbatul în chestiune:

era categoric deranjat mintal, într-un grad foarte semnificativ; nu avea nicio intenţie reală de a arunca în aer Challenger sau altă navetă spaţială a NASA; făcuse ameninţări similare înainte, pretinzând că una dintre navete avea să fie distrusă (niciuna dintre ameninţările sale neîndeplinindu-se).

De această dată, el o nimerise perfect: la scurt timp după apelul său către Channel 7, naveta şi echipajul său au dispărut. Uneori, adevărul este mai ciudat decât cel mai ciudat dintre toate scenariile ştiinţifico-fantastice. Cuvântul final asupra acestei probleme îl are un agent al FBI, care a înregistrat, cumva plictisit şi cu prudenţă:

Este foarte posibil şi chiar probabil ca (bărbatul) să facă în viitor apeluri similare, înaintea decolării fiecărei viitoare navete spaţiale.17

Dosarele FBI disponibile în prezent nu reflectă nicio dovadă că omul respectiv şi-a mai încrucişat vreodată

drumul cu agenţii biroului; cu toate acestea, existau alţii, aşteptând pregătiţi, cu teoriile lor întunecate ale conspiraţiei referitoare la NASA şi la nimicirea navetei Challenger şi a echipajului său condamnat la moarte.

Strict secret în săptămâna în care biroul FBI din Boston urmărea cu minuţiozitate o teorie a conspiraţiei referitoare la naveta spaţială a NASA, agenţii FBI de pe coasta de vest a Statelor Unite făceau acelaşi lucru. La 18 apribe 1986, documentul FBI intitulat „Naveta spaţială Challenger, informaţii referitoare la explozia de la lansare, Centrul Spaţial Kennedy, 28 ianuarie 1986” înregistra următoarele fapte:

La 31 ianuarie 1986, Agenţia Rezidentă a FBI din Santa Ana, California, a fost avertizată de (numele sursei şters) că el credea că Challenger a explodat deoarece a fost lovită de raze laser trase fie din Cuba, fie de pe un avion. (Sursa) a declarat că o reexaminare a filmului exploziei a dezvăluit fuioare maronii de fum ieşind din navetă chiar înaintea exploziei. El a spus că scurgerile din rezervorul de combustibil ar fi produs un fum alb, nu maroniu. (Sursa) a declarat că fumul maroniu ar fi produs atunci când o navă ar fi „lovită” de o rază laser şi că explozia s-a produs atunci când raza laser a penetrat învelişul navetei.18

După discuţii rapide cu specialiştii Forţelor Terestre, Marinei şi Forţelor Aeriene americane care lucrau în domeniul în dezvoltare al armelor cu raze laser, FBI a notat că „teoria laserului este plauzibilă”, dar a specificat, cu prudenţă, că era „improbabilă” 19. Ca urmare a acestei declaraţii, problema a fost abandonată atât de FBI, cât şi de personalul de securitate al NASA, care fusese imediat informat despre teoria omului, atunci când aceasta ajunsese în atenţia FBI.

Confidenţial

La o lună după producerea dezastrului Challenger, birourile FBI din Tampa, Florida, şi Dallas, Texas, s-au trezit implicate în teorii ale conspiraţiei la fel de nebuneşti. Un raport al FBI din 1 martie 1986, provenind de la biroul

din Tampa, spunea că agenţii din Dallas fuseseră contactaţi de un bărbat extrem de reticent în a-şi dezvălui identitatea, adresa şi numărul de telefon, „de teama represaliilor din partea angajatorului său pentru că folosise echipamentul în interes personal, fără autorizaţie”, dar care avea de dezvăluit o teorie uimitoare, referitoare la evenimentele din 28 ianuarie 198620.

Apelantul a recunoscut, oarecum împotriva propriei voinţe, că era angajatul unei companii din Dallas, a cărei specializare era îmbunătăţirea imaginilor video cu ajutorul computerului, şi a continuat spunând că înregistrase filmul exploziei

Challenger redat la ştirile de noapte ale televiziunii, după care hotărâse „să ruleze înregistrarea pe un dispozitiv cu amplificare computerizată” 21.

În timp ce agenţii FBI din Dallas îl ascultau cu atenţie, bărbatul a explicat cum, chiar înainte să vadă „un fuior de fum” ce a apărut înaintea exploziei principale a navetei spaţiale, atenţia îi fusese atrasă de „o crestătură de pe unul dintre motoare, cam de mărimea unei mingi de baschet”. Agenţii FBI din Dallas le-au transmis colegilor lor din Tampa concluzia apelantului că „ceva izbise motorul rachetei, provocând ulterior explozia” 22.

În acest caz, toate datele relevante, inclusiv notele despre convorbirea telefonică şi documentaţia oficială aferentă, au fost transmise de FBI la NASA. Un studiu efectuat de personalul NASA asupra poveştii omului i-au făcut să creadă că nu avea absolut niciun fundament. Întreaga teorie a fost abandonată rapid. Cu toate acestea, dosarul nu conţine nimic care să sugereze că omul nu a fost altceva decât un american loial, care încerca să ajute la investigarea distrugerii navetei Challenger.

Informaţii clasificate în acelaşi timp în care birourile FBI din Dallas, Texas, şi Tampa, Florida, erau implicate în controversa lor, cea mai ciudată dintre toate teoriile conspiraţiei referitoare la NASA şi la tragedia navetei spaţiale din ianuarie 1986 se desfăşura la biroul din Washington. Povestea este cu adevărat ciudată, implicând

fenomene paranormale, complicitatea raportată a unuia dintre astronauţi în dezastru şi prezenţa unui grup terorist japonez secret şi atotputernic. În mod interesant, anumite extrase din dosarele FBI despre această spectaculos de ciudată afacere au fost cenzurate din motive legate, în mod specific, de securitatea naţională a Statelor Unite ale Americii.

Conform documentaţiei cenzurate într-o mare măsură, pe care FBI a fost dispus să o facă publică, o sursă de o anumită importanţă (persoană care se pare că era foarte bine cunoscută de agenţii biroului) se întâlnise personal cu o femeie – al cărei nume cenzorii de la FBI au avut extrem de multă grijă să-l şteargă complet din documentele disponibile referitoare la problema respectivă – care „pretinde că este în contact cu anumite forţe paranormale, care îi oferă informaţii importante despre subiecte selectate. Ea numeşte aceste forţe «Surse» şi, atunci când divulgă informaţiile primite de la Surse, vorbeşte deseori cu pronumele de plural «noi». [Femeia] a pretins că venise la Washington, D.C., ca să ofere informaţii referitoare la explozia navetei spaţiale Challenger, la 1/28/86”.23

Dosarele FBI spun că o întâlnire personală, faţă în faţă, cu femeia respectivă a avut loc la 24 februarie 1986. Agenţii FBI, dotaţi cu un recorder audio cu bandă, au stat şi au ascultat o poveste de proporţii cu adevărat neobişnuite şi supranaturale. Femeia i-a informat în mod confidenţial pe agenţii FBI prezenţi că distrugerea navetei Challenger nu a avut nimic de-a face cu naveta în sine, cu vreo greşeală sau eroare din partea NASA. Evenimentele de la 28 ianuarie 1986 au fost lucrarea unor terorişti, i-a asigurat ea. Şi nu numai atât: doi dintre indivizii despre care femeia a pretins că fuseseră implicaţi în operaţia încununată de succes de distrugere a navetei Challenger erau muncitori de la sol de la Centrul Spaţial Kennedy, în timp ce al treilea, şocant, fusese chiar unul dintre astronauţii care fuseseră destinaţi să ia parte la misiune şi, ulterior, să moară.

Grupul terorist respectiv, dacă a existat, a fost unul cu adevărat unic. Grupul a fost calificat drept „fanatic”, posedând ceea ce a fost descris drept „descendenţă ancestrală” şi nutrind o ură copleşitoare şi recunoscută faţă de poporul american şi de guvernul lui. Planul teroriştilor, li s-a spus agenţilor FBI, era să producă dificultăţi profunde şi confuzie la NASA şi în biroul preşedintelui american şi să se asigure că programul spaţial al NASA suferea o lovitură puternică – ceea ce, privind în urmă, este exact ceea ce s-a întâmplat, indiferent câtă încredere am acorda cuvintelor femeii şi informatorilor ei paranormali neidentificaţi.24

Adevărat sau nu, femeia pusese la punct o poveste extrem de complicată, aşa cum a notat FBI în dosarele detaliate pregătite imediat după încheierea interviului:

Explozia a fost produsă de un dispozitiv plasat în interiorul rezervorului extern de explozibil al navetei.

Un individ, a cărui descriere se potriveşte cu aceea a unui inginer sau tehnician, este cel care a plasat încărcătura. Aceasta a fost declanşată de un al doilea sabotor, folosind un transmiţător de mână, în timp ce stătea în mulţime şi privea decolarea. Individul se potriveşte cu descrierea unui paznic sau a unei persoane de la securitate. Astronautul sabotor a ales să moară în explozie, ca un fel de moarte rituală sau „curăţire”.25

Trebuie observat că femeia a oferit FBI nu numai date despre natura muncii pe care cei doi sabotori o făceau la NASA, ci şi descrieri fizice care erau „probabil suficiente ca să identifice indivizii”. Dacă FBI a reuşit într-adevăr să conducă acest aspect al investigaţiei la un alt nivel – poate unul cu o clasificare mult mai secretă –, acest lucru nu se reflectă în dosarele disponibile în momentul actual referitoare la afacerea respectivă.26

Care este motivul pentru care femeia a decis să iasă la lumină şi să-şi spună neobişnuita poveste? Din ceea ce a declarat la FBI, principalul motiv a fost acela că era foarte îngrijorată că Statele Unite aveau să fie depăşite în domeniul spaţiului extraterestru de naţiuni potenţial ostile

şi agresive, în cazul în care programele ambiţioase ale NASA erau oprite temporar sau, şi mai rău, erau anulate ca rezultat al tragicului eveniment, care, după cum credea şi accepta ea pe deplin, nu avea absolut nicio legătură cu vreo greşeală a NASA. Cu alte cuvinte, oprirea de către NASA a programului navetelor sale spaţiale din motive care nu i se puteau imputa ar fi fost, conform spuselor ei, o greşeală majoră şi potenţial dezastruoasă.

În principiu, aceasta este esenţa materialului desecretizat despre această teorie a conspiraţiei deosebit de neobişnuită şi probabil chiar unică, legată de naveta spaţială, dar două lucruri merită să fie subliniate:

1. FBI a recunoscut în mod deschis că a reţinut în întregime şi în numele securităţii naţionale a SUA nu mai puţin de 26 de pagini de documente secrete din această istorie;

2. referinţa la astronautul NASA cu „descendenţă orientală” care a murit în explozie putea avea legătură numai cu Ellis Onizuka, care, aşa cum se notase deja, fusese asociat cu o altă teorie a conspiraţiei în privinţa distrugerii navetei Challenger. Şi anume de cea legată de poveştile despre cadavrele extraterestre găsite la Roswell, New Mexico, în 1947, şi de filmul secret, despre care se spunea că se afla în posesia unor elemente ale guvernului şi/sau ale armatei americane.

Până când FBI va decide să facă publice, într-o zi, restul datelor şi paginilor, încă clasificate, referitoare la această afacere neobişnuită (precum şi interviul înregistrat cu femeia necunoscută), este puţin probabil să aflăm cu certitudine cine a fost misterioasa sursă a FBI sau natura exactă a acelor „anumite forţe paranormale” cu care ea pretindea că avea un contact enigmatic şi fantastic, gen ESP.27

Trebuie specificat în acest punct că, deşi decizia FBI de a se întâlni cu cineva care pretindea că propriile cunoştinţe despre dezastrul navetei spaţiale proveneau din fenomene psihice sau de la inteligenţe paranormale poate părea neobişnuită şi s-ar putea să-i facă pe mulţi să se

întrebe de ce a vrut FBI să discute măcar cu ea, adevărul este că anumite elemente din armata şi din comunitatea de informaţii din SUA au investigat decenii întregi fenomenele paranormale, ESP, experienţele extrasenzoriale şi chiar şi plăcile Ouija, pentru a determina dacă acestea ar putea juca un rol important în operaţiile secrete, de strângere de informaţii.

Conform prevederilor Legii privind libertatea accesului la informaţie, zeci de mii de pagini de documente anterior

Explozia navetei spaţiale Columbia, în 2003, a dat naştere la o avalanşă de teorii ale conspiraţiei.

secrete despre astfel de fenomene supranaturale au ieşit acum la suprafaţă din arhivele Forţelor Terestre, ale Forţelor Aeriene, ale CIA, Agenţiei de Informaţii pentru Apărare şi ale FBI. Uneori, aceste dosare demonstrează clar că, atunci când o abordare convenţională de căutare a anumitor date importante nu a dat rezultate, singura opţiune rămasă a fost deseori urmarea unor căi cu proporţii clar neconvenţionale – ceea ce, se pare, este exact ce a decis să facă FBI, în timp ce era implicat în investigarea la nivel naţional a distrugerii navetei Challenger.

Confidenţial

Teorii nebuneşti de natură religioasă ale conspiraţiei au ajuns pe primul plan când, la 1 februarie 2003, naveta

spaţială Columbia a NASA s-a dezintegrat deasupra statului Texas, în timpul revenirii în atmosfera Pământului, având ca efect pierderea inevitabilă a întregului echipaj. În ciuda unor teorii iniţiale ale conspiraţiei, care spuneau că naveta fusese distrusă în urma acţiunii unor terorişti străini (teorii ce au ieşit la suprafaţă imediat după ce s-a anunţat că explozia navetei Columbia s-a produs deasupra oraşului Palestine, Texas, şi că aceasta îl avea la bord pe primul astronaut israelian, Ilan Roman), NASA şi guvernul, în ansamblu, au negat scurt şi rapid ideea că astfel de teorii ar avea vreo bază reală şi au declarat că nici măcar nu erau demne de vreun comentariu. Gordon Johndroe, de la Departamentul de Securitate Internă al SUA, a apărut la televiziune şi a asigurat încrezător populaţia americană că nu exista absolut nicio informaţie care să sugereze că teroriştii jucaseră vreun rol, mare sau mic, în dezastrul navetei Columbia.

Această declaraţie nu i-a satisfăcut totuşi nici pe departe pe cei care vedeau în distrugerea navetei Columbia lucrarea extremiştilor, fie ei musulmani sau israelieni. Pentru cei care credeau în astfel de teorii, existau unii care vedeau drept cauză a incidentului chiar măreaţa putere a lui Dumnezeu. Faptul că tragedia spaţială s-a produs deasupra oraşului Palestine, Texas, de exemplu, stimula imaginea luptei palestinienilor împotriva ocupaţiei israeliene a Cisiordaniei. În plus, Ilan Roman nu era doar primul astronaut din Israel, ci şi unul dintre cei mai renumiţi eroi militari ai ţării sale: fusese colonel în Forţele Aeriene israeliene şi pilotase un avion care bombardase şi pulverizase reactorul nuclear Osirak din Irak, cu peste două decenii în urmă.

Ca urmare a acestor fapte – foarte sinistre, ar putea declara imediat nişte comentatori şi fanatici religioşi –, cotidianul finanţat de saudiţi Asharq Al-Awsat a declarat:

Palestina americană a fost făcută faimoasă de prăbuşirea navetei Columbia. Irakul va fi fericit de moartea astronautului israelian care i-a aruncat în aer reactorul nuclear.28

Într-o manieră similară, conducătorul Hezbollah, şeicul Hassan Nasrallah, a spus, la aproximativ 24 de ore după distrugerea navetei spaţiale, că acest eveniment catastrofal nu era decât un mesaj pentru întreaga specie umană. Era, a continuat el pe un ton hotărât, „un mesaj către cei care au crezut, în ultimii ani, că America este un dumnezeu ce nu putea fi înfrânt sau înfruntat”. Nasrallah a adăugat că poporul şi guvernul american n-au putut face altceva decât să privească uluiţi, „incapabili să facă ceva, în timp ce naveta lor spaţială exploda şi se prăbuşea pe Pământ. America, vă place sau nu, a cedat în faţa voinţei Dumnezeului Atotputernic”.29

Peste tot în lume, multe persoane de natură sau convingere religioasă au aprobat din cap cu gravitate, în ciuda încercărilor celor de la NASA de a plasa tragedia navetei spaţiale Columbia într-un context mult mai pământean. Planul actual al NASA este să-şi retragă flota de navete spaţiale în viitorul apropiat. Totuşi, până va veni acea zi şi atâta timp cât continuă să zboare impresionantele navete spaţiale, ce au avut în mare parte succes, fără îndoială că nu vor dispărea nici teoriile conspiraţiei din jurul lor.

Capitolul 12

Răpirile extraterestre şi NASA

Confidenţial

Orice încercare concertată şi semnificativă de a determina cu precizie când a avut loc prima aşa-zisă răpire a unei fiinţe umane de către entităţi extraterestre inteligente va fi, cu adevărat, o sarcină foarte dificilă. Majoritatea cercetătorilor fenomenului OZN ar accepta totuşi că fenomenul, care a devenit astăzi foarte popular sub denumirea de „răpire extraterestră”, a fost relativ necunoscut înainte de 19 septembrie 1961. Aceea a fost noaptea în care Betty şi Barney Hill, un cuplu căsătorit din New Hampshire, se întorceau cu maşina acasă dintr-o vacanţă în Canada şi când se pare că au fost supuşi unei experienţe nepământene terifiante.

În ciuda faptului că a văzut forma unui obiect aerian neidentificat pe cerul nopţii şi chiar ceea ce păreau a fi entităţi vii prin hublourile navetei, până la sosirea acasă, familia Hill nu şi-a dat seama că întâlnirea cu extratereştrii însemnase chiar mai mult decât crezuse. Ulterior, Betty şi Barney şi-au dat seama că nu-şi aminteau deloc aproximativ două ore din timpul nopţii. După câteva luni de puternic stres emoţional şi vise foarte ciudate despre întâlniri cu fiinţe neobişnuite, nonumane, cuplul a cerut ajutorul lui Benjamin Simon, psihiatru şi neurolog din Boston.

Supuşi cu mare prudenţă unei hipnoze regresive, atât Betty, cât şi Barney şi-au amintit ceea ce credeau cu adevărat că se întâmplase în cele aproximativ 120 de minute lipsă. De notat că cei doi Hill au oferit relatări foarte asemănătoare ale întâlnirii cu nişte creaturi aparent extraterestre, care îi luaseră la bordul unui vehicul extraterestru şi apoi îi supuseseră unei serii de examinări fizice minuţioase, o parte dintre acestea având o natură extrem de deranjantă şi invazivă. Experienţa familiei Hill a devenit ulterior subiectul cărţii devenite clasice a lui John Fuller, The Interrupted Journey (Călătoria întreruptă), precum şi al unui film cu acelaşi titlu, în 1975.

Strict secret

Cele mai des raportate creaturi despre care s-a spus că au fost prezente în cazurile de răpire extraterestră sunt cele ce au devenit cunoscute sub numele de „Cenuşiii” („The Grays”). De obicei, Cenuşiii simt scunzi de statură, având cam 1 m înălţime, au pielea cenuşie/albă (de aici şi numele), iar corpurile le sunt descrise ca fiind foarte slabe, aproape emaciate. Categoric, cele mai memorabile trăsături ale Cenuşiilor sunt capetele: acestea sunt lipsite de păr şi exagerat de mari în raport cu corpul, iar urechile, nasul şi gura abia pot fi distinse. Ochii lor, pe de altă parte, sunt în general descrişi ca fiind negri, uriaşi, migdalaţi, cu o privire hipnotică. Iar, din acea noapte funestă din 1961, când Betty şi Barney Hill au adăugat, involuntar, o dimensiune total nouă controversei OZN, mii de oameni de

pe întregul glob au raportat întâlniri directe cu Cenuşiii.

Una dintre persoanele care au afirmat că au avut întâlniri multiple cu Cenuşiii este o femeie numită Sharon, care lucrează în prezent ca secretară la Centrul Spaţial Kennedy al NASA. Ea a perceput creaturile ca fiind nişte fiinţe foarte viclene, cam în acelaşi mod în care P.T. McGavin a ajuns să vadă entităţile lui presupus extraterestre (reprezentate, în 1973, de Gavon cel cu părul lung şi blond). Dar datele pe care le-a precizat ea referitoare la natura, originea şi intenţiile fiinţelor pe care le-a întâlnit sunt foarte diferite de cele din cazul McGavin.

Acum în vârstă de aproape 35 de ani, Sharon a avut multiple experienţe cu extratereştri scunzi şi cu ochii negri, care au devenit atât de răspândiţi în arena de cercetare a OZN. în cazul ei, experienţele au început în adolescenţă, când îşi aminteşte că primise vizite nocturne ale unor creaturi minuscule, ce apăreau întotdeauna în grupuri de doi sau trei, o făceau să plutească deasupra patului, în timp ce părinţii ei dormeau, după care o transferau în interiorul unei nave spaţiale uriaşe, futuriste. Odată ajunsă la bordul navei – despre care Sharon afirmă că era un vehicul gigantic, ce se odihnea pe fundul mării, la câteva sute de kilometri de coasta din nordul Californiei, unde locuia în perioada respectivă –, era prezentată de fiecare dată de către răpitorii ei extratereştri unui grup de copii, cu un aspect foarte ciudat. Erau şapte şi păreau să fie o încrucişare între oameni şi extratereştri, în sensul că trupul şi pielea lor semănau cu cele ale Cenuşiilor, în timp ce feţele aveau un aspect mult mai uman. În plus, aveau un păr alb şi fin pe capete şi braţe (Cenuşiii sunt descrişi, în general, ca fiind total lipsiţi de păr).

În cadrul cercetării răpirilor extraterestre, astfel de fiinţe jumătate umane, jumătate extraterestre sunt cunoscute sub numele de hibrizi. Astfel, a apărut o teorie controversată la mulţi cercetători ai fenomenului răpirilor extraterestre: Cenuşiii sunt într-un declin evolutiv serios şi, prin urmare, încearcă cu îndrăzneală să oprească dispariţia seminţiei lor prin crearea unei rase încrucişate,

parţial umană, parţial extraterestră. Cu alte cuvinte, considerând că dispariţia totală a speciei lor nu reprezintă o opţiune viabilă, singura soluţie reală pe care o au Cenuşiii este să ne „sugă” ADN-ul şi să facă tot ce este necesar pentru a păstra în viaţă măcar o parte din civilizaţia şi cultura lor, chiar dacă aceasta înseamnă să se contopească, literar, cu rasa umană.

După spusele lui Sharon, extratereştrii o încurajau de fiecare dată să se joace cu copiii hibrizi, ca şi cum, a presupus ea, Cenuşiii ar fi dorit să confere caracteristici şi trăsături umane progeniturilor lor, dar nu ar fi ştiut cum să o facă ei înşişi. Singura soluţie, credea Sharon, era ca oameni ca ea (adică răpiţi) să le facă toată treaba şi să ajute la cultivarea şi educarea noilor specii încrucişate, care aveau să-i înlocuiască într-o zi pe Cenuşiii originali, aflaţi în declin rapid.

Sharon a declarat că experienţele respective s-au repetat cam de trei sau patru ori pe an, între vârstele de 13 şi 17 ani. Când a împlinit 18 ani, Sharon şi prietenul ei de atunci, Douglas, s-au mutat la San Diego (spre marea supărare a părinţilor ei, recunoaşte Sharon) şi acela a fost momentul în care lucrurile s-au schimbat dramatic pentru Sharon. Ea şi-a amintit cum, într-o anumită noapte, când presupunea că se afla la bordul navei subacvatice uriaşe, a fost trezită din experienţă de Douglas. Acesta i-a spus fetei total dezorientate că se zvârcolea în patul lor de cel puţin 15 minute. Neştiind exact ce să facă, Douglas sperase că se va linişti, într-un final, dar, până la urmă, fusese forţat s-o trezească, îngrijorat ca nivelul ei de stres să nu ajungă la valori atât de mari, încât să fie afectată fizic de coşmarul adânc.

În ciuda apropierii dintre ei, Sharon nu-i povestise niciodată lui Douglas despre experienţele ei legate de răpirile extraterestre. Cu toate acestea, după ce fusese trezită brusc în mijlocul unui scenariu pe care îl percepea ca fiind unul tipic pentru răpirile de către extratereştri, Sharon a înţeles, şocată, că se aflase, de fapt, în patul ei tot timpul, dar probabil într-o stare mintală confuză.

Douglas i-a spus lui Sharon că, indiferent ce încerca mintea să-i spună despre realitatea fizică a experienţei de răpire extraterestră, era clar că nu părăsise nicio clipă dormitorul. El o urmărise atent timp de peste un sfert de oră şi, chiar dacă răvăşise tot patul, ea nu coborâse din el nici măcar o clipă. Şi, atunci, Sharon a petrecut următoarele câteva ore mărturisindu-i lui Douglas natura extraordinară a experienţelor ei cosmice anterioare, de când era mică.

Mulţumită prezenţei şi acţiunii rapide a lui Douglas, Sharon a început să se întrebe dacă nu cumva toate experienţele ei urmaseră acelaşi tipar. Ce-ar fi fost dacă, în toţi acei ani de întâlniri aparente cu extratereştrii, ea se aflase de fapt în patul ei, într-o stare de somn ciudată? Asta însemna că Cenuşiii erau produsul minţii ei şi nu existau în realitate?

Dar hibrizii? Şi ei erau simple creaturi imaginare? Sau poate că Cenuşiii nu erau locuitori ai spaţiului cosmic, ci doar ai unei realităţi asemănătoare unui vis, care le permitea să interacţioneze cu noi, atunci când suntem tot într-o stare de vis?

Oricare ar fi adevărul, răpirile şi experienţele cu copiii hibrizi au continuat, deşi, în timp ce Sharon trecea prin aceste evenimente şi întâlniri, Douglas putea să confirme că ea nu părăsea perimetrul dormitorului nici măcar o clipă. Cel mai surprinzător eveniment s-a produs la scurt timp după a 19-a aniversare a lui Sharon, când (cel puţin din perspectiva ei) fata a fost prinsă într-o nouă experienţă clară de răpire extraterestră, în adâncul Oceanul Atlantic. De data aceasta, răpirea a decurs foarte urât, iar Sharon şi-a amintit că fusese legată de ceva ce semăna vag cu un scaun de dentist. Scopul era şi mai înfricoşător. Sharon avea impresia clară că răpitorii extratereştri cenuşii încercau să preia controlul şi să-i răpească însăşi esenţa: adică sufletul, despre care bănuia că era folosit de extratereştri drept hrană, ca nişte vampiri emoţionau îngrozitori din spaţiul extraterestru.

Deşi nu era o persoană rehgioasă şi nu este nici până

în ziua de azi, în momentul culminant al aventurii, atunci când nivelul groazei atinsese proporţii aproape stratosferice, Sharon a ţipat brusc şi l-a rugat pe Dumnezeu să-i salveze sufletul de acele entităţi ascunse, dornice să-l sugă. Dintr-odată, Cenuşiii au părut speriaţi, toţi în acelaşi timp, şi au dispărut rapid din faţa ochilor lui Sharon. Ea s-a trezit într-o clipă, în siguranţa şi în confortul propriului pat. Nu numai că întâlnirea se sfârşise, dar nici nu a mai urmat vreo altă răpire extraterestră.

De observat că, aşa cum P.T. McGavin a fost interogat de un reprezentant al NASA, după ce discutase cu colegii săi de la NASA despre întâlnirea sa tip Contactat din 1973, de la Hart Canyon, Aztec, New Mexico, ceva similar i s-a întâmplat şi lui Sharon atunci când, la 28 de ani, a acceptat un post la Centrul Spaţial Kennedy al NASA şi a început să povestească despre experienţele ei tip răpire extraterestră din adolescenţă.

Într-o dimineaţă, la câteva zile după ce povestise despre întâlniri câtorva colegi de la serviciu, a primit un apel telefonic în birou, din partea unui bărbat neidentificat, care a întrebat-o, oarecum bizar, dacă „putea să vină afară” şi „să discute câteva minute”.1

În ciuda unei uşoare îngrijorări şi a unei nedumeriri demne de înţeles, Sharon a făcut ce i se ceruse. După câteva minute, o femeie înaltă, brunetă, de aproape 40 de ani probabil, s-a apropiat de Sharon, s-a identificat ca lucrând la NASA şi ca fiind interesată de povestirea răpirilor extraterestre. Femeia i-a spus că reprezenta un grup din interiorul agenţiei spaţiale care urmărea cu atenţie fenomenul. Sharon mi-a repetat de mai multe ori că întâlnirea nu a avut deloc un caracter de rău augur. Femeia a întrebat-o pe Sharon, pe un ton prietenos şi relaxat, dacă putea s-o însoţească în maşina ei, unde puteau discuta liniştite. Deşi, în momentul respectiv, nu s-a gândit la asta, Sharon şi-a spus mai târziu că era posibil ca femeia să fi ales în mod deliberat maşina ca loc de discuţie, deoarece, înainte de asta, pregătise un reportofon

ascuns în vehicul, pentru a înregistra întreaga conversaţie.

Oricare ar fi adevărul în această privinţă, conversaţia a fost destul de directă – adică atât de directă cât poate fi orice conversaţie despre un subiect atât de neconvenţional ca răpirile extraterestre. Femeia i-a cerut lui Sharon să relateze tiparul general al întâlnirilor ei cu entităţi din alte lumi şi în special cu copiii hibrizi. A fost întrebată, de asemenea, dacă ea credea că faptul că îi ceruse ajutor Dumnezeului creştin pentru a pune capăt răpirilor avea vreo legătură cu încetarea răpirilor, într-adevăr, după acea rugăciune.

Ca răspuns, Sharon a recunoscut că nu ştia ce să creadă despre întreaga situaţie, în afară de faptul că îi dominase o mare parte a vieţii, în adolescenţă, dar şi că trecuse peste asta, cu singura excepţie că mai discuta din când în când problema cu prieteni sau cu cei ce manifestau interes faţă de subiect. Apoi, femeia i-a spus lui Sharon că existau anumite persoane la NASA, precum şi în guvern, care ştiau că fenomenul răpirilor extraterestre nu era ceea ce părea să fie iniţial şi că acel „control al sufletelor noastre” era considerat de NASA ca fiind partea centrală a experienţei răpirilor.2

În plus, i s-a spus lui Sharon, persoanele din NASA care urmăreau acel puzzle al răpirilor extraterestre „ştiau că se întâmpla ceva, dar nu ştiau exact ce anume, ci numai că nu părea să fie ceva bun pentru noi” 3. Şi asta a fost tot. Nu au existat ameninţări de tipul celor ale Oamenilor în Negru, ca s-o facă pe Sharon să nu-şi mai discute experienţele cu prietenii şi colegii de la NASA, iar ea nu a mai fost niciodată chestionată, în mod oficial sau neoficial, despre răpirile suferite în adolescenţă. Este interesant de remarcat totuşi că femeia misterioasă care a intervievat-o pe Sharon nu era singura persoană interesată de răpirile extraterestre şi de posibila legătură dintre acest fenomen, Dumnezeu şi sufletul uman.

Informaţii clasificate

Joe Jordan, care a manifestat un interes deosebit faţă de răpirile extraterestre şi care lucrează şi azi ca specialist

în securitate la Centrul Spaţial Kennedy, nu face parte din niciun grup clandestin de tipul celui la care părea afiliată persoana care a contactat-o pe Sharon. El crede totuşi că răpirile extraterestre au loc, într-adevăr, atunci când persoana doarme, şi numai atunci, şi sugerează că nu implică în niciun caz transferarea persoanei sau a persoanelor la bordul vreunei nave extraterestre. Mai mult, el consideră că manifestarea credinţei în Dumnezeu şi chemarea în ajutor a lui Iisus şi a Tatălui pentru a destrăma vraja răpirii extraterestre dau cu adevărat rezultate. Jordan crede şi că aşa-numiţii Cenuşii nu sunt deloc extratereştri. El consideră că aceştia nu sunt, nici mai mult, nici mai puţin, decât întrupări înşelătoare şi diavoleşti ale Satanei.

Jordan mi-a spus în 2010:

OZN-urile nici măcar nu făceau parte din vocabularul meu până în 1992. Am fost prezentat unui director al secţiunii locale de stat a MUFON (Mutual UFO Network), din Orlando, Florida, şi am fost implicat în instructajul respectiv. Iar după scurt timp am devenit director al secţiunii de stat, pentru MUFON. Acesta a fost momentul în care am auzit despre răpirile extraterestre, de la unii dintre cei care veneau la întâlnirile lunare. Aceşti oameni pretindeau că erau în contact cu aşa-numitele entităţi responsabile de apariţia OZN-urilor. Aşa că am decis să ne uităm pe relatările respective. Le-am spus investigatorilor: „Putem continua să ne învârtim în jurul cozii, privind luminile de pe cer, sau putem să ne concentrăm asupra persoanelor care sunt în prima linie”. Iar aceştia par să fie cei răpiţi.4

A continuat:

Oamenii nu sunt duşi pe o navă. Fizic, ei sunt tot în pat. Am avut câteva cazuri în care oamenii care au suferit o răpire extraterestră se aflau în prezenţa unui martor, care era treaz. Şi nu au plecat nicăieri. Doar au trecut într-o stare de inconştienţă. Aceasta a durat numai câteva minute, dar, la ieşirea din ea, erau total epuizaţi, puteau vorbi despre ceea ce li se întâmplase şi dura ore întregi să

povestească tot, deşi trecuseră doar câteva minute. Ca o distorsiune temporală. Nu sunt sigur dacă o pot numi halucinaţie, poate mai curând apariţie, ceva de genul unei holograme, dar petrecute în minte. Aceste entităţi pot crea această experienţă în mintea noastră, iar noi putem interacţiona cu ea şi pot exista manifestări fizice ale experienţei. De aceea este totul atât de confuz.5

Continuând acelaşi subiect, vom vedea că părerile lui Jordan cu privire la motivul pentru care au loc aceste răpiri extraterestre sunt la fel de discutabile, pe cât sunt de înfricoşătoare:

Scopul lor este să nege realitatea creştinismului. Şi probabil că au cea mai bună maşinărie de propagandă pe care am văzut-o sau de care am auzit vreodată.

Cred că acesta este scopul adevărat. Uitaţi-vă la toate poveştile din bătrâni cu gnomi, zâne şi elfi: astăzi, nu le-am mai crede. Aşa că ei vin îmbrăcaţi în cu totul alte haine. Şi vin într-o deghizare pe care o putem accepta.

Dar scopul lor este să ne învingă şi să ne amăgească, aşa încât să ne îndepărtăm de adevăratul Dumnezeu.

Iar dacă se întâmplă asta, dacă Biblia este reală şi dacă mesajele împărtăşite de ea sunt reale, atunci sufletele celor care li se predau sunt condamnate. Iar eu cred că asta încearcă să facă aceste entităţi. Acesta este scopul lor. Demonii ştiu că sunt condamnaţi la iad. Biblia ne învaţă că asta vor păţi. Dar ei plănuiesc ca, atunci când va veni vremea aceea, să ia cu ei cât mai multe creaţii ale lui Dumnezeu. Este un război cosmic.6

Oare anumite personaje din cadrul NASA împărtăşesc, în secret, vederile lui Joe Jordan? Experienţa lui Sharon sugerează că răspunsul la această întrebare poate foarte bine să fie: da, categoric.

Capitolul 13
Monştrii NASA

Puţine persoane nu au auzit măcar de isprăvile vestitului Om Molie (Mothman) de la Point Pleasant, West Virginia, o creatură zburătoare bizară, făcută faimoasă de

filmul din 2002 The Mothman Prophecies (Profeţiile Omului Molie), avându-l în rolul principal pe renumitul Richard Gere, film bazat pe cartea cu acelaşi nume, scrisă de John Keel, o autoritate în aproape tot ce ţine de paranormal şi supranatural. Dar, cu mult înainte ca Omul Molie să îndrăznească să iasă la suprafaţă din bârlogul lui ciudat şi sinistru, la mijlocul anilor 1960, a existat o altă înaripată misterioasă, care a semănat groază în sufletele şi minţile celor care au avut nenorocul să-i iasă în cale.

Una dintre cele mai bizare dintre numeroasele şi variatele fiinţe stranii care bântuie legendele Texasului este cea care a devenit cunoscută, deşi pentru foarte scurt timp, sub numele de Omul Liliac (Batman) din Houston. Întâlnirea esenţială cu bestia a avut loc în primele ore ale dimineţii de 18 iunie 1953. Dat fiind că fusese o noapte fierbinte şi agitată, tânăra soţie de 23 de ani, Hilda Walker, şi vecinii ei Judy Meyer, de 14 ani, şi inspectorul de echipamente Howard Phillips, de 33 de ani, stăteau pe veranda casei lui Walker, la numărul 118, pe East Third Street, în oraşul Houston.

Walker a povestit ce s-a întâmplat:

...am văzut la 8 în depărtare o umbră uriaşă pe peluză. Am crezut mai întâi că era reflecţia mărită a unei molii mari, prinsă de lumina felinarului din apropiere. Apoi, umbra a părut să sară în sus, într-un nuc. Am ridicat cu toţii privirea. Şi l-am văzut.1

A descris fiinţa ca având aproximativ formă de om, cu o pereche de aripi ca de liliac, îmbrăcat într-un echipament negru, strâns pe corp, şi înconjurat de o aură misterioasă, strălucitoare. Toţi trei au confirmat că silueta monstruoasă avea 2 m înălţime şi au fost de acord şi asupra faptului că lumina ciudată care îl înconjura era galbenă. Omul Liliac a dispărut când lumina s-a stins treptat, aproape exact în aceeaşi clipă în care Meyer a scos un ţipăt asurzitor.

Doamna Walker şi-a mai amintit:

Imediat după aceea, am auzit un şuierat puternic deasupra acoperişurilor din partea cealaltă a străzii.

Era ca fulgerul alb al unui obiect în formă de torpilă… Auzisem atât de multe poveşti despre farfurii zburătoare şi îmi ziceam că oamenii care le spuneau erau nebuni, dar acum nu ştiu ce să mai cred. Poate că şi eu sunt nebună, dar l-am văzut, orice ar fi fost… Am rămas pe loc, stupefiată. Eram uluită.2

Meyer a adăugat pentru ziar: „L-am văzut şi nimeni nu poate susţine contrariul”.3

Phillips a declarat însă cu candoare:

Nu-mi vine să cred. Dar l-am văzut… ne-am uitat peste drum şi am văzut un fulger de lumină ridicându-se dintr-un alt copac şi decolând ca un avion.4

Walker a relatat incidentul poliţiei locale în dimineaţa următoare.

Locuitor de mult timp al oraşului Houston, cercetătorul şi scriitorul Ken Gerhard a făcut încercări curajoase de a localiza adresa de pe East Third Street, dar a descoperit că aceasta nu mai exista. Se pare că dispăruse ca urmare a extinderii autostrăzii Interstate 10, din apropiere. În mod ciudat, dar poate potrivit, locul părea să fi dispărut în neant, la fel cum făcuse şi Omul Liliac… cel puţin pentru o vreme.

La câţiva ani după ce auzise prima dată de apariţia Omului Liliac, un prieten apropiat i-a povestit lui Gerhard întâmplarea mai multor angajaţi de la Bellaire Theater din Houston, care susţineau că văzuseră un bărbat uriaş, cu cască, stând pe vine şi încercând să se ascundă pe acoperişul unei clădiri din centrul oraşului, într-o noapte din anii 1990. Ţinând cont de această descoperire recentă, poate că ar trebui să cântărim serios posibilitatea ca Omul Lihac din Houston să se fi întors. Sau poate că nu a plecat niciodată. Ci doar a stat ascuns în umbrele Houstonului, timp de peste o jumătate de secol, răbdător ieşind la suprafaţă numai după apusul soarelui, când întunericul domină metropola. Există un motiv foarte bun să credem că acesta e adevărul… un motiv care implică NASA.

Povestea lui Desiree Shaw despre tatăl ei, Frank, acum decedat, un arhivar care lucra la Centrul Spaţial

Johnson al NASA, cu baza în Houston, Texas, în anii 1980, este extrem de bizară. Asta nu înseamnă însă că ar trebui s-o desconsiderăm, ca neavând niciun merit sau ca fiind lipsită de vreo valoare reală, ci doar că trebuie s-o privim cu mintea deschisă, receptivă la idei provocatoare şi la paradigme noi şi îndrăzneţe.

Era seara, târziu, în 1986, a spus Shaw, când tatăl ei se întorcea de la slujba zilnică, de la Centrul Spaţial Johnson. Nu era absolut nimic ciudat în faptul că se întorcea aşa târziu, a subliniat Shaw, întrucât tatălui ei i se cerea, din când în când, să lucreze până noaptea târziu. În acea noapte, totuşi, lucrurile erau diferite. Tatăl ei era vizibil şocat şi părea chiar în pragul unui atac de anxietate. După ce Desiree şi mama ei au reuşit în cele din urmă să-l calmeze, Frank Shaw le-a spus o poveste nebunească şi extraordinară. În timp ce se întorcea, cu maşina, văzuse o siluetă uriaşă, asemănătoare cu un om, complet neagră şi care părea să aibă o capă largă pe umeri şi spate, cu două apendice uriaşe, ca nişte aripi, ieşind din fiecare parte a capei. Aripile, semănând mai mult cu cele ale unui liliac, decât ale unei păsări, scoteau un scârţâit, în timp ce fluturau încet în vântul puternic, şuierător.

Creatura observase că fusese văzută, a povestit Frank Shaw familiei uluite. Şi nu numai atât. Shaw a avut senzaţia foarte clară că fiinţa chiar se bucura că fusese observată şi îşi găsea un fel de plăcere bolnavă, diabolică, din faptul că îl îngrozise pe Shaw. Acesta a rămas pe loc, cu ochii holbaţi, îngheţat de o teamă absolută, abjectă. Înţelegând brusc irealul oribil al situaţiei – imaginea unei entităţi mari şi întunecate, asemănătoare cu un gargui, înălţându-se ameninţătoare deasupra lui, de pe acoperişul Centrului Spaţial Johnson al NASA –, Shaw a luat-o la goană spre maşină, a deschis uşa, a trântit-o la loc şi apoi a accelerat în întuneric. Nu a încercat nici măcar o dată să se uite în urmă.

Aşa cum era de aşteptat, familia lui Shaw a sugerat că raportarea acelei întâlniri către superiorii săi nu ar fi fost cea mai înţeleaptă mişcare. El a fost de acord, cel

puţin pentru o vreme. Totuşi, după câteva săptămâni în care ciudata întâmplare îi măcina mintea şi nervii, Shaw s-a confesat în cele din urmă superiorului său direct. Acesta, spre marea surprindere şi uşurare a lui Shaw, i-a spus că nu era prima dată când o astfel de fiinţă diabolică fusese văzută noaptea, învârtindu-se prin părţile mai întunecate ale Centrului Spaţial Johnson. Cu alte cuvinte, Shaw nu înnebunise şi nici nu avusese halucinaţii. Creatura era reală, iar Shaw nu era singurul martor.

Într-adevăr, cu câteva luni înainte, fusese deschis un dosar pe problema respectivă. În primul rând, deoarece, la un moment dat, în acelaşi loc în care fusese văzut diavolul înaripat, fuseseră descoperite rămăşiţele oribil mutilate ale unor ciobăneşti germani, cadavrele fiind golite de cantităţi importante de sânge. Ca rezultat al acestei ultime întâlniri, Shaw s-a trezit interogat în legătură cu întâmplarea lui de „persoane din securitatea NASA, care zburaseră acolo de undeva din Arizona, asta e tot ce ştiu”, a declarat scurt Desiree Shaw.5

Lui Shaw i s-a sugerat explicit, deşi nu i s-a dat un ordin direct, să nu mai discute întâmplarea cu prietenii, familia sau colegii, iar el în mod sigur nu a mai făcut-o. Povestea nu ar fi ieşit niciodată la iveală dacă Desiree Shaw nu s-ar fi hotărât să relateze faptele, după ce tatăl său a murit. Iar povestea este departe de a se fi sfârşit. Pentru următoarea scenă din această istorie ciudată a monştrilor de la NASA, trebuie să facem o călătorie în sălbăticia din Puerto Rico.

Strict secret în septembrie 1959, revista Nature a publicat un articol cutremurător, intitulat „Căutarea comunicaţiilor interstelare”, scris de fizicienii Phillip Morrison şi Giuseppe Conconi, de la Cornell University. Articolul se concentra pe căutarea vieţii extraterestre cu ajutorul microundelor. Aproximativ opt luni mai târziu, un bărbat numit Frank Drake a decis să testeze teoriile şi ideile lui Morrison şi Conconi. A făcut asta la Observatorul Astronomic Radio Naţional Green Bank, din West Virginia – exact acel stat care, mai mult decât oricare altul, se

întâmplă să fie teritoriul Omului Molie. În ciuda faptului că s-a desfăşurat timp de 150 de ore, cercetarea eterului efectuată de Drake în căutarea de mesaje de la inteligenţe extraterestre nu a avut niciun rezultat. Cu toate acestea, Drake nu s-a lăsat descumpănit şi nu s-a declarat învins chiar atât de uşor.

În octombrie 1961, la Green Bank, s-a desfăşurat prima conferinţă a grupului care avea să devină cunoscut drept SETI – Search for Extraterrestrial Intelligence (Căutarea inteligenţelor extraterestre). Acesta a fost momentul în care Drake a dezvăluit în faţa lumii de acum faimoasa şi mult promovata Ecuaţie Drake, o metodă controversată de a încerca estimarea ordinului de mărime al civilizaţiilor inteligente ce ar putea exista în Universul cunoscut. Începând cu acea dată, SETI a fost în primele rânduri ale cercetărilor pentru căutarea formelor de viaţă extraterestră. Iar NASA a fost şi ea implicată, tangenţial, în diverse momente, în operaţiile SETI. în 1971, de exemplu, un grup de studiu al NASA, cunoscut drept Proiectul Cyclops, s-a reunit pentru discutarea posibilităţii de a se proiecta o arie uriaşă de telescoape radio, pentru încercarea de a detecta viaţă extraterestră. În momentul respectiv, operaţia a fost totuşi abandonată, fiind considerată mult prea costisitoare pentru a fi pusă în aplicare, iar, în ziua de azi, NASA ŞI SETI sunt entităţi total separate.

Cu toate acestea, în acelaşi mod în care NASA a fost legată de SETI, au fost relaţionate apariţiile fiinţelor cu mantie întunecată şi relatările privind animalele mutilate. Când a decis să transforme căutarea formelor de viaţă inteligentă extraterestră în scopul vieţii sale, Frank Drake a pornit pe un drum care l-a dus, în cele din urmă, la Telescopul Radio Arecibo, localizat pe insula Puerto Rico, unde a urcat până la poziţia de director. Cam în perioada de început a mandatului său de director, pe la mijlocul anilor 1960, un paznic de la observator a afirmat că văzuse un bărbat cu aspect sinistru, îmbrăcat într-o mantie neagră, „mergând pe cărarea îngustă din jurul gardului”.6

Paznicul credea că silueta întunecată era, nici mai mult, nici mai puţin, un vampir, un băutor de sânge. În ciuda scepticismului său, Drake a ascultat politicos relatarea paznicului şi a acceptat să arunce o privire. Cam 48 de ore mai târziu, a spus Drake, „am fost forţat să mă uit... pentru că o vacă fusese găsită moartă la o fermă din apropiere, cu tot sângele stors din corp. Zvonul despre vampir se răspândise deja în rândurile personalului observatorului, iar incidentul cu vaca transformase teama multora într-o adevărată nebunie”.7

Este oare o simplă coincidenţă faptul că, atât la Centrul Spaţial Johnson al NASA, din Houston, Texas, cât şi la Observatorul Arecibo din insula Puerto Rico, au fost văzuţi monştri învăluiţi în mantii întunecate, pentru ca, apoi, aceştia să fie asociaţi cu uciderea violentă a unor animale şi scurgerea sângelui din corpul acestora, în imediata vecinătate? Poate că nu, aşa cum vom vedea imediat.

Ani de zile, din pădurile şi câmpiile din Puerto Rico, au ieşit la suprafaţă poveşti senzaţionale şi sinistre, care amintesc de o creatură ciudată şi mortală, ce bântuie zona noaptea şi ziua, inoculând o groază copleşitoare în inimile locuitorilor – ceea ce nu e deloc de mirare, întrucât animalul era descris ca având o pereche de ochi roşii strălucitori, mâini puternice, ca nişte gheare, dinţi ascuţiţi, corp asemănător cu al unei maimuţe, un şir de ţepi pe toată lungimea spatelui şi, câteodată, aripi mari, ca ale unui liliac. Ca şi cum asta nu ar fi fost de ajuns, se spunea că bestia se hrănea cu sângele animalelor locale (în special capre). Numele lui este „chupacabra”, un termen de origine latină, al cărui înţeles foarte apropiat este „cel care suge caprele”.

Există o mulţime de teorii referitoare la natura creaturii, unii cercetători şi martori sugerând că monstrul este o formă de Mac uriaş. Alţii preferă teoria că este de origine extraterestră, iar cea mai bizară idee emisă este aceea că „chupacabra” este creaţia unui laborator secret de cercetări genetice, ascuns în pădurea tropicală El

Yunque, din Puerto Rico, care este situat în Sierra de Luquillo, la aproximativ 40 km sud-est de oraşul San Juan. Şi vedem, din nou, cum NASA joacă un rol în încercarea de a înţelege natura acestui monstruos ucigaş de animale, înaripat şi iubitor de sânge.

Am călătorit în mai multe rânduri în Puerto Rico, în încercarea de a-l descoperi pe acest „chupacabra" asemănător cu un vampir. Şi, absolut de fiecare dată, am auzit zvonuri interesante, cum ar fi acela că, la mijlocul anilor 1980, mai mulţi „chupacabra" extrem de violenţi au fost capturaţi de personal al armatei americane, după prăbuşirea unui OZN pe insulă, şi au fost transferaţi într-un loc secret al NASA, din Florida. Este oare acest scenariu prea fantastic? în mod sigur, se pare că nu toţi gândesc asta. Am auzit practic aceeaşi poveste de la trei membri activi şi de la unul în retragere din personalul apărării civile din Puerto Rico. În noaptea de 19 februarie 1984, o navă spaţială dintr-o lume îndepărtată s-a prăbuşit în centrul pădurii tropicale El Yunque, după ce a suferit o defecţiune în aer. Se spune că nava, de mărime impresionantă, avea formă circulară, era albă şi a fost extrem de avariată de forţa impactului.

Conform poveştii, primii care au ajuns la locul prăbuşirii au fost membrii unei unităţi din armata americană, care tocmai încercau să asigure zona, când, spre groaza lor, s-au trezit în faţa a cinci „chupacabra" mortali, care au atacat rapid şi au măcelărit şapte militari, în timp ce încercau cu îndrăzneală să preia controlul. Se spune că acele creaturi s-au retras apoi rapid în interiorul navei lor distruse, unde au rămas ascunse până la sosirea unei unităţi formate din savanţi ai NASA şi o echipă de personal de securitate, înarmaţi cu cuşti improvizate. Planul era să încerce să recupereze ce mai rămăsese din OZN, precum şi, dacă era posibil, să prindă în viaţă toate creaturile. Lucrurile n-au mers deloc bine. Au fost ucişi cel puţin cinci membri ai echipei de securitate şi doi savanţi, împreună cu trei dintre bestiile băutoare de sânge.

Cei doi „chupacabra" rămaşi au fost sedaţi cu succes,

au fost băgaţi rapid în cuşti şi, apoi, duşi cu avionul în Statele Unite, în incinta sigură a unui laborator subteran, aflat sub auspiciile NASA.

Oare este cazul să considerăm că această poveste este doar o piesă de folclor şi mitologie? Sau, în mod incredibil, evenimentele din 19 februarie 1984 au fost reale? Se pare că răspunsul la această întrebare va rămâne necunoscut, în mod frustrant, atâta timp cât NASA nu va hotărî, într-o zi, să spună adevărul. Cu toate acestea, putem fi siguri de un lucru: ciudaţii monştri înaripaţi, care par să acţioneze ca nişte vampiri şi au o înclinaţie particulară pentru măcelărirea animalelor, par să fie curios de binecunoscuţi de NASA – pe insula Puerto Rico şi în interiorul perimetrului Centrului Spaţial Johnson, din Texas.

Informaţii clasificate

Am păstrat pentru final poate cea mai ciudată şi, în mod sigur, cea mai controversată dintre toate poveştile care prezintă o legătură între NASA şi forme de viaţă neobişnuite, animale. Povestea provine de la un bărbat numit Bruce Weaver, al cărui bunic a lucrat la Baza Forţelor Aeriene de la Brooks, Texas, într-o unitate medicală, între începutul şi mijlocul anilor 1960. La 21 noiembrie 1963 – cu o zi înainte ca preşedintele John F. Kennedy să fie asasinat la Dealey Plaza (Dallas, Texas) şi nouă zile după ce JFK îi spusese directorului NASA, John Webb, să încerce să dezvolte un program de explorare spaţială şi lunară comun cu Uniunea Sovietică –, un eveniment extrem de important s-a întâmplat la AFB Brooks. În acea zi, preşedintele Kennedy a inaugurat şase clădiri de cercetare medicală aerospaţială noi, despre care se spunea că erau vitale pentru programul spaţial cu oameni la bord al NASA. Inaugurarea a devenit istorică, fiind ultima acţiune oficială a lui Kennedy în rolul de preşedinte ales al Statelor Unite ale Americii.

De observat că au existat zvonuri care sugerau că JFK văzuse poate mult mai mult decât ultimele rezultate din medicina aerospaţială în timpul vizitei sale la Brooks,

cum ar fi resturile biologice ale unor cadavre de extratereştri, recuperate în urma prăbuşirii OZN-ului de la Roswell, New Mexico, în 1947. Această poveste este cu atât mai curioasă cu cât, printre cei cu care JFK a aranjat să se întâlnească la Brooks, se număra generalul-maior Theodore C. Bedwell, Jr., care, între 1946 şi 1947, fusese chirurg adjunct şi şef la Medicina Industrială, Comandamentul logistic al Forţelor Aeriene, de la Wright Field, Ohio – exact locul în care, aşa cum presupun mulţi dintre investigatorii OZN, fuseseră duse corpurile de la Roswell, la mijlocul anului 1947, după recuperarea lor din deşertul de la New Mexico.

Tot în timpul vizitei la Brooks, s-a aranjat ca John F. Kennedy să se întâlnească cu un anumit colonel Harold V. Ellingson, din Forţele Aeriene ale SUA, care primise titlul de doctor în bactériologie în 1935. Ellingson deţinea o serie de funcţii, cea mai interesantă fiind cea de chirurg şi comandant al Spitalului de la Fort Detrick, unde, aşa cum am mai specificat în această carte, se spunea că se executau cercetări privind virusurile extraterestre, parţial de angajaţi ai NASA, în anii 1970. O altă parte a itinerariului planificat pentru JFK în vizita lui la AFB Brooks implica primirea de către preşedinte a unui raport din partea personalului Laboratorului 6570 de

Cercetare Medicală Aerospaţială, ale cărui lucrări se concentrau asupra posibilităţii, din punct de vedere medical şi biologic, ca NASA să trimită în siguranţă un om în spaţiu sau pe orbita Pământului.

Bunicul lui Bruce Weaver, Fred, era bun prieten cu generalul-maior Theodore C. Bedwell, Jr., împărtăşind pasiunea comună pentru medicina aerospaţială, lumea viitoare a zborurilor spaţiale cu oameni la bord şi modul în care omenirea poate face faţă rigorilor expunerii la tărâmul relativ slab înţeles al spaţiului extraterestru. Dar asta nu era tot: Bruce Weaver declară că un coleg apropiat de Bedwell i-a destăinuit odată bunicului său că, în cursul aceluiaşi program care a culminat cu inaugurarea de către preşedintele Kennedy a şase clădiri de cercetare medicală

aerospaţială noi la AFB Brooks, în 1963, acesta citise un raport şi văzuse o serie de fotografii color de la recuperarea unui corp umanoid extrem de neobişnuit de către personalul de securitate al NASA, la unitatea cunoscută azi sub numele de Centrul de Cercetare John H. Glenn, din Lewis Field, Ohio (locul în care au fost proiectate motoarele rachetă cu hidrogen lichid, care le-au permis astronauţilor de pe Apollo să ajungă pe Lună). Corpul, a spus Weaver, fusese transferat în secret la Baza Forţelor Aeriene de la Brooks, pentru a fi studiat de personal al Forţelor Aeriene şi al NASA cu expertiză în domeniul medianei aerospaţiale.

Din cele ce i s-au spus lui Fred Weaver, cu două nopţi înainte ca respectivul corp să fie recuperat din pădurile din apropierea centrului de cercetare Glenn, în zonă fusese notat un val de activităţi ale OZN – majoritatea manifestate sub forma unor bile mici şi rapide de lumină albastră, care vâjâiau în jurul unităţii NASA şi în inima pădurii care erau în mod evident controlate inteligent sau erau poate chiar entităţi raţionale aeriene de sine stătătoare.

Însă ceea ce i s-a părut lui Weaver de-a dreptul uluitor şi de neuitat a fost natura corpului. Conform celor ce i-au fost spuse de colegul generalului – maior Bedwell, Jr., creatura recuperată fusese împuşcată şi ucisă de agenţi de securitate ai NASA, care urmăreau de aproape bilele stranii de lumină plutitoare din zonă. Era un monstru musculos şi puternic, imens, de aproximativ 2, 7 m înălţime. Era acoperit cu un păr scurt şi aspru, maroniu, şi părea să aibă caracteristici şi trăsături parţial de maimuţă, parţial umane. Cu alte cuvinte, NASA pusese mâna pe un cadavru al unei fiinţe pe care, astăzi, mulţi ar asocia-o cu legenda lui Bigfoot.

Weaver a fost informat că trupul creaturii fusese autopsiat şi studiat minuţios. Cele mai importante constatări au fost următoarele:

Bigfoot avea 32 de dinţi, la fel ca majoritatea fiinţelor umane; corzile lui vocale erau foarte asemănătoare cu ale omului; cel mai ciudat lucru era că, în interiorul

antebraţului stâng, era înserat un gen de mecanism metalic mic, despre care specialiştii medicali ai NASA au concluzionat că era un gen de dispozitiv extrem de avansat de urmărire şi/sau transmiţător.

Cine plasase dispozitivul în interiorul corpului creaturii şi în ce scop? Aceasta era o întrebare la care nu se găsise răspunsul. Weaver spune că a auzit că rămăşiţele uriaşului păros, inclusiv ciudatul dispozitiv, fuseseră transferate la Divizia de Tehnologie Străină (Foreign Technology Division – FTD) de la Baza Forţelor Aeriene de la Wright-Patterson, Ohio, pentru studii suplimentare. Din nefericire, rezultatele acestor studii rămân necunoscute.

Bruce Weaver recunoaşte că povestea era discutabilă şi uluitoare, dar apără cu tărie spusele bunicului său:

Aşa mi-a povestit bunicul, iar pentru mine asta e suficient. Dacă pentru alţii nu este, cu atât mai rău pentru ei.8

Capitolul 14
Deschiderea dosarelor X ale NASA

Legea privind libertatea accesului la informaţie s-a dovedit a fi un instrument foarte util, în încercarea de a stabili dacă NASA are cunoştinţă despre evenimentele OZN importante şi despre vizitele extratereştrilor. Deşi nu a ieşit la iveală nicio informaţie cu adevărat semnificativă, o serie de rapoarte oficiale din dosarele NASA, având legătură directă cu controversa privind OZN, relatează poveşti uimitoare şi relevante, mai ales cele referitoare la evenimente dintre anii 1985 şi 1995.

Dosarele NASA relevă că, la 19 mai 1986, Brazilia a primit în plin o adevărată invazie de OZN. Conform datelor transmise la NASA de contacte din Brazilia ale Departamentului de Stat, în noaptea respectivă, o adevărată flotă de OZN – cel puţin 20, zburând cu viteze uluitoare – a fost văzută în mod independent de echipaje militare ale Forţelor Aeriene braziliene, de operatori radar de la sol ai armatei şi de cei ai aeroporturilor civile.

Conform dosarelor NASA privind problema respectivă, OZN-urile au fost văzute prima dată în jurul orei 8: 45 p.m., de pilotul unui avion Xingu, care îl transporta chiar pe Ozires Silva, fostul preşedinte al companiei Embraer, între São Paulo şi Rio de Janeiro. Ca urmare a acestei întâlniri, alte trei avioane de vânătoare au decolat rapid de la Santa Cruz. În jurul orei 9: 00 p.m., a înregistrat NASA, echipajele fiecărui avion au observat ţinte anormale pe ecranele radarelor lor, iar unul dintre echipaje a raportat că vedea lumini roşii, albe şi verzi executând manevre uluitoare în aer.

Lucrurile s-au încins şi mai mult când a fost realizat contactul radar şi cu alte OZN-uri, în apropierea oraşului Brasília. Trei avioane Mirage au primit ordinul să decoleze de la Baza Aeriană Anapolis din Brasília şi să pornească în urmărire. NASA a fost informată că toate echipajele au avut un contact brusc şi dramatic cu OZN-urile, pe la altitudinea de 6.000 m. Nu mai puţin de 13 obiecte în formă de disc, înconjurate de lumini roşii, verzi şi albe, au apărut în faţa piloţilor şi au început „să escorteze" echipajele Forţelor Aeriene braziliene „de la o distanţă între 1, 5 şi 5 km", după care OZN-urile s-au îndepărtat în mare viteză.1

Autorul raportului către NASA a afirmat următoarele:

Ministrul aviaţiei este citat de presă ca spunând că au existat „trei grupe de ţinte pe radarul de la sol, în timp ce monitoarele de la radarele avioanelor erau saturate", în plus, autorul a scris: „Trei contacte vizuale şi contacte radar pozitive de la trei tipuri diferite de sisteme de radiolocaţie te fac să crezi că ceva a sosit, într-adevăr, deasupra oraşului Brasília, în noaptea de 19 mai".2

Cu această ultimă părere nu pot decât să fiu de acord.

Strict secret

Un document datat 3 decembrie 1989, transmis la NASA de CIA, spune povestea cu adevărat remarcabilă a unui eveniment care s-a produs în Uniunea Sovietică, la mai puţin de o zi după explozia navetei spaţiale Challenger,

în ianuarie 1986. În momentul respectiv, evenimentul a atras atenţia presei ruseşti. Nu se ştie în ce măsură interesul NASA faţă de el s-a datorat apropierii temporale de catastrofa navetei spaţiale. Dar trebuie să reţinem că este posibil ca acesta să fie motivul deciziei NASA de a cerceta cazul sovietic.

Autorul documentului a notat:

Un articol din 9 iulie 1989, din Soţialisticeskaia Industriia. a pregătit terenul, referindu-se la numeroasele relatări recente ale apariţiei de OZN-uri în URSS. Intervievat de ziar, P. Prokopenko, directorul unui laborator pentru studiul „fenomenelor anormale”, a declarat că, în Uniunea Sovietică, a fost înfiinţat un „centru permanent” pentru studiul OZN. Pe lângă efectuarea de cercetări şi ţinerea de prelegeri despre OZN, centrul va sprijini investigarea apariţiilor raportate.3

Autorul raportului a descris apoi povestea remarcabilă a prăbuşirii unui OZN, eveniment menţionat că s-ar fi întâmplat în ultimele zile ale lunii ianuarie 1986. Conform poveştii respective, o întâlnire senzaţională avusese loc într-o zonă cunoscută local sub numele de Dealul 611, situată aproape de satul Dalnegorsk, din Primorskiy Kray.

Conform celor raportate la NASA, deşi incidentul era încă subiectul unui studiu minuţios şi intens, investigatorii reuşiseră să afle că mai mulţi oameni ce locuiau în vecinătatea Dealului 611 fuseseră martorii „izbirii unei sfere zburătoare de unul din vârfurile gemene ale dealului”. Mai mult, o serie de fizicieni şi „alţi savanţi din Secţia siberiană a Academiei de Ştiinţe a URSS”, ale căror nume nu erau specificate, au studiat „o reţea fină” ciudată, „obiecte sferice mici” şi „bucăţi de sticlă”, care fuseseră găsite la locul impactului, precum şi ceea ce fusese considerat ca reprezentând „mici resturi lăsate în urmă de sferă”, care fusese aproape total dezmembrată, ca rezultat al impactului puternic cu pământul.4 Raportul continuă:

Studiind locul, savantul A. Makayev a relatat că a găsit aur, argint, nichel, alfa-titaniu, molibden şi compuşi

de beriliu. Unul dintre fizicienii „sceptici” din Tomsk a emis ipoteza că aşa-numita sferă ar fi putut să fie un fel de „plasmoid”, format prin „interacţiunea câmpurilor de forţă geofizice”, care a cules din atmosferă elementele găsite de Makayev, în traiectoria sa spre dezintegrarea din vârful dealului. Alţi cercetători au respins această explicaţie, deoarece cantităţile de diferite tipuri de metale găsite ar fi implicat, conform acestei teorii a „plasmoidului”, „o concentraţie de metale în atmosferă care să fi depăşit de 4.000 de ori nivelul actual”.5

Inevitabil, au existat cercetători şi investigatori care au reuşit să ajungă la locul impactului şi cred că sfera misterioasă care s-a izbit de Pământ pe Dealul 611 era „un vehicul spaţial «extraterestru», construit de fiinţe extrem de inteligente”. Într-adevăr, raportul NASA aminteşte de un doctor în ştiinţe chimice, un anumit V. Vîsoţki, care a declarat oficial că „aceasta este, fără îndoială, dovada unei tehnologii înalte şi nu are în niciun caz origine naturală sau terestră”.6

Cu toate acestea, nu toată lumea a fost de acord cu Vîsoţki, aşa cum s-a consemnat în document: „Fizicianul Iuri Platov, de la Institutul de Magnetism Terestru, nu crede afirmaţiile savanţilor care susţin că au găsit în Dalnegorsk resturile unui OZN construit de extratereştri”. Platov era de părere că resturile şi materialele erau rezultatul lansării unei rachete ruseşti secrete şi catastrofice, de undeva din zonă, în timp ce măcar o parte a activităţii neobişnuite se putea datora unui fenomen meteorologic natural, cunoscut sub numele de fulger globular.7

Conform notelor suplimentare transmise la NASA, un alt savant rus a făcut şi el comentarii asupra presupusei prăbuşiri a unui OZN la Dalnegorsk şi asupra prăbuşirii unui OZN la Roswell, New Mexico, în vara anului 1947:

Articolul opune părerii lui Platov pe cea a unui alt fizician, Vladimir Azhazha, care a fost ales recent preşedinte al Comisiei Uniunii pentru Studiul Obiectelor Zburătoare Neidentificate a Uniunii Societăţilor Ştiinţifice

şi Inginereşti. Azhazha a comparat rapoartele referitoare la prăbuşirea unui OZN în

URSS cu afirmaţiile entuziaştilor în domeniul OZN din Statele Unite, conform cărora o farfurie zburătoare s-ar fi prăbuşit în deşert, lângă Roswell, New Mexico, în 1947. El crede că există suficiente dovezi care să sprijine presupunerea prăbuşirii unui OZN în ambele cazuri – la Dalnegorsk şi la Roswell. În acest al doilea caz, el a citat martorii oculari, care au susţinut că văzuseră corpurile a patru extratereştri întinse lângă naveta spaţială distrusă. Conform lui Platov, totuşi martorii oculari din cazul Roswell se înşelaseră. El crede că obiectul care se prăbuşise era o rachetă experimentală a USAF (Forţele Aeriene ale SUA), cu patru maimuţe Rhesus la bord, iar acel accident fusese o încercare de lansare nereuşită, la începuturile erei spaţiale.8

Oare evenimentul de la Roswell a fost într-adevăr rezultatul unui experiment secret, de la începutul erei spaţiale, nu unul care să implice extratereştri? Oare acesta este motivul pentru care NASA, ca agenţie aflată în primele rânduri ale cercetării spaţiului extraterestru, a fost informată de concluziile lui Azhazha? E posibil să nu aflăm niciodată. O încercare de a obţine informaţii suplimentare de la NASA despre această problemă a fost întâmpinată doar cu negarea existenţei altui document legat de evenimentele respective.

Informaţii clasificate

Unul dintre cele mai ciudate şi, categoric, cele mai neliniştitoare rapoarte care au ajuns în arhivele ascunse ale NASA, în deceniul 1990, se referă la un eveniment neobişnuit, care s-a petrecut în Somaliland, în ianuarie 1996. Un document de trei pagini, trimis la NASA de CIA şi intitulat „Preşedintele Somaliland, Egal, vorbeşte despre o explozie misterioasă”, prezintă o serie de explozii ciudate şi neidentificate, ce se petrecuseră recent în regiune şi pe care unii comentatori locali le atribuiseră direct prezenţei unor OZN.

Documentaţia pe care NASA a făcut-o publică acum

relevă şi că sănătatea fizică şi mentală a animalelor şi a oamenilor din regiune fusese afectată negativ de ceea ce explodase în Somaliland. Printre simptome se numărau demenţa, erupţii cutanate, băşicări ale pielii, dureri de stomac şi chiar exfolieri ale pielii. Conform dosarelor aflate în posesia NASA, obiectul aerian neidentificat, care fie se izbise, fie explodase în zonă, se deplasa cu viteză supersonică. Ca urmare a faptului că era vorba de o zonă mare şi izolată, încercarea de localizare şi recuperare a eventualelor resturi ale dispozitivului nu a fost încununată de succes.

Totuşi, poate cel mai semnificativ este că documentele transmise la NASA reproduceau cuvintele ciudate ale preşedintelui Egal din Somaliland, care a făcut comentarii foarte ample despre evenimentul extrem de ciudat care se petrecuse în ţara lui:

Există aceste relatări misterioase de la populaţia noastră nomadă de acolo. Am trimis o comisie de patru oameni, iar aceştia ne-au transmis un raport care este foarte, foarte alarmant. Cele mai multe animale din zonă sunt încă în stare de demenţă.9

Evenimentele curioase din ianuarie 1996 rămân şi azi la fel de misterioase ca în momentul respectiv. Asta dacă NASA nu ştie cumva mai multe.

Capitolul 15
Roswell şi astronautul

La 8 iulie 1947, ziarul din New Mexico Roswell Daily Record a anunţat într-un titlu incredibil, scris cu aldine, că personalul de la Aerodromul Roswell al Forţelor Terestre (RAAF – Roswell Army Air Field) din apropiere recuperase resturile unui obiect zburător neidentificat prăbuşit. Sub titlul „RAAF capturează o farfurie zburătoare la o fermă din regiunea Roswell”, ziarul continua cu un comunicat de presă oficial, emis cu câteva ore înainte de ofiţerul de relaţii cu presa al RAAF, un bărbat pe nume Walter Haut:

Numeroasele zvonuri referitoare la discul zburător s-au transformat în realitate ieri, când Biroul de informaţii al

Grupului de Bombardiere 509 al Forţei Aeriene 8, de pe Aerodromul Roswell al Forţelor Terestre, a avut norocul să intre în posesia unui astfel de disc, prin cooperarea unuia dintre fermierii locali şi a biroului şerifului din Chaves County. Obiectul zburător a aterizat la o fermă de lângă Roswell, săptămâna trecută. Neavând telefon, fermierul a păstrat discul până când a avut posibilitatea să contacteze biroul şerifului, care, la rândul lui, l-a anunţat pe maiorul Jesse A. Marcel, de la Biroul de informaţii al Grupului de Bombardiere 509. Acţiunea a fost declanşată imediat şi discul a fost recuperat din casa fermierului. A fost examinat la Aerodromul Roswell şi a fost trimis ulterior de maiorul Marcel la Statul-Major al eşalonului superior.1

Evenimentul categoric misterios de la Roswell a devenit ulterior subiectul unei duzini de cărţi non-ficţiune, al multor romane ştiinţifico-fantastice, al unor studii oficiale întreprinse de Biroul General de Audit şi de Forţele Aeriene americane, al unei mulţimi de documentare de televiziune, al unui film cu Martin Sheen şi Kyle MacLachlan şi al unei considerabile atenţii pro şi contra din partea presei. Afacerea a lăsat în urma ei un munte de teorii pentru explicarea evenimentului, printre care:

un balon meteorologic; un balon Mogul, utilizat în secret pentru monitorizarea experienţelor sovietice cu bombe atomice; o navă spaţială extraterestră; o serie de experimente secrete şi dubioase de expunere la altitudini mari, utilizând prizonieri de război japonezi; un eşec atomic apropiat de o catastrofă; prăbuşirea unei rachete naziste V-2, având la bord maimuţe cu părul ras; un accident implicând un avion tip „Flying-Wing”, construit în secret de savanţi germani strămutaţi, care se stabiliseră în Statele Unite la sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial.

Oricare ar fi adevărul despre eveniment şi despre originea navei şi a ciudatului ei echipaj, nu se poate nega că armata şi-a retras în pripă şi categoric declaraţia senzaţională care apăruse pe prima pagină a ziarului Roswell Daily Record, preferând s-o înlocuiască cu una mult mai prozaică, în care se spunea că materialele găsite

lângă Roswell şi aduse ulterior la baza Roswell proveneau de la un simplu balon meteorologic obişnuit.

În efortul de a da şi mai multă credibilitate acestui scenariu nou, dar mult mai puţin incitant, au fost făcute fotografii, puse apoi la dispoziţia tuturor, înfăţişându-l pe generalul de brigadă Roger Ramey, din Forţa Aeriană 8, de la Fort Worth.

Texas, înconjurat de materiale care aparţineau, în mod evident, unui balon obişnuit. Din nefericire, presa zilnică de pe tot globul a preferat varianta unei muşamalizări. Şi mai ciudat este că nimeni din presă se pare că nu s-a gândit să-i pună armatei o întrebare evidentă: de ce personalul militar foarte bine instruit de la Aerodromul Roswell nu a reuşit, iniţial, să facă diferenţa între o farfurie zburătoare fantastică şi futuristă şi ceva atât de normal ca un balon meteorologic?

Strict secret

Timp de aproximativ trei decenii, problema a rămas fără niciun răspuns – adică până în momentul în care savantul în fizică nucleară Stanton T. Friedman a început să facă săpături chiar în centrul misterului. La 20 ianuarie 1978, Friedman ţinea o prelegere la Bâton Rouge, Louisiana. Aflându-se acolo, a luat parte la diverse interviuri luate de presa locală. Într-o pauză din timpul unui astfel de interviu, la un post de televiziune din oraş, Friedman a fost prezentat directorului acestuia, întâmplător, acesta era un bun prieten al lui Jesse Marcel, personajul încă în viaţă care, conform comunicatului de presă al RAAF din 8 iulie 1947, fusese un element-cheie în recuperarea ciudatelor materiale găsite în deşertul New Mexico, în acea zi faimoasă. Şi astfel a început căutarea intensă

Bine aţi venit la Roswell, New Mexico: locul în care s-a prăbuşit un OZN.

şi hotărâtă a lui Friedman, căutare ce continuă şi în ziua de azi, pentru aflarea adevărului despre ceea ce s-a întâmplat la Roswell.

Când a fost intervievat, Marcel a recunoscut că văzuse la locul faptei o mulţime de resturi neidentificate, ce acopereau o zonă de aproximativ 1.200 în pe câteva zeci de metri, dar a subliniat că acele resturi erau tot ce văzuse. Cu alte cuvinte, nu existaseră niciun fel de corpuri şi niciun vehicul intact sau aproape intact (cel puţin, el nu văzuse aşa ceva). Părerea lui Marcel era că obiectul, orice ar fi fost el, explodase aproape cu siguranţă la înălţime, iar resturile i se răspândiseră în deşert.

Referitor la ceea ce păreau să reprezinte resturile respective, Marcel a spus:

Eram destul de obişnuit cu aproape orice putea zbura la vremea respectivă, atât aparate ale noastre, cât şi străine. Eram obişnuit şi cu practic toate dispozitivele de observare meteorologică sau de urmărire radar, folosite fie de civili, fie de armată. Dar nu mi-am putut da seama ce era. Noi doar am adunat fragmentele.2

Marcel era sigur totuşi că resturile nu semănau cu nimic din ce văzuse înainte sau după momentul respectiv şi a specificat că, „în mod categoric, nu era ceva construit de noi”.3

Informaţii clasificate

Pe măsură ce investigaţia lui progresa, Friedman a intrat în contact cu un alt investigator, William L. Moore, care descoperise aspecte incitante a ceva ce părea să fie acelaşi eveniment, dar din perspectiva unor martori suplimentari, despre care Friedman nu ştia nimic pe vremea aceea. Friedman şi Moore au început să-şi pună la un loc datele aflate şi au reuşit să afle că locul în care se produseseră prăbuşirea şi ulterior recuperarea era o porţiune foarte izolată de păşune, cunoscută sub numele de Foster Ranch. Situată la aproximativ 120 km nord de oraşul Roswell, în momentul respectiv ferma era condusă de William Ware „Mac" Brazel, care, din nefericire, nu era disponibil pentru un interviu, întrucât murise la sfârşitul anilor 1960. Dar, din fericire, existau alţii care îşi aminteau foarte bine acea perioadă agitată.

Fiul lui Brazel, Bill, a oferit, de exemplu, o relatare extrem de şocantă a amintirilor sale despre natura materialelor ciudate recuperate de la fermă. A recunoscut că păreau să semene cu o folie de staniu obişnuită, cu excepţia unui aspect semnificativ: nu putea fi ruptă deloc. Bill a adăugat:

Puteai s-o mototoleşti şi s-o pui la loc pe pământ, iar ea îşi revenea imediat la forma iniţială. Era aproape ca un plastic, dar era categoric metalică. Tata mi-a zis că armata îi spusese odată că nu era ceva făcut de noi.4

Odată cu trecerea timpului, maiorul în retragere Jesse Marcel, simţindu-se poate în sfârşit mai relaxat în raport cu vorbitul în public despre eveniment, după ce şi alţii începuseră s-o facă, a divulgat date suplimentare despre resturile ciudate găsite în arşiţa deşertului New Mexico:

[Materialul] nu putea fi îndoit sau spart şi nici chiar crestat cu un baros de 8 kg. Era extern de uşor, ca un metal cu proprietăţile plasticului.5

O altă poveste uluitoare şi de mare importanţă pentru controversa referitoare la obiectul prăbuşit în New Mexico în iulie 1947 provine de la Vern şi Jean Maltais, un

cuplu căsătorit. Aceştia au declarat că un vechi prieten al lor, un bărbat pe nume Grady Barnett, inginer ataşat la Serviciul de Conservare a Solului, îi informase cu prudenţă că, în vara anului 1947, dăduse peste resturile unui vehicul cu aspect foarte ciudat, în Câmpia San Augustine din New Mexico, vehicul ce avea formă de disc şi părea construit din ceva ce semăna cu oţelul inoxidabil. În jurul vehiculului erau întinse mai multe cadavre foarte ciudate, conform spuselor lui Barnett. Toate erau scunde, cu capete supradimensionate şi fără păr şi cu ochi ciudat de distanţaţi.

Barnett a rămas o vreme acolo, privind scena şocantă, neştiind ce trebuia să facă. Asta până când un detaşament de militari a sosit în mare viteză şi i s-a spus cu multă fermitate exact ce trebuia să facă: să nu spună nimănui ceea ce văzuse, altfel… Barnett a înţeles foarte clar mesajul răspicat al armatei şi l-a respectat, cel puţin pentru o vreme.

În 1980, cazul Roswell a fost adus la un nivel cu totul nou, atunci când William Moore şi Charles Berlitz au scos împreună o carte despre el, intitulată, foarte potrivit, The Roswell Incident (Incidentul de la Roswell). În momentul în care Berlitz şi Moore au publicat lucrarea, cele mai multe dovezi existente erau cele descoperite de Friedman şi Moore. Cinci ani mai târziu, cercetarea continuată de ambiţiosul cuplu a condus la identificarea unui număr uluitor de aproape o sută de persoane care fuseseră implicate în evenimentele din iulie 1947, într-o măsură mai mare sau mai mică.

Un nou aspect al cazului, cu o notă oarecum specială, s-a produs în iulie 1985, când Moore a vorbit la un simpozion anual al MUFON (Mutual UFO Network), la St. Louis, Missouri. Moore a dezvăluit ciudata poveste petrecută atunci când Friedman atinsese cu grijă subiectul corpurilor extraterestre din povestea de la Roswell, în faţa unui bărbat numit Lewis Rickett, care fusese încartiruit la Roswell în 1947, în cadrul ultrasecretelor Trupe de Contrainformaţii (CIC). Friedman a relatat că, atunci când

a adus în discuţie problema corpurilor:

Rickett a reacţionat vizibil şi a specificat că era un subiect despre care nu putea discuta. A spus că erau nivele diferite de securitate în munca lui. Şi că exista o directivă, care plasa subiectul la un nivel înalt. A continuat să spună că anumite subiecte erau discutate numai în camere unde nu se puteau plasa microfoane.6

Confidenţial

Echipa harnică formată din Moore şi Friedman nu a fost singura care a cercetat complexa istorie de la Roswell. Date suplimentare, la fel de uimitoare, au început să fie scoase la iveală spre finalul anilor 1980 şi, în continuare, în anii 1990, de cercetătorii Kevin Randle şi Donald Schmitt. Datele comune pe care cei doi au reuşit să le descopere au alcătuit o poveste fără îndoială provocatoare. În noaptea de 4 iulie 1947, s-a raportat că un vehicul defect, dintr-o altă lume, s-a prăbuşit lângă Roswell, după ce răspândise o cantitate considerabilă de material pe terenul pustiu de la Foster Ranch, în urma unei presupuse calamităţi produse în aer. Obiectul se pare că nu avea forma unei farfurii zburătoare clasice. Randle şi Schmitt au afirmat că era mai curând îngust, cu aripi asemănătoare cu cele ale unui liliac, şi că avea aproximativ 10 m lungime – aceste aspecte au fost relevate de Lewis Rickett, un membru activ altfel destul de secretos al Trupelor de Contrainformaţii.

Interesant, conform afirmaţiilor lui, în septembrie 1947, Rickett a fost implicat profund şi la un nivel semnificativ în afacerea de la Roswell, atunci când a petrecut o perioadă de timp lucrând împreună cu dr. Licoln La Paz, de la Universitatea din New Mexico. Rickett a povestit, referitor la Roswell, că el şi La Paz primiseră sarcina de a determina viteza şi traiectoria vehiculului care se prăbuşise. Cei doi au descoperit locul care putea fi considerat drept punct de impact, adică locul în care era posibil ca vehiculul să fi executat o aterizare de urgenţă, înaintea dezastrului final. Locul este descris ca aflându-se la aproximativ 8 km de cel în care fermierul Brazel găsise

materialele stranii, la Foster Ranch, şi unde fusese prezent maiorul Jesse Marcel Sr. Uimitor, s-a raportat că la locul aterizării nisipul era cristalizat, ca rezultat al expunerii la o temperatură extraordinar de înaltă. Rickett şi-a amintit că La Paz pregătise un raport oficial cu constatările lor comune, în atenţia personalului acreditat de la

Pentagon, raport care prezenta teoria că ceea ce se prăbuşise era, probabil, o sondă fără oameni la bord, provenită dintr-o altă lume.

Faptul că La Paz se pare că nu fusese informat înainte de presupusa recuperare a unor corpuri cu aspect neobişnuit (de aici şi concluzia lui că dispozitivul era fără oameni la bord) sugerează clar că, aşa cum Rickett îi spusese cu foarte multă prudenţă lui Friedman, existau diferite nivele de securitate în cazul Roswell şi ideea primordială era să se transmită „numai ce era necesar să fie ştiut”, chiar şi cei implicaţi oficial în poveste fiind informaţi numai despre anumite aspecte referitoare la ce se întâmplase.

Pe baza mărturiei surselor lor, Randle şi Schmitt au tras concluzia că era posibil să fi fost găsite în deşert cinci corpuri extraterestre, dintre care unul a supravieţuit, o vreme, prăbuşirii. Iată unele dintre relatările lor:

Edwin Easley, şerif la Roswell, a făcut comentarii vagi referitoare la creaturile respective; sergentul Melvin E. Brown a declarat că a văzut corpurile, care aveau aspect asiatic, cu capete mari, fără păr şi o nuanţă gălbuie a pielii; familia lui Frankie Rowe a primit o ameninţare înspăimântătoare cu moartea; tatăl ei lucra în Departamentul de Pompieri de la Roswell în momentul prăbuşirii şi fusese implicat într-o oarecare măsură în controversă; conform lui Rowe, tatăl ei a spus în secret familiei că văzuse nişte materiale şi cadavre ciudate, precum şi o fiinţă, una singură, care supravieţuise impactului din deşert: „Cel care mergea avea mărimea unui copil de 10 ani şi nu avea păr deloc… părea extrem de speriat şi pierdut”; Rowe adaugă că, după evenimentele în care a fost implicat tatăl ei, mai mulţi militari au venit

acasă la ei şi au specificat foarte clar că, dacă cineva ar fi spus ceva despre evenimentele de la Roswell, „s-ar putea să ne ducă în mijlocul deşertului şi să ne împuşte pe toţi, şi nimeni nu ne va găsi niciodată”; 7

relatarea reporterului Johnny McBoyle se încadrează şi ea în tipar; McBoyle a susţinut că a văzut un dispozitiv crestat, de dimensiuni impresionante, la locul impactului, dispozitiv ce semăna cu o tigaie; el a relatat la postul de radio KSWS din Roswell că se zvonea că armata va recupera dispozitivul, împreună cu mai multe corpuri, pe care McBoyle le-a descris drept pitici; de observat că McBoyle a refuzat să discute ulterior despre ceea ce se întâmplase cu adevărat în deşertul din New Mexico.

Informaţii clasificate în ciuda numeroaselor mărturii şi date care au ieşit la iveală între 1947 şi sfârşitul anilor 1990, guvernul SUA a ignorat constant şi cu încăpăţânare toate afirmaţiile făcute despre Roswell în contextul OZN. Asta până în 1994, când, ca răspuns la întrebările insistente şi încăpăţânate ale unui membru din New Mexico al Congresului, Steven Schiff, Forţele Aeriene ale Statelor Unite au recunoscut în silă că nu un simplu balon meteorologic era vinovatul din spatele controversei Roswell. Forţele Aeriene au afirmat că dispozitivul care a aterizat la Foster Ranch era un balon, ce îşi avea originea într-o operaţie secretă, cunoscută la vremea respectivă sub denumirea Mogul. Era o operaţie secretă ce utiliza baloane pentru transportarea de reflectori radar şi de senzori acustici prin aer, în scopul determinării stării curente a cercetărilor sovieticilor în domeniul armelor atomice.

Apoi, în 1997, printr-o mişcare total surprinzătoare şi neanticipată, Forţele Aeriene au făcut referire la controversa din jurul presupunerilor legate de găsirea unor cadavre neobişnuite sau posibil chiar extraterestre în deşertul New Mexico într-un raport complet, de câteva sute de pagini. Concluziile Forţelor Aeriene erau că oamenii văzuseră, de fapt, nişte păpuşi pentru teste de prăbuşire, utilizate în experimentele cu paraşute. Faptul că astfel de experimente nu au început decât după 1950 nu

deranja câtuşi de puţin Forţele Aeriene, acestea afirmând cu aroganţă şi tupeu că toţi cei care văzuseră cu ochii lor presupusele cadavre confundaseră în mod constant anul în chestiune, din cauza a ceea ce oficialii au numit, cu ingeniozitate, „compresia timpului”.

În esenţă, iată cum stau lucrurile astăzi: comunitatea colectivă de cercetare a OZN susţine în majoritate, deşi nu în unanimitate, ideile şi concluziile că nişte extratereştri au murit în deşertul aspru din New Mexico, cu peste 60 de ani în urmă, în timp ce Forţele Aeriene afirmă că nu a fost vorba decât de un balon Mogul şi de păpuşi de testare. Cu toate acestea, aceeaşi comunitate de cercetare a OZN are un aliat puternic şi faimos, care le lipseşte total Forţelor Aeriene – unul dintre astronauţii de pe Apollo: dr. Edgar Mitchell.

Confidenţial

Astronautul Edgar Mitchell, fotografiat pe Lună, crede că la Roswell, în 1947, s-au prăbuşit extratereştri.

Născut în 1930, Edgar Mitchell a pilotat modulul lunar Apollo 14, care a aselenizat la 5 februarie 1971. Pe lângă faptul că a fost unul dintre cei foarte puţini care au păşit pe suprafaţa lunară, Mitchell crede cu convingere că OZN-urile sunt reale şi că cele într-adevăr necunoscute sunt produsul unor entităţi inteligente din alte lumi, cu alte cuvinte, al unor extratereştri.8 Mai mult, Mitchell a spus că OZN-urile au fost subiectul unor dezinformări orchestrate şi diseminate oficial, în scopul de a se încerca abaterea atenţiei de la controversa OZN şi de a se sădi seminţele confuziei, ca parte a încercării de prevenire a

ieşirii la iveală a tabloului real. Magazinul Dateline al canalului TV NBC l-a intervievat pe Mitchell la 19 aprilie 1996. În cursul interviului, astronautul a dezvăluit că se întrevăzuse personal cu oficiali din trei ţări, care afirmaseră că avuseseră întâlniri directe cu extratereştri. El şi-a exprimat părerea că dovezile contactului cu extratereştri sunt, categoric, copleşitoare.

Într-un interviu în exclusivitate din 10 octombrie 1998, dat în casa lui din Florida, Mitchell i-a spus jurnalistului John Earis, de la ziarul britanic People, că era sigur că viaţa extraterestră este o realitate şi crede că cel puţin anumite forme ale acelei vieţi extraterestre au vizitat Pământul. Mitchell i-a declarat lui Earis următoarele:

Ca fost astronaut, persoane din armată care au acces la aceste dosare sunt mult mai dispuse să discute cu mine decât cu cei pe care îi consideră doar ţicniţi.

Poveştile pe care le-am auzit de la aceste persoane… mă fac să nu am nicio îndoială că extratereştrii au vizitat Pământul.9

În 2004, Mitchell a făcut încă un pas şi a declarat public că un grup de elită care a existat în lumea întunecoasă a oficialilor americani investiga în secret fenomenul OZN şi avea în posesie corpurile unui număr nespecificat de extratereştri morţi, care, se presupune, fuseseră recuperate de la locul uneia sau mai multor prăbuşiri de OZN. El a declarat pentru publicaţia St. Petersburg Times:

Ştim cu toţii că OZN-urile simt reale. Întrebarea este, acum, de unde vin ele.10

Totuşi, abia patru ani mai târziu, Mitchell a ajuns pe prima pagină cu părerile sale despre OZN-uri şi viaţa extraterestră. La 23 iulie 2008, în timp ce era intervievat de Nick Margerrison, de la Kerrang Radio din Marea Britanie, Mitchell a spus că la Roswell, New Mexico, extratereştrii se prăbuşiseră, într-adevăr, în 1947 şi a adăugat că a existat un efort concertat al autorităţilor de a ascunde faptele.

Eu am fost privilegiat să aflu că am fost vizitaţi pe

această planetă şi că fenomenul OZN este real”.

NASA nu a avut nevoie de mult timp ca să formuleze un răspuns la aceste declaraţii fantastice ale unuia dintre astronauţii de pe Apollo. NASA s-a trezit într-un impas: era clar că nu avea nicio intenţie să arunce vreo bănuială asupra aurei de erou american a lui Mitchell, dar agenţia spaţială şi-a dat seama că trebuia să se distanţeze de astfel de declaraţii nepământene. Foarte diplomatic, un purtător de cuvânt a spus doar că părerile lui Mitchell nu erau şi părerile NASA:

NASA nu urmăreşte OZN-uri. NASA nu este implicată în niciun fel de muşamalizare referitoare la viaţa extraterestră de pe această planetă sau de oriunde altundeva din Univers. Dr. Mitchell este un mare american, dar nu împărtăşim părerile sale în această privinţă.12

La două zile după transmiterea interviului la Kerrang Radio, Mitchell a fost intervievat de canalul TV Fox News şi a avut grijă să sublinieze că acele comentarii ale sale referitoare la cunoştinţele personale despre OZN nu se extindeau şi la NASA. Cu toate acestea, era dispus să citeze surse anonime de la Roswell, în prezent decedate, care îi mărturisiseră personal că toată controversa din iulie 1947 avusese la bază, într-adevăr, prăbuşirea şi recuperarea unei nave spaţiale dintr-o altă lume. Mitchell a declarat şi că primise confirmarea realismului poveştii de la Roswell de la un ofiţer de informaţii actual, al cărui nume nu l-a menţionat şi care lucra chiar în interiorul Pentagonului.

Şi interviurile au continuat, în mod nesurprinzător. Porţile erau acum total deschise şi nu păreau gata să se închidă în viitorul apropiat. În urma interviului senzaţional de la Kerrang Radio, Mitchell i-a spus Lisei Bonnice, gazda spectacolului de radio Shape-Shifting, că, deoarece crescuse în zona Roswell şi călătorise ulterior pe Lună cu Apollo 14, o parte dintre bătrânii din acea perioadă, precum şi persoane din armată şi din serviciile de informaţii, care depuseseră „jurăminte destul de severe” că nu vor dezvălui nimic referitor la Roswell, „doreau să-şi

elibereze conştiinţa şi să-şi ia acea greutate de pe suflet înainte de moarte”.13

Tot despre subiectul Roswell, Mitchell a declarat la Discovery Channel că s-a dus la Pentagon cu povestea sa legată de ceea ce i se spusese despre prăbuşirea de la Roswell şi „am solicitat o întâlnire cu Comitetul de Informaţii al Şefilor de Stat-Major şi am primit-o. Le-am spus povestea mea şi ceea ce ştiam, iar, în cele din urmă, amiralul cu care am vorbit mi-a confirmat că ceea ce spuneam era adevărat”.14

În ciuda faptului că Mitchell este un adevărat erou american, un om care şi-a riscat viaţa ca să călătorească pe Lună şi a contribuit prin aceasta la plasarea Statelor Unite în istoria lumii, este cu adevărat regretabil că punctele sale de vedere privind OZN-urile şi afacerea Roswell simt denigrate atât de NASA, cât şi de guvern. Este aproape sigur că, dacă ar fi vorbit despre orice alt aspect al vieţii sale şi al perioadei petrecute ca astronaut în cadrul NASA, dr. Edgar Mitchell s-ar fi bucurat de un tratament mult mai bun şi mai respectuos decât replica scurtă pe care NASA a oferit-o ca răspuns la exprimarea în spaţiul public a vederilor sale despre prăbuşirea OZN-ului de la Roswell, New Mexico, din iulie 1947. Acesta este, se pare, efectul profund şi continuu al numărului uriaş de secrete care înconjoară încă acest caz vechi de decenii.

Capitolul 16
Fotografii cenzurate

În martie 1960, NASA s-a implicat puternic într-un eveniment OZN controversat, care îl implica pe un bărbat numit Joseph Perry din Grand Blanc, Michigan. Acesta a pretins că fotografiase un OZN pe cer, noaptea, cu aproximativ două săptămâni înainte. Perry a fost intervievat de agenţii biroului din Detroit al FBI, la 5 martie 1960, iar FBI a transmis dosarele asupra acestei afaceri ciudate la Biroul de Investigaţii Speciale al Forţelor Aeriene de la Baza Forţelor Aeriene de la Selfridge, precum şi unui oficial cu poziţie înaltă de la cartierul

general al NASA. Interesant, o notă scrisă de mână de la o sursă din NASA şi adresată FBI pe această problemă afirmă: „Vă rugăm să faceţi tot posibilul să obţineţi fotografia domnului Perry pentru noi. Oportunitatea de a o examina ar fi apreciată”.1

Perry, care la vremea respectivă conducea un restaurant pizza în Grand Blanc, fusese „fotograf profesionist 30 de ani” şi fotografia deseori Luna prin telescopul său improvizat, după cum a raportat FBI la NASA. La 21 februarie 1960, pe la ora 1: 00 a.m. – a spus Perry la FBI şi, implicit, la NASA – a făcut mai multe fotografii ale Lunii, pe care le-a developat apoi în camera lui obscură. Mai târziu, când s-a uitat la ele, a fost uimit să observe ceva ce părea a fi „un obiect zburător, undeva între capătul telescopului său şi suprafaţa Lunii”. Extrem de agitat, Perry a mărit fotografia, obiectul devenind astfel mult mai clar. Examinând cu atenţie noua versiune a fotografiei, Perry a observat că aceasta părea să redea un vehicul foarte clar conturat şi structurat, care avea formă ovală, fund plat, părea înconjurat de o strălucire fluorescentă şi chiar să aibă „o coadă de vapori în spate”. FBI a anunţat NASA că Perry „făcuse peste 1.000 de fotografii Lunii şi nu mai văzuse niciodată ceva asemănător cu acel obiect”.2

NASA a transmis la FBI rugămintea să facă tot posibilul ca să obţină fie originalul, fie o copie a fotografiei OZN-ului. Sigur că prinsese pe film ceva cu adevărat anormal, Perry a oferit îndatoritor FBI fotografia relevantă originală, care a fost trimisă apoi la menţionatul Birou de Investigaţii Speciale de la Baza Forţelor Aeriene de la Selfridge. De acolo, a ajuns în mâinile NASA şi a dispărut.

În acea vreme, mass-media se lansase deja asupra poveştii. Flint Journal din Michigan a oferit detalii despre afacere în paginile sale, cu titluri în aldine. Ziarul a decis să citeze Comitetul Naţional de Investigaţii asupra Fenomenelor Aeriene (NICAP – National Investigations Committee on Aerial Phenomena), care l-a informat pe Perry, spre marea îngrijorare a acestuia, că:

Din experienţele trecute cu dovezi fotografice, credem că este puţin probabil să vă mai vedeţi vreodată fotografia.3

Perry a reacţionat contactând FBI, care a răspuns doar că fotografia era acum „pe mâini bune”, la care Perry a replicat:

Singura variantă în care mă voi declara satisfăcut, dacă nu o primesc înapoi, este cea în care guvernul îmi spune că este strict secretă.4

În săptămânile şi lunile care au urmat, NASA ŞI FBI au construit un dosar considerabil legat de fotografia lui Perry, mare parte a acestuia ocupându-se de preocuparea lui de a încerca să-şi recupereze proprietatea din mâinile oficialilor.

Problema s-a rezolvat (spre marea satisfacţie a celor de la NASA, FBI şi de la Biroul de Investigaţii Speciale al Forţelor Aeriene, cel puţin) atunci când, conform documentelor oficiale, Perry a fost anunţat că „ceea ce părea a fi un obiect zburător pe film era, de fapt, o parte a negativului care nu fusese developat corect” 5. Bineînţeles, această explicaţie nu i-a satisfăcut prea mult pe cei care insistau că fotografia reda într-adevăr o formă de vehicul structurat, care îşi avea originile într-o altă lume, în special pe Joseph Perry, care privea toată afacerea cu ochi bănuitori.

Înţelegând, probabil, că această controversă avea să continue la nesfârşit dacă nu făceau rapid ceva ca să schimbe situaţia, NASA ŞI FBI au afirmat sus şi tare, în faţa celor care puneau întrebări, că aceasta era o problemă a Forţelor Aeriene şi numai a lor şi, în consecinţă, au redirecţionat toate scrisorile primite către Forţele Aeriene. În timp, controversa din jurul fotografiei dispărute a lui Joseph Perry şi al interesului adânc manifestat de NASA faţă de aceasta s-a stins. Poate, într-o zi, NASA va dezvălui mai multe despre această afacere curioasă şi despre motivul pentru care a fost atât de interesată să pună mâna pe enigmatica fotografie a lui Perry. Sau poate că nu vom avea acest noroc. Dar asta nu a

fost singura ocazia în care NASA a manifestat un interes deosebit faţă de fotografii cu OZN-uri, care ulterior au părut să dispară în eter.

Strict secret

Steven Greer este o figură binecunoscută pe scena cercetării OZN, fiind autorul a numeroase cărţi şi organizatorul de evenimente la scară mare, dedicate identificării şi etalării secretomaniei guvernului faţă de problema OZN. în 1990, Greer a fondat Centrul pentru Studiul Inteligenţei Extraterestre: el este creierul din spatele a ceea ce a devenit cunoscut sub numele de Proiectul Disclosure, descris în următorul mod pe site-ul web al organizaţiei, www.disclosureproject, org:

Proiectul Disclosure este un proiect de cercetare non-profit, destinat dezvăluirii totale a faptelor legate de OZN, de inteligenţele extraterestre, de energiile avansate şi de sistemele de propulsie secrete.

Greer mai spune că grupul posedă mărturiile înregistrate a peste 400 de persoane – inclusiv ale multor foşti sau pensionaţi angajaţi ai guvernului, personal militar sau de informaţii – care au avut curajul să dezvăluie detaliile cunoştinţelor lor personale directe sau ale experienţelor unor incidente OZN complicate, ale încercărilor guvernului de a ţine aceste subiecte ascunse de ochii publicului şi chiar ale unor interacţiuni directe între oameni şi extratereştri.

În centrul proiectului lui Greer se află o serie de convingeri şi puncte de vedere acceptate centrale:

1. extratereştrii există;

2. ei au vizitat şi încă vizitează pe ascuns Pământul;

3. anumite elemente din lumea oficialilor au obţinut tehnologii şi energii extraterestre extrem de avansate (posibil ca rezultat al prăbuşirii, recuperării şi studierii secrete a uneia sau mai multor nave extraterestre);

4. existenţa acestor tehnologii şi energii ar putea revoluţiona lumea şi, dacă ar fi puse la dispoziţia publicului, ar putea chiar să pună capăt multor (sau tuturor) probleme ridicate de dependenţa de petrol.

Dorinţa de a nu afecta negativ statu-quo-ul, economia globală, precum şi corporaţii şi indivizi puternici, care deţin puterea în industria producătoare de petrol, este considerată de Greer şi de cei care susţin şi promovează activitatea în cadrul Proiectului Disclosure drept unul dintre motivele viabile pentru care aceste energii extraordinare nu au ajuns încă să fie adoptate de societate pe scară largă.

Greer a fost extrem de activ, gălăgios şi direct în încercarea de a-şi transmite mesajul controversat către presa mondială, către publicul general şi chiar către factorii de decizie din Congresul Statelor Unite. În acest scop, în mai 2001, Greer a ţinut o conferinţă de presă istorică la Naţional Press Club, la care o serie de persoane cu trecut oficial – inclusiv unii cu legături trecute cu NASA – au vorbit despre

Centrul Spaţial Lyndon B. Johnson al NASA din Texas, locul unde se află fotografiile cenzurate cu OZN-uri şi creatura tip om molie.

fenomenul OZN şi despre legătura dintre acesta şi secretele şi conspiraţiile orchestrate la nivel oficial.

Unul dintre cei care au vorbit la evenimentul din 2001 organizat de Greer a fost o femeie pe nume Donna Hare, care lucrase în trecut la Philco, o companie cu care NASA avea contracte la începutul anilor 1960 pentru a-i oferi o reţea de staţii de urmărire mondiale pentru zborurile cu om la bord din Proiectul Mercury. Hare, care a primit o serie de premii din partea NASA, inclusiv Apollo Achievement Award, a petrecut peste 15 ani ca

subcontractant al agenţiei spaţiale, lucrând în Clădirea 8 a Laboratorului Fotografic din Centrul Spaţial Johnson din Houston, Texas.

Hare a avut de spus audienţei de la evenimentul din 2001 al lui Greer o poveste semnificativă, poveste ce a sugerat clar că anumite elemente din eşaloanele superioare ale NASA ştiau că OZN-urile erau o realitate de netăgăduit, dar făceau tot posibilul să împiedice ca astfel de adevăruri să devină cunoscute în afara canalelor sale regulate şi secrete. Hare a dezvăluit celor prezenţi în auditoriu că, fiind în posesia unei autorizaţii secrete în momentul respectiv, avea acces la destul de multe uşi, ceea ce a dus, cu o anumită ocazie, la o întâlnire memorabilă. A intrat într-o anumită cameră, unde erau trimise spre a fi developate şi studiate o mare parte din datele fotografice colectate de misiunile Apollo pe Lună şi de sateliţii NASA pe orbita Pământului.

În timp ce se afla acolo, Hare a avut ocazia să discute cu un coleg, care i-a arătat (se poate specula că violând protocolul acceptat şi secret al NASA) o fotografie cu un obiect de formă circulară pe cer. Bărbatul a recunoscut în faţa lui Hare că, deşi nu putea să-i spună ce era, putea să confirme că o parte anume a muncii lui era să modifice astfel de imagini, în special pentru a se asigura că anomalii aeriene de genul aceleia nu vor ajunge niciodată în mâinile publicului. Se pare că cineva (sau un grup) din NASA trimisese ordinul ca toate fotografiile cu OZN ale agenţiei să fie cenzurate. Iar aceasta nu a fost singura ocazie când s-a raportat aşa ceva.

O altă persoană care a făcut declaraţii incitante şi poate chiar şi mai senzaţionale referitoare la fotografiile ascunse cu OZN-uri ale NASA a fost Karl Wolf, cadru activ în Forţele Aeriene americane, al cărui nivel de acces era Top Secret. La mijlocul anului 1965, Wolf petrecuse ceva timp într-o misiune la Baza Forţelor Aeriene de la Langley, Virginia, misiune ce avusese legătură cu un satelit lunar al NASA aflat pe orbita Lunii, şi a ajuns să discute cu un aviator, care lucra şi el la proiect. În timpul discuţiei, a

devenit evident că aviatorul era îngrijorat din cauza unei probleme importante. În cele din urmă, el i-a mărturisit lui Wolf că, în timp ce analiza nişte fotografii ale Lunii, NASA descoperise existenţa unei baze mari, de origine şi cu scopuri necunoscute, care era situată pe partea îndepărtată a suprafeţei ei. Nu exista nicio îndoială că aceia a căror sarcină era analiza fotografiilor nu interpretau greşit formaţiunile neobişnuite de stânci. Fotografiile evidenţiau clar structuri proiectate şi construite în mod inteligent, care făceau misterioasa bază să semene cu un oraş spaţial uriaş şi întins.

Wolf, înţelegând că tocmai aflase o poveste care era în mod sigur subiectul unui nivel înalt de securitate oficială, a decis să întrerupă imediat conversaţia, deşi era fascinat.

Multă vreme după aceea, Wolf s-a întrebat dacă o astfel de descoperire fantastică avea să fie anunţată într-o zi lumii largi, la ştirile naţionale. Ceea ce, bineînţeles, nu s-a întâmplat. Ca în Las Vegas, se pare că ce se întâmplă la NASA este destinat să rămână neclintit la NASA.

Este clar că putem distinge un tipar aici. Un tipar care funcţiona cu siguranţă în momentul în care Joseph Perry a fotografiat, prin telescopul său, un obiect care i s-a părut a fi un OZN, la Grand Blanc, Michigan, în 1960. Şi se pare că încă a funcţionat ani de zile mai târziu, aşa cum sugerează mărturiile lui Donna Hare şi Karl Wolf. Cenzura efectuată de anumite elemente din NASA la fotografiile legate de OZN-uri se desfăşoară de foarte mult timp.

Capitolul 17
Atacul computerelor NASA

Cea mai mare problemă, atunci când este vorba de verificarea unor astfel de poveşti curioase, este completa incapacitate a unei părţi a publicului, a mass-mediei şi a comunităţii de cercetare a OZN de a obţine accesul la fotografiile cenzurate nepreţuite, pentru o examinare şi o evaluare ştiinţifică independentă. NASA, în mod nesurprinzător, neagă categoric existenţa unor astfel de

fotografii cu OZN-uri sau cu baze ori structuri extraterestre avansate de pe suprafaţa Lunii. În mod similar, nimic cu adevărat semnificativ despre această problemă nu a ajuns sub ochii publicului, în urma aplicării Legii privind libertatea accesului la informaţie.

Cu alte cuvinte, uşa din faţă este închisă ferm în faţa oricui nu are autorizaţia oficială necesară pentru a accesa adevărul strict secret. Asta dacă nu cumva sunteţi pregătiţi să vă tăiaţi singuri craca de sub picioare, să încălcaţi legea ocolind uşa din faţă şi, în schimb, să pătrundeţi în secretele NASA pe uşa din spate, printr-o serie de atacuri pe computer, adică tocmai ce a fost făcut până acum, de câteva ori. Un englez, pe nume Gary McKinnon, a făcut exact asta cu câţiva ani în urmă, rezultatele fiind cu adevărat alarmante şi dezastruoase pentru el.

Copil în anii 1960, McKinnon trăieşte în prezent sub ameninţarea unui tratat de extrădare în Statele Unite, sub acuzaţia de a fi realizat ceea ce unul dintre acuzatorii americani a pretins a fi, fără îndoială, cel mai mare atac informatic împotriva infrastructurii oficiale a Statelor Unite din istoria acestora, producând daune severe unei întregi pleiade de sisteme de computere de la NASA, apărare, informaţii şi armată. În apărarea sa, McKinnon a declarat în mod repetat că este vinovat numai de căutarea unor date strict secrete despre OZN-uri, informaţii de tipul celor care ar întări revelaţiile lui Donna Hare referitoare la fotografiile cu OZN-uri cenzurate de NASA şi convingerile participanţilor la Proiectul Disclosure că guvernul SUA ascunde, în mod deliberat, de ani de zile, tehnologii extraordinare, ce ar putea foarte bine să pună capăt dependenţei de petrol şi să modifice radical lumea (în mai bine), dacă ar fi puse la dispoziţia publicului.

Dar, înainte să ne îndreptăm atenţia spre NASA şi spre afacerea McKinnon, este interesant să observăm că au fost făcute şi alte încercări anterioare de pătrundere în sistemele NASA şi ale altor elemente ale guvernului, armatei şi comunităţii de informaţii americane, în căutarea

de date secrete despre OZN-uri şi de tehnologii avansate, aproape magice. Totuşi, în toate ocaziile anterioare, făptaşii au reuşit să scape cu succes de orice formă de pedeapsă, situaţie pe care autorităţile americane erau hotărâte s-o evite, atunci când a fost vorba de Gary McKinnon şi de intruziunile sale în calculatoarele NASA.

Strict secret

Dintre numeroasele zvonuri şi presupuneri care înconjoară controversa OZN, unul refuză să dispară, în ciuda strădaniilor Forţelor Aeriene ale SUA: la Baza Forţelor Aeriene Wright-Patterson din Dayton, Ohio, există o serie de camere secrete, hangare de avion şi încăperi subterane, unde sunt depozitate resturile conservate ale mai multor creaturi extraterestre moarte, împreună cu epava OZN-ului lor prăbuşit şi recuperat. Alte zvonuri izvorâte din astfel de istorisiri sugerează că tehnologia extraterestră fantastică, ce a căzut efectiv în mâinile guvernului american, a fost reprodusă în secret şi că armata SUA construieşte şi pilotează în secret propriile prototipuri de OZN-uri. În termeni generici, locul în care se află aceste dovezi uimitoare şi fantastice a devenit cunoscut sub numele de Hangar 18. Oficial, guvernul şi Forţele Aeriene ale SUA neagă cu vehemenţă că astfel de istorii senzaţionale au vreo bază reală, dar o serie impresionantă de mărturii (chiar şi înregistrate) ale unor surse de rang înalt susţin contrariul.

Senatorul Barry Goldwater, de exemplu, a declarat oficial în 1975:

Subiectul OZN mă interesează de foarte mult timp. Cam cu 10 sau 12 ani în urmă, am încercat să descopăr ce se află în clădirea de la Baza Aeriană Wright-Patterson, unde sunt depozitate informaţii colectate de Forţele Aeriene, dar cererea mi-a fost refuzată. Este clasificată încă la un nivel mai înalt decât Strict secret.1

O relatare la fel de demnă de atenţie provine de la un fost asistent al directorului adjunct şi asistent special al directorului executiv al Agenţiei Centrale de Informaţii (CIA), un bărbat pe nume Victor Marchetti. Dezvăluind că,

în timpul petrecut la CIA, OZN-urile intrau în categoria activităţilor foarte sensibile, Marchetti a declarat că el personal a auzit de la nivele foarte înalte din CIA că acele cadavre ale micuţilor cenuşii, ale căror OZN-uri se prăbuşiseră, erau depozitate în secret la Divizia de Tehnologie Străină a Bazei Forţelor Aeriene Wright-Patterson. Astfel de declaraţii îi fac pe anumiţi indivizi din lumea atacurilor pe computer să încerce să caute singuri răspunsurile, pe căi categoric periculoase.

Informaţii clasificate

La 27 octombrie 1992, Dateline NBC a alocat un segment din emisiune subiectului atacului pe computer şi a hotărât să includă în segmentul respectiv interviuri cu o serie de hackeri care s-au confesat. În timp ce unul dintre hackeri vorbea despre capacitatea sa de a pătrunde cu uşurinţă în sistemele informatice guvernamentale şi militare, NBC a rulat pe ecran o serie de documente ce păreau a fi obţinute de hacker din sistemul informatic de la Wright-Patterson, în care se putea citi, parţial, „WRIGHT-PATTERSON AFB/

Lista catalogată a componentelor OZN, o unitate subterană a Diviziei…”. În momentul respectiv, camera se depărta şi restul materialului nu mai era prezentat în format text. Cu toate acesta, a fost dezvăluit ulterior că cel puţin o parte din materialul descărcat de hacker se pare că avea legătură cu date de referinţă despre autopsia top-secret a extratereştrilor, stocate în sistemul informatic clasificat de la Wright-Patterson.

În 1993, Dateline NBC a rupt tăcerea asupra acestei probleme controversate, iar Susan Adams, care fusese producătoarea acelui segment al programului, şi-a exprimat surpriza considerabilă faţă de răspunsul incredibil primit de NBC, în urma transmiterii episodului respectiv. Deloc surprinzător, a explicat Adams, hackerul dorise să rămână anonim, în primul rând deoarece declarase că o mare parte din materialul său era obţinut în condiţii ilegale, prin cercetarea unor dosare secrete aflate în sistemele informatice ale guvernului şi armatei

americane.

Adams a ţinut să sublinieze cu tărie că avocaţii NBC examinaseră piesa relevantă „cu foarte multă atenţie” şi se convinseseră de legitimitatea completă a materialului primit. Mai mult, continuă şi recunoaşte Adams, deoarece hackend comisese, nici mai mult, nici mai puţin, decât o ilegalitate clară, nu aveau de gând, în niciun caz, să-i dezvăluie identitatea în public sau mass-media. „Hackerul este conştient de interesul pe care l-au trezit datele sale despre OZN-uri, dar nu doreşte să răspundă în faţa legii”, a clarificat Adams problema.2

Guvernul SUA, înţelegând probabil că încercarea de aflare a identităţii reale a hackerului ar fi necesitat, probabil, urmărirea în justiţie a unei companii atât de puternice ca NBC – ceea ce ar fi garantat o publicitate uriaşă şi total nedorită curioasei afaceri – a decis să nu facă nimic în acest sens (în afară de a scrâşni din dinţi în tăcere, cum am putea bănui).

Confidenţial în timp ce astfel de informaţii despre extratereştri obţinute prin atacuri informatice erau desconsiderate de sceptici şi denigratori, s-a produs un salt înainte major la mijlocul anilor 1990, dintr-o sursă total neaşteptată: un hacker adolescent strălucit, acţionând din liniştea casei părinteşti, din oraşul Cardiff, Wales, Marea Britanie. Hacker experimentat a mii de sisteme informatice (inclusiv multe ale NASA şi ale Departamentului Apărării din Statele Unite), Mathew Bevan a luat decizia, în 1994, să descopere secretele despre OZN de la Baza Forţelor Aeriene Wright-Patterson. Subliniind că la Wright-Patterson era „un sistem informatic în care poţi pătrunde foarte, foarte uşor”, el a fost extrem de uimit să descopere informaţii uluitoare referitoare la un proiect super-secret destinat proiectării şi construirii unei maşini de zbor cu adevărat extraordinare, de proporţiile unui OZN.3

„Dosarele”, mi-a declarat Bevan, pe un ton prudent şi ezitant, în timpul unui interviu personal, „făceau referinţe foarte clare la un prototip funcţional al unui vehicul

antigravitaţie, care utiliza un element greu drept energie. Nu era un avion normal. Era foarte mic, pe mai multe nivele, cu un reactor la bază şi o cameră pentru echipaj deasupra".4 Este posibil oare ca aceasta să fie o dovadă clară a tehnologiei extrem de avansate, de origine extraterestră, despre care Proiectul Disclosure al lui Steven Greer susţine că ne-ar fi ascunsă? Da, este foarte posibil.

După ce accesase şi digerase cu atenţie fantastica informaţie, Bevan a ieşit cu atenţie din banca de date de la Wright-Patterson şi a început să caute, cu încăpăţânare, peste tot, răspunsuri despre extratereştri, inclusiv în sistemele de computere mai puţin sigure ale NASA. Bevan a intrat în sisteme, a citit cu atenţie fişierele şi apoi a ieşit, acţiunile petrecându-se fără să fie detectat. Totul părea să meargă destul de bine pentru tânărul hacker.

Cel puţin aşa credea Bevan. Istoria ne spune totuşi că presupunerile iniţiale ale lui Bevan erau foarte departe de adevăr.

Timp de aproape doi ani, a urmat o tăcere copleşitoare. Apoi, într-o dimineaţă din 1996, totul s-a schimbat brusc şi drastic în viaţa lui Matthew Bevan. În perioada în care lucrurile au luat o turnură proastă, el lucra pentru o companie de asigurări din Cardiff, iar în ziua respectivă a fost chemat în biroul directorului. La intrarea în cameră, s-a trezit în faţa unui grup de oameni intimidanţi. Bevan şi-a amintit ce s-a întâmplat în continuare: „Unul dintre bărbaţi a întins mâna şi eu i-am strâns-o. «Matthew Bevan?», a întrebat el. «Da», am răspuns. El a continuat: «Sunt sergent detectiv Simon Janes, de la Unitatea de delicte informatice a Scotland Yard, şi vă arestez pentru intrarea ilegală în computerele NASA şi ale Bazei Forţelor Aeriene Wright-Patterson»".3 Bevan avea probleme mari.

După ce a fost dus la Secţia Centrală de Poliţie din Cardiff, linia de interogare a devenit extrem de curioasă şi demnă de un episod din X Files: „Ce vă spune denumirea Hangar 18?", a fost întrebat Bevan imediat, pe un ton dur

şi intimidam. „Este un loc în care se depozitează tehnologia extraterestră”, a răspuns el, cu braţele încrucişate, într-o manieră destul de indiferentă.6

Amintirile lui Bevan despre acel interviu sunt mai mult decât edificatoare:

În timpul interviului, reveneau tot timpul la Hangar 18: oare am văzut ceva în computerele de la Wright-Patterson şi NASA? Am descărcat ceva? Ei bine, când m-au întrebat dacă am văzut ceva, am răspuns:

Da, am văzut e-mailuri în care se vorbea despre un sistem de propulsie antigravitaţional.7

Asta nu le-a căzut prea bine celor de la Unitatea de delicte informatice a Scotland Yard. Bevan a înţeles, corect, că intrase în conflict cu autorităţile şi a fost stabilită o dată ulterioară pentru o audiere la tribunalul de pe Bow Street, Londra. Dar, la proces, nu au fost prezenţi numai Bevan, apărătorul lui şi acuzarea. În public se afla şi un anumit

Jim Hanson, care reprezenta interesele guvernului SUA şi ale NASA.

Bevan şi-a amintit foarte bine că a avut loc un schimb curios de cuvinte, atunci când Hanson a depus mărturie: „În timpul audierii, acuzarea l-a întrebat pe Hanson ce credea guvernul american despre motivele pentru care am atacat sistemele de la NASA şi Wright-Patterson”, a spus Bevan. „Hanson a răspuns: «Noi suntem de părere că domnul Bevan nu a avut intenţii răuvoitoare şi că principalul său scop a fost să descopere informaţii despre OZN-uri şi despre Hangar 18»”. Bevan a continuat: „Toată lumea a râs puţin în acel moment, inclusiv judecătorul. Cu toate acestea, atunci când acuzarea a întrebat: «Puteţi confirma că Hangar 18 există sau că este un mit?», Hanson a răspuns: «Nu pot nici să confirm, nici să infirm, deoarece nu sunt în posesia acestei informaţii»”.8

Rezultatul final al afacerii a fost că procesul împotriva lui Bevan s-a prăbuşit total. Judecătorul care a analizat chestiunea a declarat în termeni fără echivoc că nici nu se punea problema unei sentinţe cu închisoarea şi

că orice pedeapsă financiară i s-ar fi putut impune lui Bevan ar fi fost infimă. Corelat cu faptul că nici NASA, nici guvernul american nu erau dispuse să divulge tribunalului britanic vreo informaţie referitoare la conţinutul materialelor din computerele de la Wright-Patterson, costul cheltuielilor de judecată a fost stabilit la 10.000 de dolari pe zi, iar acuzarea nu a putut oferi nici măcar o dovadă. Spre marea sa satisfacţie, Bevan era un om liber. Şi era şi un om foarte norocos.

Eşecul total de a obţine o condamnare, fie ea şi minoră, în cazul Bevan a fost frustrant şi iritant pentru NASA şi guvernul american. Iar chiar faptul că autorităţile americane au refuzat clar să divulge tribunalului britanic natura exactă şi conţinutul fişierelor şi datelor accesate de Bevan a făcut ca judecătorul să nu aibă altă soluţie decât să respingă cazul. Cu toate acestea, guvernul SUA era pregătit să nu repete aceeaşi greşeală fatală atunci când Gary McKinnon a pătruns în sistemele informatice ale NASA, aşa cum vom vedea.

Strict secret

Activitatea informatică a lui Gary McKinnon în căutarea adevărului uimitor despre OZN-uri şi forme de viaţă extraterestră era destinată să urmeze o cale foarte diferită şi extrem de periculoasă, faţă de cea a majorităţii cercetătorilor domeniului OZN. Era o cale relativ paralelă cu cea a acţiunilor lui Matthew Bevan de la mijlocul anilor 1990. Dar, în timp ce Bevan a scăpat de sistemul de justiţie britanic ca un tânăr liber şi foarte uşurat, lucrurile nu aveau să fie la fel de uşoare şi de simple pentru McKinnon. Acesta a decis să atace sistemele informatice ale NASA şi ale guvernului american, în căutarea de date secrete despre OZN-uri, din casa mătuşii prietenei lui din Crouch End, Londra, a spus jurnalistul britanic Jon Ronson. „În esenţă, ceea ce căuta Gary – şi a şi găsit, de mai multe ori – erau administratori de reţea cu nivele înalte de autorizare din guvernul şi armata SUA, care nu se obosiseră să-şi pună parole. Aşa a intrat”. 9

După ce a reuşit să descuie proverbiala uşă spre

magazia secretă cu date cosmice a NASA, McKinnon s-a trezit în faţa unui material foarte ciudat, inclusiv fişiere care făceau referire la ceva denumit, şocant, „Ofiţeri nepământeni”. Pentru McKinnon, aceasta părea o potenţială dovadă în sprijinul teoriei că, pe lângă desfăşurarea de proiecte spaţiale foarte publice, cum erau navetele spaţiale, Skylab şi misiunile Apollo spre Lună, NASA avea şi un program spaţial strict secret, despre care publicul şi mass-media nu ştiau absolut nimic.

Conform mărturisirilor lui McKinnon, cele mai multe din primele sale cercetări ilegale fuseseră declanşate de descoperirile şi revelaţiile Proiectului Disclosure al lui Steven Greer şi de acţiunile reuşite, deşi la fel de ilegale, ale lui Matthew Bevan. În plus, McKinnon i-a spus lui Matthew Wilhams, un bun prieten al meu şi al lui Matthew Bevan şi fost investigator special al Agenţiei de taxe şi accize a guvernului britanic, că descoperirea posibilităţii ca NASA şi elemente din guvernul SUA să posede tehnologii uimitoare secrete, care ar fi putut să revoluţioneze, în mai bine, întreaga planetă, l-a înfuriat teribil. Dacă se va dovedi într-o zi că McKinnon a avut dreptate, atunci va avea tot dreptul să fie furios… la fel ca noi toţi, de altfel.

În problema dezvăluirilor surprinzătoare făcute de Donna Hare despre cunoştinţele sale directe referitoare la fotografii cu OZN-uri cenzurate de NASA, McKinnon a confirmat că revelaţiile ei uluitoare l-au făcut să pornească în cercetarea ce l-a dus, în final, la conflictul cu autorităţile americane. Sub imboldul relatării lui Hare referitoare la zilele sale la Centrul Spaţial Johnson, McKinnon a accesat cu succes instituţia respectivă, ceea ce s-a dovedit surprinzător de uşor. Şi a dat imediat peste imagini cu adevărat memorabile.

McKinnon i-a explicat lui Matthew Williams:

A fost cel mai bun şi cel mai rău moment dintre toate şi sunt încă furios când îmi amintesc cum au mers lucrurile. Ceea ce spusese [Donna Hare] că se afla acolo, se afla într-adevăr acolo. Am vrut să văd imaginile, trebuia

să le văd. Trebuia să ştiu. Dar transferarea unor fişiere de asemenea dimensiuni ar fi durat zile întregi. Aşa că am avut o idee. Să mă uit la ele chiar pe ecranul lor. Am făcut asta preluând controlul grafic al desktopului lor şi micşorând nivelul culorilor, astfel încât să le pot transfera rapid pe PC-ul meu. Am văzut cam două treimi din această fotografie şi am distins ceva ce semăna cu emisfera Pământului, acoperită de nori. Dar, apoi, a început să apară structura şi aceasta a dezvăluit treptat ceva ce semăna mai întâi cu un satelit. Apoi, pe măsură ce se vedea mai mult, am înţeles că arăta foarte diferit şi că dădusem peste ceva. Nu păreau să existe cute sau dungi, telemetrie sau antene. Chiar în clipa aceea, am văzut mouse-ul mişcându-se pe ecran şi coborând în partea de jos a lui, după care a selectat comanda „Deconectare” şi asta a fost tot: am fost scos de la NASA. Jos pălăria pentru NASA. îmi închiseseră aproape imediat calea de intrare, în aproape toate sistemele lor. A fost un moment teribil.

Reuşisem, „Evrika”, şi apoi, într-o clipă, am fost prins.10

William a vrut să ştie dacă McKinnon îşi considera acţiunile greşite din punct de vedere moral sau ilegale ori dacă îşi dădea seama că aşa le vor percepe mulţi oameni. McKinnon i-a răspuns că, deşi ştia foarte bine că ceea ce făcea reprezenta o violare importantă a legii, considera că acţiunile sale erau justificate, ca rezultat al concluziei conform căreia „doar pentru că e ilegal, nu înseamnă că e şi greşit”. Cu alte cuvinte, din punctul său de vedere, ceea ce făcea era „pentru binele publicului larg”.11

Pe lângă atacarea computerelor NASA în căutare de date şi fotografii secrete cu OZN-uri, McKinnon a continuat să facă ceva extrem de nechibzuit şi care, până la urmă, s-a întors împotriva lui. După invazia americană în Afganistan, a început să lase mesaje inflamatorii cu conţinut politic pe terminalele de computere ale SUA, acuzând guvernul american că era direct responsabil pentru 11 septembrie şi pentru comiterea de delicte ascunse asupra populaţiei americane şi a restului lumii, cu

scopul de a promova aşa-numitul Război al Terorii.

Lăsând deoparte motivaţiile sale personale pentru atacul computerelor NASA şi ale altor elemente oficiale americane, ţinând cont de faptul că acţiunile şi comentariile lui McKinnon referitoare la controversa privind 11 septembrie în mod sigur nu au fost executate accidental, nu este de mirare că a atras atenţia oficialităţilor pe scară largă, pe ambele părţi ale Atlanticului, ceea ce avea să ducă la arestarea sa. La început, se părea că McKinnon avea să scape uşor pentru pătrunderea în sistemele informatice secrete ale NASA şi guvernului american, la fel cum se întâmplase cu Matthew Bevan, în anii 1990.

După ce a fost identificat şi ulterior arestat, în 2002, de Unitatea naţională de delicte de tehnologie avansată a Marii Britanii, prin prevederile unei anumite legi conţinute în Legea guvernului britanic privind utilizarea ilegală a computerului, în mod surprinzător, lucrurile nu stăteau prea rău pentru McKinnon. În momentul respectiv, termenii legii specificau o condamnare maximă de numai şase luni de închisoare. Un comportament bun al lui McKinnon în spatele gratiilor ar fi micşorat această perioadă la practic nimic.

În anii următori arestării sale, nu s-au întâmplat prea multe care să sugereze că lucrurile aveau să se înrăutăţească pentru McKinnon. Dar, apoi, totul a luat o turnură alarmantă pentru hacker, mai ales atunci când guvernul britanic a pus în aplicare un nou tratat de extrădare cu guvernul american. Aceasta însemna, în esenţă, că autorităţile americane puteau să extrădeze acum un cetăţean britanic, în anumite circumstanţe şi, oarecum discutabil, nici măcar nu era necesar să ofere vreo dovadă contestabilă (acesta fusese unul dintre aspectele principale care conduseseră, în cele din urmă, la desfiinţarea cazului echipei de acuzatori în procesul din anii 1990 împotriva lui Matthew Bevan). Autorităţile americane puteau, pur şi simplu, să le ceară autorităţilor legale britanice să-l predea pe McKinnon pentru un zbor în

Statele Unite şi un proces în spatele uşilor închise, fără prezenţa presei, pe aşa-zisul tărâm al libertăţii. Momentul nici nu putea fi mai prost pentru hacker, mai ales că ieşiseră la iveală poveşti care spuneau că ar fi fost foarte posibil să petreacă o perioadă considerabilă de timp într-o închisoare americană de securitate maximă – probabil în jur de 70 de ani. Ceea ce începuse pentru McKinnon ca o aventură tip X Files se transforma rapid în cel mai urât coşmar al său.

Guvernul american nu s-a purtat cu mănuşi cu McKinnon, acuzându-l de atacul a aproximativ 100 de computere într-o perioadă de doi ani, între 2000 şi 2002, folosind porecla Solo. Aceste computere, susţinea guvernul, aparţineau NASA, Departamentului Apărării şi Forţelor Aeriene, Marinei şi Forţelor Terestre ale SUA. Poziţia guvernului american faţă de McKinnon şi acţiunile sale a fost exprimată cu fermitate de un ofiţer superior de la Pentagon, care a declarat ziarului britanic Sunday Telegraph, în termeni foarte categorici: „Am suferit daune serioase. Nu a fost vorba de un incident nevinovat. Hackend a produs daune foarte grave şi deliberate în computerele armatei şi ale NASA şi a lăsat mesaje prosteşti şi antiamericane. Toate dovezile arată că cineva pregătea un atac foarte serios împotriva sistemelor informatice americane”.

McKinnon contrazice cu vehemenţă şi în ziua de azi acuzaţiile grave de a fi produs daune – mari sau mici – sistemelor informatice pe care recunoaşte că le penetrase. În această problemă, el i-a declarat foarte sigur lui Matthew Williams:

[Guvernul SUA] a redefinit termenul „daune”. La un nivel, a spus „afectând capacitatea calculatorului de a-şi realiza funcţionarea normală”, ceea ce este o prostie, pentru că nu am făcut altceva decât să mă loghez şi să instalez software-ul meu de control de la distanţă, ceea ce nu afectează în niciun fel capacitatea calculatorului de a funcţiona. Apoi, a continuat spunând „daune prin modificarea datelor”, ceea ce se referă la acţiunea de

instalare a software-ului de control de la distanţă. Dar eu nu le-am deteriorat în niciun fel datele făcând asta. Este doar o anexă la computer. Nu o deteriorare a datelor.12

Dacă sistemele informatice au fost efectiv deteriorate sau doar completate cu o anexă este un punct controversat. McKinnon avea motive foarte serioase să-şi regrete acţiunile, în iulie 2006, lucrurile s-au înrăutăţit şi mai mult, dacă mai era posibil. Se emisese o hotărâre care să permită extrădarea lui McKinnon în Statele Unite, unde să fie judecat pentru acţiunile sale extrateritoriale. Sistemul juridic s-a mişcat într-un ritm extrem de lent, aşa cum face de obicei, şi, în februarie 2007, avocaţii lui McKinnon au pledat cu tărie împotriva hotărârii, într-un apel la înalta Curte, la Londra. Cu toate acestea, Curtea nu a acceptat nimic: la 3 aprilie 2007, apelul a fost respins. Trei luni mai târziu, la 30 iulie, Camera Lorzilor a acceptat să analizeze apelul lui McKinnon. Totul a fost însă în zadar. Verdictul oficial a fost că McKinnon putea fi extrădat în Statele Unite, iar cale de întoarcere nu mai exista. Trebuia să plătească pentru acţiunile sale şi să execute pedeapsa, oricare ar fi fost aceasta. Din fericire pentru McKinnon, avocatului său i s-au acordat două săptămâni ca să facă apel asupra deciziei la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, înainte de extrădare. Dar apelul lui McKinnon a fost respins din nou. Ceasul lui McKinnon bătea din ce în ce mai rapid şi mai tare. Era vremea ca echipa lui de avocaţi să încerce o abordare radical diferită.

În august 2008, McKinnon a fost diagnosticat în Anglia, de profesorul Simon Baron-Cohen de la Universitatea Cambridge, cu Sindromul Asperger, o boală în care suferindul avea interacţiunea socială afectată şi limitată şi o preocupare obsesivă pentru o anumită chestiune, ceea ce se potrivea perfect la cazul lui McKinnon, dacă ne gândim la stilul lui de viaţă şi la interesul faţă de OZN-uri şi atacuri pe computer.

Ca urmare a diagnosticului, s-a susţinut că McKinnon nu era într-o stare psihologică şi mentală care să-i permită să suporte un proces. În ciuda tuturor celor întâmplate, el

reuşea, în continuare, să se agaţe precar de libertate.

Apoi, la 27 octombrie 2009, a apărut o nouă rază de lumină la orizont, când ministrul de interne din guvernul laburist al Marii Britanii, Alan Johnson, a declarat că avea să facă tot posibilul ca să pună capăt procedurilor de extrădare a lui McKinnon şi să permită un studiu amănunţit stării de sănătate a acestuia, imediat ce era posibil. Totuşi, speranţa că aceasta va fi de ajutor în cazul lui McKinnon a fost de scurtă durată. Într-o scrisoare trimisă avocatului lui McKinnon, datată 26 noiembrie 2009, un reprezentant al Ministerului de Interne a declarat că extrădarea lui McKinnon nu era o violare a drepturilor sale ca cetăţean britanic şi, prin urmare, nu avea să fie oprită sau interzisă.

Şi au urmat alte cotituri în afacerea Gary McKinnon (sau poate soap opera ar fi termenul mai potrivit). În mai 2010, Partidul Laburist englez nu a mai fost votat de majoritatea poporului englez şi controlul a fost preluat de un guvern de coaliţie, condus de David Cameron, din Partidul Conservator. După alegeri, s-a anunţat că noul ministru de interne din guvernul lui Cameron, Theresa May, era dispusă să revadă deciziile luate anterior, sub guvernul laburist aproape orwellian al lui Gordon Brown, în cazul lui McKinnon şi al acţiunilor sale necugetate, şi să hotărască dacă extrădarea era cu adevărat justificată sau dacă McKinnon trebuia judecat pentru activităţile sale în interiorul graniţelor insulelor britanice, locul în care chiar şi NASA recunoştea că fuseseră comise toate ilegalităţile.

Apoi, la 13 iunie 2010, mass-media a spus că prim-ministrul Cameron îşi dăduse acordul pentru acţiunea decisivă şi salvarea lui McKinnon de la extrădarea în Statele Unite pentru proces şi, potenţial, de decenii petrecute în spatele gratiilor, într-o închisoare americană. Theresa May îl informase pe prim-ministru despre cazul lui McKinnon, astfel încât acesta să poată opri procedurile de extrădare, deschizând posibilitatea că McKinnon să fie judecat pentru fapta lui în Marea Britanie şi, de asemenea, să execute pedeapsa cu închisoarea tot în Marea Britanie,

dacă aşa ar fi prevăzut verdictul Curţii.

Mama lui McKinnon încerca, cu disperare, să privească cu optimism acest ultim episod:

Suntem cu toţii foarte agitaţi în acest moment şi sperăm să primim veşti bune, iar Gary să-şi primească în curând viaţa înapoi.13

Între timp, Ministerul de Interne „lua în considerare audierea echipei legale a lui McKinnon”, în timp ce o purtătoare de cuvânt a ministerului a adăugat, când a fost întrebată despre această problemă:

Nu este potrivit să facem alte speculaţii în această etapă.14

Iată cum stau lucrurile în momentul în care scriu aceste cuvinte: McKinnon rămâne liber (deşi având încă o adevărată sabie a lui Damocles atârnată precar deasupra capului), NASA şi anumite elemente superioare din guvernul şi armata SUA continuă să clocotească, aspectul fotografiilor OZN cenzurate, pe care McKinnon susţine că le-a găsit pe computerele NASA, continuă să-i aţâţe pe cercetătorii şi investigatorii NASA şi chiar mass-media, iar rezultatul final nu poate fi încă prevăzut.

Dar, în cazul în care Gary McKinnon va ajunge până la urmă să fie judecat, atunci s-ar putea să avem parte de dezvoltări şi revelaţii foarte interesante. Asta dacă procesul nu va avea loc în spatele uşilor închise, fără a se permite accesul mass-mediei (bineînţeles, în numele securităţii naţionale). Şi iată de ce s-ar putea să avem parte de surprize: în timp ce făceam cercetări pentru acest capitol, am avut câteva conversaţii telefonice lungi cu personalul de la Biroul de Relaţii Publice al NASA. Asta m-a adus în situaţia de a discuta cu un angajat al NASA care lucra în domeniul aspectelor legale ale acţiunilor agenţiei spaţiale şi care nu numai că urmărise cu interes cazul McKinnon, ci era şi un foarte bun cunoscător al obiectului acestui caz, al complexităţilor şi implicaţiilor sale – nu numai pentru McKinnon, ci pentru oricine altcineva ar fi suficient de necugetat încât să urmeze o cale similară, în viitor. Omul şi-a exprimat şi mila pentru ananghia lui

McKinnon, cum o numea el.

Mi s-a spus că, în cazul în care guvernul SUA continuă să facă presiuni în procesul împotriva lui McKinnon, iar acesta va fi dus în Statele Unite pentru proces, atunci s-ar putea ca guvernul şi NASA să nu aibă parte de o sarcină aşa de uşoară cum anticipaseră. Când am întrebat ce dorea să spună cu asta, omul mi-a răspuns că toţi cei implicaţi în afacere – echipa de avocaţi a lui McKinnon, guvernul şi chiar NASA – au căzut de acord că, indiferent dacă acţiunile lui McKinnon fuseseră corecte sau nu, ele fuseseră aproape exclusiv provocate de mărturia Donnei Hare, care lucrase pentru un subcontractor al NASA.

După părerea lui, echipa legală a lui McKinnon putea susţine că, dacă acesta nu ar fi luat cunoştinţă de mărturia lui Hare referitoare la presupusele fotografii de OZN cenzurate, ţinute de NASA la Centrul Spaţial Johnson, nu ar fi încercat niciodată atacul informatic care îl adusese în situaţia în care se afla.

Omul a adăugat că, după părerea lui, pot exista argumente pentru aducerea lui Hare ca să depună mărturie în faţa Curţii referitor la dezvăluirile ei (care, dacă vă amintiţi, specificau locul exact unde se spunea că se aplică cenzura). Şi se putea susţine, în continuare, că McKinnon era vinovat de atacul informatic numai pentru că un subcontractor al NASA dezvăluise detalii despre date clasificate legate de OZN-uri, existente la Centrul Spaţial Johnson. Şi atunci, unde se opreşte totul, m-a întrebat omul: la McKinnon, care a executat atacul informatic, la Hare, care şi-a spus povestea şi a indicat locul, sau la NASA, care a ascuns adevărul (poate chiar ilegal)?

El mi-a sugerat că nu ar fi exclusă posibilitatea să se susţină că, din cauză că un subcontractor al NASA a spus lumii unde se desfăşura o astfel de activitate, nu era numai vina lui McKinnon că decisese să caute, luând în considerare starea sa mentală şi diagnosticul bolii Asperger.

Omul a recunoscut că s-ar fi putut ca o astfel de

argumentare să nu impresioneze deloc echipa acuzării şi chiar să provoace avertismente din partea judecătorului, dar putea conduce aproape sigur la chemarea ca martor a lui Hare, care să depună mărturie cu privire la revelaţiile ei din 2001, care îl făcuseră pe McKinnon să pornească pe urmele extratereştrilor. Iar NASA şi guvernul american nu doreau aşa ceva. Astfel, dacă se continua, era posibil ca oficialităţile americane să renunţe rapid şi silenţios la acuzaţii, în caz contrar fiind posibil ca procesul lui McKinnon să conducă la deschiderea altor uşi spre OZN-uri.

El a mai sugerat că, în cazul în care McKinnon va ajunge vreodată să fie judecat, echipa sa de apărători i-ar putea explica judecătorului că guvernul american a ales să nu întreprindă nicio acţiune în cel puţin un caz foarte similar. În acest sens, a făcut referiri clare la cazul hackerului ale cărui acţiuni au fost descrise în emisiunea Dateline a NBC, din 1993, şi la Matthew Bevan. Iar Bevan a plecat über dintr-un tribunal britanic, după ce guvernul SUA ŞI NASA au refuzat să ofere vreo dovadă clară a acţiunilor lui sau vreo dată care să reflecte natura fişierelor în care pătrunsese.

Cu alte cuvinte, mi-a spus omul, existau cel puţin două precedente relativ recente în care hackerii în căutare de materiale despre OZN – şi, se pare, numai de materiale OZN – au fost lăsaţi liberi sau nici măcar nu au fost arestaţi, acuzaţi şi aduşi în faţa justiţiei. Cu aceste precedente importante în minte, orice judecător ar putea fi convins că acuzarea lui McKinnon nu ar fi o opţiune viabilă sau care să aibă succes. Timpul ne poate spune dacă părerile şi gândurile interlocutorului meu se vor dovedi sau nu corecte.

Cuvintele de sfârşit, cel puţin pentru moment, îi revin lui Gary McKinnon, care, reflectând la situaţia periculoasă în care se găseşte încă, i-a spus lui Matthew Williams:

Tatăl meu ar zice: „E numai vina ta, puştiule!”.15

Concluzie

Trecut, prezent şi viitor

După ce am analizat o mulţime de date, mărturii, observaţii, zvonuri şi pagini de documente oficiale şi neoficiale, ce se poate spune oare despre NASA şi presupusele conspiraţii la nivel înalt privind aselenizările, Chipul de pe Marte, fotografiile cenzurate, OZN-uri, viaţa extraterestră, farfuriile zburătoare prăbuşite, răpirile extraterestre, cazurile de Contactaţi şi multe altele?

În ciuda faptului că există un grup din ce în ce mai mare care afirmă cu tărie şi încredere că aselenizările navelor Apollo au fost simple exemple de falsuri ingenioase stil Hollywood, adevărul pare să fie de partea NASA: aselenizările se pare că s-au desfăşurat exact aşa cum a susţinut întotdeauna NASA.

În plus, pare destul de sigur să tragem concluzia că putem lăsa deoparte numeroasele şi variatele teorii ale conspiraţiei care s-au răspândit imediat după distrugerea tragică a navetelor spaţiale Challenger, în 1986, şi Columbia, în 2003. Cu toate acestea, faptul că FBI a decis să continue să menţină secrete anumite dosare şi documente despre investigaţia sa privind explozia navetei Challenger în numele securităţii naţionale, aproape un sfert de secol mai târziu, este ceva ce va menţine probabil încă aprinsă flacăra conspiraţiei în acest caz.

Pe de altă parte, în celelalte controverse despre tărâmuri nepământene, s-ar putea ca NASA să nu fie chiar atât de inocentă cât ar prefera, fără îndoială: afacerea Kecksburg.

Pennsylvania, din 1965, evenimentul bolivian din 1978, declaraţiile legate de Roswell ale astronautului dr. Edgar Mitchell, problema viruşilor extratereştri letali şi strania saga a legăturii din NASA şi „chupacabra” ar putea fi dovezi esenţiale că NASA ştie mult mai multe decât vrea să recunoască public despre OZN-uri şi activitatea extraterestră.

În cazul controversei încă active din jurul Chipului de pe Marte, răposatul Mac Tonnies a reuşit o explicaţie foarte solidă şi logică, din care rezultă că o catalogare a chipului ca un simplu joc de lumini s-ar putea dovedi un

dezastru major din punct de vedere ştiinţific, istoric şi cultural. Rămâne de văzut dacă NASA este vinovată de ascunderea unor probe importante din care să rezulte că acest chip este o construcţie artificială sau preferă doar să ignore întreaga problemă, pentru că s-a săturat de acuzaţiile conform cărora ar deţine o mulţime de dovezi secrete că marţieni inteligenţi şi dispăruţi în vechime au construit chipul cu nenumărate milenii în urmă.

Îndreptându-ne atenţia spre acţiunile hackerului Gary McKinnon, spre munca din cadrul Proiectului Disclosure, spre revelaţiile Donnei Hare şi ale lui Karl Wolf şi spre problema fotografiilor cu OZN-uri cenzurate de NASA, probabilitatea că ar mai fi multe de aflat în aceste probleme pare foarte mare, la fel ca probabilitatea ca, acolo unde există mult fum extraterestru, să existe şi un la fel de mare foc extraterestru. Iar, dacă McKinnon ajunge la proces, poate că vom reuşi, în fine, să vedem o parte din acest foc.

Experienţele revelatoare şi uimitoare ale lui P.T. McGavin şi ale lui Sharon (legate de aşa-numita controversă a Contactaţilor şi de epidemia de răpiri extraterestre) sugerează cu forţă că NASA ştie multe despre ambele probleme, chiar dacă o parte dintre concluziile lor referitoare la civilizaţii umane antice şi la entităţi demonice nu le cad prea bine celor care privesc doar spre cer şi stele pentru a căuta răspunsurile la misterul obiectelor zburătoare neidentificate.

Însă, lăsând trecutul în urmă, cea mai importantă întrebare cu care ne confruntăm acum este următoarea: ce ne poate aduce viitorul? Ar fi posibil să aflăm vreodată poveştile complete şi necenzurate din spatele conspiraţiilor NASA, pe care le-am detaliat în paginile acestei cărţi? S-ar putea. În decursul ultimilor câţiva ani, pe internet şi în interiorul domeniului cercetărilor despre OZN au circulat numeroase zvonuri, conform cărora anumite elemente puternice şi de rang superior din NASA, precum şi din guvernele şi infrastructura Statelor Unite, Marii Britanii, Rusiei şi ale altor mari puteri ştiu de decenii

întregi că extratereştrii vizitează Pământul.

Conform părerii a numeroşi cercetători din domeniul OZN, deconspirarea în masă a acestor ştiri fără îndoială cutremurătoare este foarte apropiată. În plus, zvonurile sugerează că în rolurile principale în revelarea către întreaga lume a existenţei extratereştrilor se vor afla atât NASA, cât şi Vaticanul. Da, da: Vaticanul este foarte interesat, în mod justificat, de problema existenţei unor forme de viaţă extraterestră în întinderile nemărginite ale Universului. Mai mult, reprezentanţii şi personalul Vaticanului au ales – unii ar putea spune chiar au primit ordinul – să fie foarte interesaţi şi să se exprime în această problemă, în ultimii ani. Monseniorul Corrado Balducci, un teolog romano-catolic, a făcut, înainte de moartea sa în 2008, o serie de declaraţii publice incitante privind subiecte ca viaţa extraterestră, OZN-urile şi interacţiunea om/extratereştri. El a fost extrem de deschis la ideea că nu am fi singuri în Univers, că s-ar putea ca inteligenţa extraterestră să fie foarte răspândită şi că această inteligenţă nepământeană ar fi responsabilă de numeroasele apariţii de OZN-uri ce se produc de decenii întregi.

Anul 2008 a fost remarcabil şi pentru o altă dezvoltare în ciudata poveste a Vaticanului şi a tuturor lucrurilor de natură extraterestră. În luna mai a acelui an, Vaticanul a anunţat că acceptarea existenţei vieţii extraterestre, indiferent dacă acum sau încă la ani-lumină de Pământ, nu afectează nici în cea mai mică măsură sistemul de credinţe creştine sau învăţăturile vechi ale Vaticanului. Un articol remarcabil, cu titlul memorabil „Extratereştrii sunt fraţii mei”, a apărut în chiar paginile jurnalului Vaticanului, L’Osservatore Romano, exact în aceeaşi lună în care Vaticanul făcuse această declaraţie cutremurătoare. Articolul sublinia cuvintele Părintelui Gabriel Fâmes, care îşi exprimase părerea că astrobiologia ar trebui considerată o cale corectă şi demnă de investigare şi cercetare şi a specificat, cu grijă, că posibilitatea ca viaţa să existe şi în altă parte nu intră

deloc în conflict cu vederile actuale ale Bisericii Catolice.

Tot în mai 2008, cercetătorul Thomas Horn a observat că teologul catolic Maladii Martin a oferit un răspuns enigmatic atunci când a fost întrebat de gazda Art Bell, la postul de radio Coast to Coast AM, de ce şi-a intensificat Vaticanul investigaţiile în domeniul spaţiului extraterestru şi de ce face asta tocmai la Observatorul de la Mt. Graham din sud-estul Arizonei. Răspunsul lui Martin a fost deopotrivă diplomatic şi ciudat. Şi extrem de provocator:

…mentalitatea în rândul celor de la cele mai înalte nivele din administraţia şi geopolitica Vaticanului este că, în clipa de faţă, cunoaşterea a ceea ce se întâmplă în spaţiu şi a ce ne aşteaptă poate fi de mare importanţă în următorii cinci, zece ani.1

Apoi, în noiembrie 2009, NASA a anunţat într-un comunicat de presă de mare circulaţie:

În această ultimă săptămână, Academia Pontificală de Ştiinţe a găzduit la Roma săptămâna de Studiu al Astrologiei, ca parte a Anului International al Astronomiei… Discuţiile au mers de la ce ar însemna pentru Biserică descoperirea vieţii extraterestre până la întrebarea dacă ştiinţa are sau nu are nevoie de religie.2

Această frază finală a comunicatului de presă al NASA din noiembrie 2009 este extrem de importantă, deoarece repetă aproape identic cuvintele şi recomandările raportului elaborat la Brookings în 1960, „Proposed Studies on the Implications of Peaceful Space Activities for Human Affairs” („Studii propuse despre implicaţiile activităţilor spaţiale paşnice în problemele omenirii”) (citat în Capitolul 1 al acestei cărţi). În problema dezvăluirii către public a faptului că existenţa vieţii extraterestre a fost confirmată, Brookings Institution transmitea la NASA, cu 50 de ani în urmă, că reacţia individului la contactul cu o inteligenţă neumană „va depinde parţial de istoria sa culturală, religioasă şi socială, precum şi de acţiunile celor pe care îi consideră autorităţi şi conducători, iar comportamentul acestora, la rândul lui,

va depinde parţial de mediul lor cultural, social şi religios”.3

Cu alte cuvinte, NASA a recunoscut, încă din primii săi ani, că este foarte probabil ca religia să joace un rol integral în determinarea rezultatului oricărei dezvăluiri pe scară largă, către public, a faptului că existenţa vieţii extraterestre este o realitate de netăgăduit. S-ar putea ca timpul să ne spună, în curând, dacă relaţia NASA cu Vaticanul şi rolul tot mai mare al acestuia în comentarea problemelor legate de existenţa vieţii în alte părţi ale Universului fac parte dintr-un proiect mai amplu de pregătire treptată a publicului pentru ziua în care adevărul despre extratereştri va fi, în sfârşit, dezvăluit (în conformitate cu sugestiile, liniile directoare şi ideile Brookings Institution, stabilite înainte de NASA, la începutul anilor 1960).

Ar fi bine să ne gândim că este posibil ca aceste conspiraţii ale NASA să nu mai fie multă vreme conspiraţii.

Note

Capitolul 1

1. Dosarele FBI, 1957.
2. Ibid.
3. Redfern, Interviuri cu Mac Tonnies, 2004.
4. Ibid.

Capitolul 2

1. „Project Mercury Overview” (Despre proiectul Mercury), NASA.gov.
2. Cooper, Leap of Faith.
3. Spence, Baza Edwards a Forţelor Aeriene.
4. Gairy, cuvântare la Naţiunile Unite.
5. Ibid.
6. Ibid.
7. Dosarele Departamentului de Stat despre Gordon Cooper, 1978.
8. „Gordon Cooper on Soviet Domination” (Gordon Cooper despre dominaţia sovietică), în Omni Magazine.
9. Dosarele Departamentului de Stat despre Gordon Cooper.

10. Slayton, Deke!
11. Ibid.
12. Ibid.
13. FBI, 1952.
14. „Gemini Overview” (Despre Gemini), NASA.gov.
15. Naţional Capital Area Skeptics, „Scientific Study” (Studiu ştiinţific).
16. Dosarele FBI, 1965.
17. Ibid.
18. Ibid.

Capitolul 3

1. Gordon, „Kecksburg Incident” (Incidentul Kecksburg).
2. Emisiune a Postului de radio KDKA
3. Gordon, „Kecksburg Incident” (Incidentul Kecksburg).
4. Kean, „The Cosmos 96 Question” (Chestiunea Cosmos 96).
5. Kean, „The Conclusion of the NASA Lawsuit” (Concluziile procesului NASA).
6. Podesta, John, declaraţie.

Capitolul 4

1. De Forest, Dr. Lee, declaraţie.
2. Mailer, Of a Fire on the Moon (Despre un foc pe Lună).
3. Streuli, „NASA Hires Writer” (NASA angajează un scriitor).
4. Brooks, Chariots for Apollo (Care triumfale pentru Apollo).
5. Ibid.
6. Mechanic, „Polis Report”.
7. Clinton, My Life (Viaţa mea).
8. Casa Albă, „În Event of Moon Disaster” (în eventualitatea unui dezastru lunar).

Capitolul 5

1. Redfem, interviu cu John, 2006.
2. Ibid.
3. Ibid.

4. Ibid.
5. Ibid.

Capitolul 6

1. Covert, „A History of Fort Derrick” (O istorie a fost Derick).
2. New York Times, Scrisoare de la Joshua Lederberg.
3. Lederberg, „Engineering Viruses” (Fabricarea viruşilor).
4. Mullen, „Ahen Infection” (Infecţie extraterestră).
5. Lovgren, „Far-Out Theory”.

Capitolul 7

1. Dosare OZN ale Departamentului american al Apărării, 1974.
2. Dosare FBI despre OZN, 1957.
3. Dosare OZN ale Departamentului american al Apărării, 1974.
4. Ibid.
5. Ibid.

Capitolul 8

1. Jauregui, „Occupant Encounter” (întâlnirea ocupantului).
2. Redfern, interviu cu P.T. McGavin, 2003.
3. Ibid.
4. Ibid.
5. Ibid.
6. Ibid.
7. Ibid.
8. Ibid.
9. Ibid.
10. Redfern, interviuri cu Mac Tonnies, februarie 2009
11. Ibid.
12. Dosar OZN al Ministerului american al Apărării, 1965.
13. Redfern, interviu cu Nick Pope, 1998.
14. Ibid.
15. Ibid.

16. Pope, Operation Thunder Child (Operaţia Thunder Child).
17. Redfern, interviu cu Nick Pope, 1998.
18. Ibid.

Capitolul 9

1. Redfern, interviu cu Mac Tonnies, martie 2004.
2. Ibid.
3. Ibid.
4. Ibid.
5. Ibid.
6. Ibid.
7. Ibid.
8. Ibid.
9. Ibid.
10. Ibid.
11. Ibid.
12. Ibid.
13. Ibid.
14. Redfern, interviu cu Mac Tonnies, septembrie 2006.
15. Ibid.
16. Redfern, interviu cu Mac Tonnies, martie 2004.
17. Ibid.
18. Ibid.
19. Ibid.
20. Ibid.
21. Ibid.
22. Redfern, interviu cu Mac Tonnies, iunie 2005.

Capitolul 10

1. CAUS, Just Cauze, mai 1978.
2. Ibid.
3. „Report of Fallen Space Obiect” (Raport despre un obiect spaţial prăbuşit), Departamentul de Stat, 1978.
4. „Reports Conflict” (Conflictul rapoartelor), Central Intelligence Agency, 1978.
5. Ibid.
6. Ibid.
7. Ibid.

8. Ibid.
9. Ibid.
10. Biroul ataşatului american al apărării SUA, Bolivia, 1978.
11. CAUS, Just Cauze, aug. 1978.
12. Ibid.
13. Fawcett, Clear Intent (Intenţii clare).
14. Stringfield, The UFO Crash/Retrieval Syndrome (Sindromul prăbuşirii /recuperării OZN)
15. Raportul Defence Intelligence Agency, 17 aug. 1979.
16. Raportul Defence Intelligence Agency, 21 aug. 1979.
17. „Satellite Accidents" (Accidente cu sateliţi), Home Office.
18. Ibid.
19. Redfern, interviu cu Peter Jeffries, 2007.

Capitolul 11

1. Barnett, „U.S. Planned".
2. „Carl Sagan, FBI File".
3. Ibid.
4. Ibid.
5. Ibid.
6. Ibid.

I. Ibid.

8. Ibid.
9. „Report of the Presidential Commission" (Raport al Comisiei Prezidenţiale), NASA.
10. Redfern, interviu cu Martin Black, 2003.

II. Stringfield, UFO Crash/Retrievals (Prăbuşiri/recuperări de OZN).

12. Dolan, „Of Astronauts and Aliens" (Despre astronauţi şi extratereştri).
13. „Space Shuttle Challenger Explozion" (Explozia navetei spaţiale Challenger), FBI.
14. Ibid.
15. Ibid.
16. Ibid.

17. Ibid.
18. Ibid.
19. Ibid.
20. Ibid.
21. Ibid.
22. Ibid.
23. Ibid.
24. Ibid.
25. Ibid.
26. Ibid.
27. Ibid.
28. Mendenhall, „Amici sympathy” (în mijlocul compasiunii)
29. Ibid.

Capitolul 12

1. Redfem, interviu cu Sharon, 2008.
2. Ibid.
3. Ibid.
4. Redfern, 2010
5. Ibid.
6. Ibid.

Capitolul 13

1. „Bat Man Mystery” (Misterul Omului Liliac), în Houston Chronicle.
2. Gerhard, Monsters of Texas (Monştrii din Texas).
3. Ibid.
4. Ibid.
5. Redfem, interviu cu Desiree Shaw, 2004.
6. Drake, Is Anyone Out There? (E cineva acolo?).
7. Ibid.
8. Redfern, interviu cu Bruce Weaver, 2009.

Capitolul 14

1. Dosarele Departamentului de Stat despre OZN-urile din Brazilia, 1986.
2. Ibid.
3. Dosarele CIA despre apariţii de OZN, 1989.
4. Ibid.
5. Ibid.

6. Ibid.
7. Ibid.
8. Ibid.
9. „Somaliland President” (Preşedintele Somaliland), CIA.

Capitolul 15

1. „RAAF Captures Flying Saucer” (RAAF capturează o farfurie zburătoare), în Roswell Daily Record.
2. Berlitz, The Roswell Incident (Incidentul Roswell).
3. Ibid.
4. Moor, William L., The Roswell Investigation (Investigaţia Roswell).
5. Ibid.
6. Moore, William L., „Crashed Saucers” (Farfurii zburătoare prăbuşite).
7. Randle şi Schmitt, UFO Crash al Roswell (un OZN prăbuşit la Roswell) şi The Truth about the UFO Crash al Roswell (Adevărul despre prăbuşirea unui OZN la Roswell).
8. Rhodes, „UFOS” (OZN).
9. Earis, „Yes, Ahens Reaby Are Out There” (Da, extratereştrii sunt acolo).
10. Moore, Waveney Ann, „Astronaut”.
11. Margerrison, Kerrang Radio (Radio Kerrang).
12. „Appolo 14 Astronaut Claims” (Afirmaţiile unui astronaut de pe Appolo 14), în Daily Mail.
13. „Apollo 14 Astronaut Edgar Mitchell Responds” (Astronautul de pe Apollo 14, Edgar Mitchell, răspunde”, în Shape Shifting.
14. Klotz. „Apollo Astronaut” (Astronautul de pe Apollo).

Capitolul 16

1. Dosarele NASA despre Joseph Perry, 1960.
2. Dosarele NASA despre Joseph Perry, 1960.
3. Wilhelm, „Grand Blanc Man” (Omul din Grand Blanc).
4. Ibid.
5. Dosarele NASA despre Joseph Perry, 1960.

Capitolul 17

1 Goldwater, scrisoare către Shlomo Amon, 1975.

2. „Are Your Secrets Safe?” (Sunt secretele voastre în siguranţă?), în Dateline NBC.

3. Redfern, interviu cu Matthew Bevan, 1998.

4. Ibid.

5. Ibid.

6. Ibid.

7. Ibid.

8. Ibid.

9. Ronson, „Jon Ronson Meets Hacker Gary McKinnon” (Jon Ronson se întâlneşte cu hackerul Gary McKinnon).

10. Wilhams, „A Close Encounter” (O întâlnire directă).

11. Ibid.

12. SherweU, „Hacker Gary McKinnon”.

13. Wilhams, „A Close Encounter” (O întâlnire directă).

14. Borland, „David Cameron”.

15. Wilhams, „A Close Encounter” (O întâlnire directă).

Concluzie

1. Horn, „Is the Vatican Easing Humanity” (Vaticanul pregăteşte omenirea)

2. Scalice, „Vatican Hosts” (Vaticanul găzduieşte).

3. Michael, „Proposed Studies” (Studii propuse).

Bibliografie

Notă: Siturile web au fost accesate în august 2010.

Achenbach, Joël, „NASA Budget for 2011 Eliminates Funds for Manned Lunar Missions” (Bugetul NASA pentru 2011 elimină fondurile pentru misiuni pe Lună cu oameni la bord), în Washington Post, 1 feb. 2010.

Adams, Mike, „The Complete Lee de Forest” (Totul despre Lee de Forest), în www.leedeforest, org, 2003.

„Air Force had Plâns to Nuke Moon” (Forţele Aeriene au planuri de trimitere a unei bombe atomice pe Lună), în www.space.com/news/spacehistory/nuke moon

000514.html, 14 mai 2000.

„Apollo 11 and Nixon" (Apollo 11 şi Nixon), în Naţional Archives and Records Administration, www.archives.gov/exhibits/american originals/apolloll.html, mar. 1996.

„Apollo 14 Astronaut Claims Aliens HAVE Made Contact-But it Has Been Covered up for 60 Years" (Un astronaut de pe Apollo 14 declară că extratereştrii NE-AU CONTACTAT, dar acest fapt a fost muşamalizat timp de peste 60 de ani), în Daily Mail, 24 iul. 2008.www. dailymail, co, uk/sciencetech/article-1037471 / Apollo-14-astronaut-claims-aliens-HAVE-contact-co vered-60-years.html.

„Apollo 14 Astronaut Edgar Mitchell Responds..."

(Astronautul Edgar Mitchell de pe Apollo 14 răspunde...), în Shape Shifting with Lisa Bonnice Radio Show, www.blogtalkradio.com/shapeshifting/2008/07/24/ apollo-14-astronaut-edgar-mitchell-responds, 24 în 2008.

„Are Your Secrets Safe?" (Sunt secretele voastre sigure?), în Dateline NBC, 27 oct. 1992.

„Army Ropes off Area: Unidentified Flying Obiect Falls ne-ar Kecksburg" (Armata izolează zona: Un Obiect Zburător Neidentificat se prăbuşeşte lângă Kecksburg), în Tribune-Review, 10 dec. 1965.

„Astronaut Gordon Cooper Witnesses UFO Landing al Edwards AFB" (Astronautul Gordon Cooper este martorul aterizării unui OZN la Baza Edwards a Forţelor Aeriene) www.ufoevidence.org/cases/case357.htm.

„Average Hacker Schills Shut Down US Defense Systems".

(îndemânarea unui hacker de nivel mediu închide sistemele americane de apărare), în Computer Weekly, www.computerweekly.com/Articles/2002/11 /21 /191125/ 39Average-hacker39-skills-shut-down-US-defence, htm, 21 nov. 2002.

Barnett, Anthony, „U.S. Planned One Big Nuclear Blast for Mankind" (SUA plănuiesc o explozie nucleară

mare pentru omenire), în Observer, 14 mai 2000.

Baron, Ronald Thomas, „An Apollo Report, September

1965-November 1966" (Un raport Apollo, septembrie 1965-noiembrie 1966), www.hq, nasa.gov/office/pao/History/Apol10204/barron.html, 3 feb. 2003.

„Bat Man Mystery" (Misterul Omului Liliac), Houston Chronicle, 20 iun. 1953.

Batty, David, „New Medical Evidence Could Stop Hacker Gary McKinnon's Extradition" (Noi dovezi medicale pot opri extrădarea hackerului Gary McKinnon), www.guardian, co, uk/world/2009/oct/26/garry-mckinnon-extradiţion-alan-johnson, 26 oct. 2009.

Berlitz, Charles şi William L. Moore, The Roswell Incident

(Incidentul Roswell), Londra, Granada Publishing, Ltd., 1980.

„Best Evidence: Donna Hare Speaks the Truth About NASA" (Dovezi clare: Donna Hare spune adevărul despre NASA), http: //thebestevidence, blogspot.com/2009/06/donna-hare-speaks-truth-about-nasa.html, iun. 2006.

Billingham, J. şi B.M. Oliver, „Project Cyclops: A Design

Study of a System for Detecting Extraterrestrial Life".

(Proiectul Cyclops: Un studiu de proiect pentru un sistem de detectare a vieţii extraterestre), NASA, 1972.

Bilstein, Roger E., „Orders of Magnitude: A History of the NACA and NASA, 1915 – 1990" (Ordine de mărime: O istorie a NACA ŞI NASA), NASA, 1989.

„Biographical Data: Deke Slayton" (Date biografice: Deke Stayton), wwwll, jsc, nasa, gov/Bios/htmibios/slayton.html, 1993.

„Biographical Data: Leroy Gordon Cooper, Jr". (Date biografice: Leroy Gordon Cooper, Jr.), www.jsc, nasa, gov/Bios/ htmibios/cooper-lg.html, 2004.

Booth, B.J. „The Kecksburg Crash" (Prăbuşire la Kecksburg), http: //afocasebook.com/Kecksbwrg.html.

Borland, Ben, „David Cameron Can Save Hacker from US Jail Hell” (David Cameron îl poate salva pe hacker din iadul închisorilor americane), www.dailyexpress, co, uk/posts/ view/180683/David-Cameron-CAN-save-hacker-from – U-S-Jail-hell/, 13 iun. 2010.

Boyle, Alan, „A New View of the Famous Face on Mars” (O imagine nouă a faimoasei Feţe de pe Marte), MSNBC. www.msube, msn.com/id/3077691/, 25 iul. 2002.

Brian, William L, Moongate: Suppressed Findings of the U.S. Space Program (Moongate: Descoperiri ţinute secret despre programul spaţial al SUA), Unknown city: Portland, sau: Future Science Research Publishing Company, 1982.

Britt, Robert Roy, „Alien Microbe Reported Found în Earth’s Atmosphere” (Descoperirea unui microb extraterestru în atmosfera Pământului), www.space.com/scienceastronomy/planetearth/alien bacteria 001127.html, 27 nov. 2000.

Brooks, Courtney, G., James M. Grimwood şi Lloyd S. Swenson, Chariots for Apollo: A History of Manned Lunar Spacecraft (Care triumfale pentru Apollo: Istoria unei nave spaţiale lunare cu oameni la bord), NASA Special Publication 4205, NASA History Series, 1979.

Caldwell, Deborah şi Steven Waldman, „A Higher Reason for Columbia Crash?” (Un motiv superior pentru prăbuşirea navetei Columbia?), în ABC News, http: // abenews, go.com/US/story? id = 90879 & page = l, 6 feb. 2003.

„Care Sagan, FBI File”, FBI, 1983. http: //foia, fbi.gov/foiaindex/ sagan e.htm.

„Care Sagan” http: //www.carisagan.com, 2010.

CAUS, „Bolivian Documents Released by State Departament: Mystery Deepens” (Documente boliviene transmise de Departamentul de Stat: Misterul se adânceşte), în Just Cauze, aug. 1978.

„U.S. Agencies Scratch Heads Over Bolivian Incident”.

(Agenţiile americane sunt nedumerite în legătură cu

incidentul bolivian), în Just Cauze, iun. 1978.

„Crashed UFO în Bolivia?" (OZN prăbuşit în Bolivia?), în Just Cauze, mai 1978.

Chaikin, Andrew, „White House Tapes Shed Light on JFK

Space Race Legend" (Benzile Casei Albe arată adevărul despre legenda cursei spaţiale a lui JFK), www.space.com / news/kennedy tapes 010822. h îmi.

Dosare CIA despre apariţiile de OZN în fosta Uniune Sovietică (Obţinute prin FOIA) 1989.

Clinton, Bill, My Life (Viaţa mea), New York: Knopf, 2004.

„Coalition for Freedom of Information" (Coaliţia pentru libertatea informaţiei), în www.freedomofinfo.org/freedom.html.

Cocconi, Giuseppe şi Philip Morrison, „Searching for

Interstellar Communications" (în căutarea comunicaţiilor interstelare), în Nature, 19 sep. 1959.

„Commenting on Recent Disclosure with Kerrang Radio".

(Comentarii asupra descoperirilor recente, cu Kerrang Radio), în Fox News, 25 iulie 2008.

Committee for Skeptical Inquiry, „Buzz Aldrin Punches Moon-Landing Conspiracy Theorist" (Buzz Aldrin loveşte în teoria conspiraţiei legată de aterizările pe Lună), în www.csicop.org/news/show/buzz aldrin punches moon-landing conspiracy theorist, 16 oct. 2002.

„Conspiracy Theories on Space Shuttle Columbia Blame

Jews, Israel for Disaster" (Teoriile conspiraţiei legate de naveta spaţială Columbia îi acuză pe evreii din Israel pentru dezastru), în www.adl.org/Pres Rele/ IslME 62Z4245.62.htm, 18 feb. 2003.

Cooper, Gordon şi Bruce Henderson, Leap of Faith: An Astronaut's Journey into the Unknown (Un salt de credinţă: Jurnalul unui astronaut în necunoscut), New York, Harper-Collins, 2000.

Cooper, Gordon L, Letter to Mission of Grenada to

the United Nations. 9 now 1978.

Cosmos: A Personal Voyage (Cosmos: O călătorie personală), PBS/KCET, 1980.

Cosnette, Dave, „The Apollo Hoax" (înşelătoria Apollo), în www.ufos-aliens, co, uk/cosmicapollo.html, 10 feb. 2009.

Covert, Norman, „A History of Fort Detrick, Maryland" (O

Istorie a fost Detrick, Maryland), în www.detrick, army.mil/cutting edge/index, cfm, oct. 2000.

Creighton, Gordon, „The Curious Utterances of the Vatican's Monsignor Corrado Balducci" (Ciudatele declaraţii ale monseniorului Corrado Balducci, de la Vatican), în Flying Saucer Review, 45, nr. 4, iarna 2000.

Crichton, Michael, The Andromeda Străin (Sindromul Andromeda), New York, Ballantine Books, 1992.

„Cydonia Quest" (Cercetarea Cydonia), în The Occasional Journal, nr. 10. http: //bob-wonderland, supanet.com/ joumal II.htm, 1 mar. 2006.

Darling, David, „Cyclops, Project" (Proiectul Cyclops), în www.daviddarlinginfo/encyclopedia/C/Cyclops.html.

„Face on Mars" (Faţa de pe Marte), în www.daviddarling, info/encyclopedia/F/ face.html.

De Forest, Dr. Lee. Declaraţie dată în 1926, citată în New York Times, 25 feb. 1957.

Defense Intelligence Agency report, 17 aug. 1979.

Defense Intelligence Agency report, 21 aug. 1979.

Departamentul Apărării. Dosare OZN, 1974.

Departamentul de Stat. Dosare despre Gordon Cooper, 24 nov. 1978.

Dosare despre Gordon Cooper, 15 nov. 1985.

Dosare despre OZN-urile din Brazilia, mai 1986.

Public Affairs, 23 nov. 2003.

„Disclosure Project, The" (Proiectul Disclosure), în www. disclosureproject.org/, 2010.

Dolan, Richard M., „Musings on a Secret Space Program" (Cugetări asupra unui program spaţial secret),

în http: //Richardthomasblogger, blogspot.com/, 6 iunie 2010.

„Of Astronauts and Aliens" (Despre astronauţi şi extratereştri), în www.keyholepublishing.com/Of%20 Astronauts%20 and%20 Aliens, htm, 14 iun. 2004.

UFOS & the National Security State: The Cover-Up

Exposed (OZN-urile şi starea securităţii naţionale: muşamalizarea descoperită), 1973 – 1991. Rochester, N.Y., Keyhole Publishing Company, 2009.

Downes, Jonathan, Island of Paradise: Chupacabras, UFO Crash Retrievals, and Accelerated Evolution on the Island of Puerto Rico (Insula Paradisului: Chupacabra, recuperarea OZN-ului prăbuşit, evoluţie accelerată pe insula Puerto Rico), Bideford, North Devon, England.

CFZ Press, 2008.

Drake, Frank şi Dava Sobei, Is Anyone Out There? (E cineva acolo?), Concord, Calif., Delta, 1994.

Dudurich, Ann Saul, „Kecksburg UFO Debate Renewed".

(Reluarea dezbaterii despre OZN-ul din Kecksburg), în www. Pittsburghlive.com, 3 aug. 2003.

Earis, John, „Yes, Aliens Really Are Out There, Says the Man on the Moon" (Da, extratereştrii sunt într-adevăr acolo, spune omul de pe Lună), în People, 25 octombrie 1998.

„Ed Mitchell-Apollo 14.com". www.edmitchellapol1014.com.

„Edgar Mitchell Interview on Dateline NBC" (Interviul lui Edgar Mitchell la Dateline NBC), în www.ufoevidence.org/documents/doc 192.3.htm, 19 apr. 1996.

„Edgar Mitchell on the UFO Cover-Up" (Edgar Mitchell despre muşamalizările din cazurile OZN-urilor), în UFO Updates, 1998.

„Edgar Mitchell UFO Interview on Kerrang Radio" (Interviul despre OZN al lui Edgar Mitchell, la Kerrang Radio), în www.youtube.com/watch? v = RhNdxdveK7 c, 23 iul. 2008.

Eddington, Colonel Robert, „Report of Fallen Space Obiect” (Raport despre un obiect spaţial prăbuşit). Telegramă trimisă lui Paul H. Boeker, ambasadorul SUA în Bolivia. La Paz, Bolivia, 18 mai 1978.

„Ellison S. Onizuka” în www.jsc, nasa, gov/Bios/htmibios/onizuka.html, ian. 2007.

Fawcett, Lawrence şi Barry J. Greenwood, Clear Intent: The Government Cover-Up of the UFO Experience (Intenţii clare: Muşamalizarea guvernului în cazurile OZN), Upper Saddle River, N.J.: Prentice-Hall, Inc., 1984.

FBI files on Joseph Perry. (Declasificate sub FOIA). 1960.

FBI files on UFOS. (Declasificate sub FOIA). 1952.

(Declasificate sub FOIA). 1957.

(Declasificate sub FOIA). 1965.

Filer, George A., „Cooper Says Disc Landed, Filmed al

Edwards” (Cooper spune că discul a aterizat, filmat la Edwards), în Filer’s Files, nr. 38, 6 sep. 2000.

„Fireball a Meteor, Astronomer Explains” (O bilă de foc, explică astronomul), în Pittsburgh Post-Gazette, 10 dec. 1965.

Flying Saucer Review, 28, nr. 3, 1983.

„Former Astronaut: Man not Alone în Universe” (Fost

Astronaut: Omul nu este singur în Univers), în CNN, 20 apr. 2009.

„Frank Drake Interview”, în www.ufoevidence.org/documents/ doc1428.htm, 2010.

„Free Gary McKinnon” (Eliberaţi-l pe Gary McKinnon), în http: //freegary, org, uk/, 2010.

Friedman, Stanton T. şi Don Berliner, Crash al Corona

(Prăbuşire la Corona), St. Paul, Minn., Paragon House, 1992.

Friedman, Stanton T. şi William L. Moore, „The Roswell Incident: Begining of the Cosmic Watergate” (Incidentul Roswell: începutul unui Watergate cosmic), MUFON Symposium Proceedings, 1981.

Gairy, Sir Eric Matthew. Declaraţie la Naţiunile Unite, oct.
1977.
Garber, Steve, „Apollo 1" în http: //history, nasa, gov/ Apol10204/, 27 ian. 2010.
„Apollo 30th Anniversary" (A 30-a aniversare a Apollo), în http: //history, nasa.gov/apllann/introduction, htm, 20 sep. 2002.
„Sputnik and the Dawn of the Space Age" (Sputnik şi răsăritul Erei Spaţiale), în http: //history, nasa.gov/sputnik/, 10 oct. 2007.
Garner, Robert, „LRO Sees Apollo Landing Sites". (LRO vede locaţiile aterizărilor Apollo), www.nasa.gov/mission pages/LRO/multimedia/lroimages/apollosites.html, 17 iul. 2009.
„Gemini Overview" (Despre Gemini), NASA.gov, scris în 1977. www-pao, ksc, nasa.gov/history/Gemini/ Gemini-overview.htm.
Gentleman, Amelia şi Robin şi McKie, „Red Rain Could Prove That Aliens Have Landed" (Ploaia roşie poate dovedi că extratereştrii au aterizat), în Observer, 5 mar. 2006.
Gerhard, Ken şi Nick Redfern, Monsters of Texas (Monştrii din Texas), Bideford, North Devon, England, CFZ Press, 2010.
„Glenn Research Center" (Centrul de cercetare Glenn), în www.gre, nasa.gov.2010.
Goldwater, Senator Barry. Letter to Shlomo Arnon, 28 mar. 1975. Reprodusă în Good, Timothy, Above Top Secret, Londra, Sidgwick & Jackson, 1987.
Good, Timothy, Above Top Secret (Dincolo de strict-secret), Londra, UK, Sidgwick & Jackson, 1987.
Alien Contact: Top Secret UFO Files Revealed (Contact extraterestru: Dezvăluirea dosarelor secrete despre OZN). Minneapolis, Minn., Quill, 1994.
Alien Liaison (Legături extraterestre), Londra, UK.
Random Century Ltd., 1991.

„Gordon Cooper on Soviet Domination of Space, NASA's Impotence, and UFOS" (Gordon Cooper despre dominaţia sovietică a spaţiului, impotenţa NASA ŞI OZN), în Omni Magazine, mar. 1980.

Gordon, Stan, „The Kecksburg Incident: An Updated Review" (Incidentul Kecksburg: O trecere în revistă actualizată), în îşi Annual UFO Crash Retrieval Conference, Wood & Wood Enterprises, 2003.

„Stan Gordon's UFO Anomalies Zone: Kecksburg

UFO Crash" (Zona de anomalii OZN a lui Stan Gordon: Prăbuşirea OZN la Kecksburg), în www.stangordonufo.com/kecksburg/kecksburg%20 home, htm, 2009.

Gray, Tara, „L. Gordon Cooper, Jr.", în http: //history, nasa, gov/40 thmerc7/cooper, htm, 2010.

Grayzeck, Dr Ed, „Sputnik 1", în http: //nssde, gsfe, nasa, gov/ nme/spacecraft Display, de? id = 1957 – 001B, 23 iul. 2010.

„Great Moon Hoax, The" (Marea înşelătorie a Lunii), în http: // science, nasa.gov/science-news/science-at-nasa/2001 / ast23 feb 2/, 2001.

Greer, Steven, M., Disclosure: Military and Government

Witnesses Reveal the Greatest Secrets în Modern History (Martori din armată şi guvern dezvăluie marile secrete din istoria modernă), Crozet, Va., Crossing Point, Inc., 2001.

Griggs, Brandon, „Could Moon Landings Have Been Faked?

Some Still Think. Se „(Este posibil ca aterizările pe Lună să fi fost trucate? Unii cred încă asta), în www.cnn.com/2009/TECH/space/07/17/moon, landing, hoax/index.html, 17 iulie 2009.

Grimwood, James M. în „Major Events Leading to Project Mercury" (Evenimente majore conduc la Proiectul Mercury), în http: //history, nasa, gov/SP-4001/pla.htm.

Gutheinz, Joseph, „I fear Gary McKinnon will not fiind justice în America" (Mă tem că Gary McKinnon nu va

găsi dreptate în America), în www.heraldscotland.com/i-i ear-gary-mckinnon-will-not-find-justice-in-america-l.901964, 6 feb. 2009.

Hacker, Barton C. şi James M. Grimwood, „On the Shoulders of Titans: A History of Project Gemini", (Pe umerii titanilor: O istorie a Proiectului Gemini), NASA, 1977.

Hamilton, Calvin J., „The Great Moon Hoax" (Marea înşelâătorie a Lunii), în www.solarviews.com/eng/moonhoax, htm, 23 feb. 2001.

Hoagland, Richard, „Forbidden Planet... Mars" (Planeta interzisă: Marte), în www.enterphsemission.com/forbidden-planet, htm, 2006.

„Holy See: Vatican City State, The" (Vederea sfântă: Vaticanul), în www.Vatican, va/Vatican city state/index, htm, 2010.

Horn, Thomas, „Is the Vatican Easing Humanity Toward Alien Disclosure?" (Vaticanul pregăteşte omenirea pentru dezvăluiri despre extratereştri?), în www.amehcanchronicle.com/articles/view/62208, 18 mai 2008.

Hynek, J. Allen, Discurs la Naţiunile Unite, 27 nov. 1978.

„I Saw Structures on the Moon (Karl Wolfe)" (Am văzut structuri pe Lună), în www.ufocasebook.com/moonstructures.html (nedatat).

„În Event of Moon Disaster" (în eventualitatea unui dezastru pe Lună), Casa Albă, 18 iul. 1969.

„Israel Moums First Astronaut's Death" (Israelul jeleşte moartea primului astronaut), în www.cnn.com/2003/ WORLD/meast/02/01/shuttle, Israel, reax/, 1 feb. 2003.

Jad on, Kelly, „UFO Disclosure 2010: The Vatican's Key

Role" (Dezvăluiri despre OZN în 2010: Rolul esenţial al Vaticanului), în www.basilandspice.com/joumal/ ufo-disclosure-2010-the-vaticans-key-role.html, 13 apr. 2010.

Jauregui, Liria D., „Occupant Encounter în

Argentina”.

(întâlnire în Argentina), în APRO Bulletin 22, nr. 3. 1973.

„John F. Kennedy Moon Speech-Rice Stadium” (Discursul despre Lună al lui John F. Kennedy – Stadionul Rice), 12 sep. 1962. http: //ei, jsc, nasa.gov/seh/ricetalk.htm.

Jones, Eric, M., „Apollo 14, Lunar Surface Journal”, în www.hq, nasa.gov/alsi/a”/a” html, 1995.

Jorden, William J., „Soviet Fires Earth Satellite into Space” (Sovieticii trimit un satelit în spaţiu), în New York Times, 5 oct. 1957.

„Joseph Perry, UFO Photograph 1960, Summary” (Joseph Perry, Fotografia OZN 1960, Sumar), NASA, 6 mar. 1960.

„Judgments McKinnon V Government of the United States of America and Another, House of Lords” (Procesul McKinnon contra Guvernului Statelor Unite ale Americii şi alţii, Casa Lorzilor), în www. publicaţi ons, parlament, uk/pa/ld200708/ldjudgmt/jd080730/mekinn-l.htm. 30 iul. 2008.

Kauderer, Amiko, „NASA Human Space Flight” (Zborul spaţial al NASA cu oameni la bord), http: //spaceflight, nasa.gov/home/index.html, 2 iun. 2010.

Kaysing, Bill, We Never Went to the Moon: America’s Thirty Billion Dollar Swindle (Nu am mers niciodată pe Lună: Trucul de treizeci de miliarde de dolari al Americii), Palm Springs, Calif., Desert Publications, 1981.

Kaysing, Wendy L., „A Brief Biography of Bill Kaysing” (Scurtă biografie a lui Bill Kaysing), în http: //billkaysing.com/ biography, php, 2006.

Emisiune la Radio KDKA, 9 dec. 1965.

Kean, Leslie, „The Conclusion of the NASA Lawsuit Concerning the Kecksburg, PA UFO Case of 1965” (Concluziile procesului NASA referitoare la Cazul OZN din 1965, din Kecksburg, PA), în www.freedomofinfo.org/foi/NASA lawsuit conclusion, pdf nov. 2009.

„The Cosmos 96 Question is Settled Once and for All" (Problema privind Cosmos 96 este rezolvată odată pentru totdeauna), în www.freedomofinfo.org/news/cosmos-96.pdf oct. 2003.

„Forty Years of Secrecy: NASA, the Military, and the 1965 Kecksburg Crash" (40 de ani de secrete: NASA, armata şi prăbuşirea din 1965 de la Kecksburg), în International UFO Reporter, 30, nr. 1.

„Project Moon Dust and Operation Blue Fly: The Retrieval of Objects of Unknown Origin" (Proiectul Moon Dust şi Operaţia Blue Fly: Recuperarea obiectelor de origini necunoscute), în www.bibliotecapleyades, net/sociopolitica/esp sociopol mj12.3 k.htm, 2002.

King, Jon, „U.S. Prosecution of Gary McKinnon Spiteful Says Ex-Top Cap" (Acuzarea lui Gary McKinnon de către SUA. „Răzbunătoare", spune un fost poliţist), în www.consciousape.com/news/us-prosecution-of-gary-mckinnon-spiteful-says-ex-top-cop/, 10 mai 2010.

Kirk, Jeremy, „Security Advice from a Wanted Hacker" (Sfaturi pentru un hacker urmărit), PC World, www.peworld.com, /article/125584/security advice, from a w anted hacker.html, 27 apr. 2006.

Klotz, Irene, „Apollo Astronaut Chats about UFOS, Alien Belief" (Astronaut de pe Apollo discută despre OZN-uri şi extratereştri), în Discovery Channel, http: //dsc, discovery.com/space/qa/alien-ufo-edgar-mitchell.html nedatat.

Lawhon, Loy, „Kecksburg", în www.ufoevidence.org/documents/doc 1295.htm, nedatat.

Lederberg, Joshua, „Engineering Viruses for Health or Warfare" (Fabricarea de viruşi pentru sănătate sau război), în Washington Post, 16 aug. 1970.

„Exobiology: Approaches to Life Beyond the Earth". (Exobiologia: Abordări ale vieţii de dincolo de Pământ), în Science, 132, nr. 3424, 12 aug. 1960.

„The Infamous Black Death May Return To Haunt Us”.

(Infama moarte neagră se poate întoarce asupra noastră), în Washington Post, 31 aug. 1968.

„Mankind Had a Ne-ar Miss From a Mystery Pandemic”.

(Omenirea era gata să fie lovită de o pandemie misterioasă), în Washington Post, 7 sep. 1969.

„Medical Science, Infecţious Disease and the Unity of Humankind (Ştiinţa medicală, bolile infecţioase şi unitatea omenirii)”, în The Journal of the American Medical Association, 5 aug. 1988.

„A Treaty on Germ Warfare” (Tratat despre un război al germenilor), în Washington Post, 24 sep. 1966.

Lederberg, Joshua, împreună cu care Sagan şi Elliott C. Levinthal, Contamination of Mars (Contaminare pe Marte), Washington, D.C., Smithsonian Institution, iun. 1967.

„Lincoln La Paz, 1897 – 1985”, în www.math, Ohio-state.edu/ history/biographies/lapaz, 1985.

Lindemann, Michael „Interview With Gordon Cooper” (Interviu cu Gordon Cooper), The Institute for the Study of Contact with Non-Human Intelligence, 16 feb. 1996.

Link, Mae Mills, „Space Medicine în Project Mercury” (Medicina spaţială în Proiectul Mercury), NASA, 1965.

Lovgren, Stefan, „Far-Out Theory Ties SARS Origins to Cornet” (O teorie ciudată leagă originile SARS de o cometă), în http: //news, naţionalgeographic.com/ news/2003/06/0603.030603 sarsspace.html, 3 iun. 2003.

Luscombe, Richard, „NASA Told to Solve UFO Crash X-File” (NASA trebuie să rezolve dosarul OZN-ului prăbuşit), în Observer, 11 nov. 2007.

Mailer, Norman, Of a Fire on the Moon (Despre un foc pe Lună), Londra, UK, Little, Brown, 1970.

„Majestic 12, îşi Annual Report”, în www.majesticdocuments .com/pdf/mj12 fifthannualreport, pdf 2010.

„Major General Theodore Cleveland Bedwell, Jr.”, în The
Official Website of the U.S. Air Force, www.ai.mil/information/bios/bio, asp? biolD = 4642, 1997.
Margerrison, Nick, „The Night Before” (Noaptea dinainte), Radio Kerrang, în www.kerrangradio, co, uk/article, asp? id = 1286863, 3 iul. 2008.
McClatchey, Caroline, „How Gary McKinnon Became a Cauze Celebre” (Cum a devenit celebru Gary McKinnon), BBC News, http: //news, bbe, co. Uk/2/hi/uk news/magazine/8181100. stm, 4 aug. 2009.
McElwee, Jim, „The Vatican and NASA Alien Link” (Legătura OZN dintre Vatican şi NASA), în www.unexplainable, net/artman/publish/article 9518. shtml, 26 mai 2008.
Mechanic, Michael, „Polis Report, Astro Nots”, San José Metro News, ian. 1997. www.metroactive.com/papers/metro/01.23.97/polis-rpt-9704.html.
Mendenhall, Preston, „Amici sympathy, comspiracy theories” (în mijlocul compasiunii, teorii ale conspiraţiei), MSNBC. www.msube, msn.com/id/3077629/ns/technology and science-space, 3 feb. 2003.
Michael, Donald N., „Proposed Studies on the Implications of Peaceful Space Activities for Human Affairs” (Studii propuse asupra implicaţiilor activităţilor spaţiale paşnice pentru omenire), Brookings Institution, dec. 1960.
Ministerul Apărării din SUA. Dosar OZN. Nr. Înregistrare: AIR 2/17527, 1965.
Mitchell, Dr. Edgar, împreună cu Dwight Williams, The Way of the Explorer (Calea lui Explorer), Franklin Lakes, N.J., New Page Books, 2008.
„Moon Dust” (Praf lunar). Raport al Biroului ataşatului apărării al SUA, La Paz, Bolivia, mai 24, 1978, către Statul-Major al Forţelor Aeriene ale SUA, Washington, D.C.
„Moon Landing Conspiracy Theories” (Teorii ale

conspiraţiei cu privire la aterizările pe Lună), în http: //en, wikipedia.org/wiki/Apollo Moon Landing hoax accusations. 2010.

„Moon Movie" (Filmări ale Lunii), în www.moonmovie.com, 2010.

„Moon Pyramid, The" (Piramida de pe Lună), în www. solarguard.com/tereell.htm.

„Moon Shots Faked" (Aterizările pe Lună trucate), în BBC News, http: //news, bbe, co. Uk/2/hi/world/monitoring/ media reports/1399132. stm, 21 iun. 2001.

Moore, Waveney Ann, „Astronaut: We've had Visitors". (Astronaut: Avem vizitatori), St. Petersburg Times, 18 feb. 2004.

Moore, William L., „Crashed Saucers: Evidence in the Search for Proof" (Farfurii zburătoare prăbuşite: în căutarea dovezilor), MUFON Symposium Proceedings, 1985.

Moore, William L., The Roswell Investigation: New Evidence, New Conclusions. (Investigaţia Roswell: Noi dovezi, noi concluzii), publicată de autor, 1982.

Mullen, Leslie, „Alien Infection", în www.astrobio, net/exclusive/5.70/alien-infection, 25 aug. 2003.

„NASA Employed Photo Artists to Airbrush out Apollo Anomalies" (NASA angajează artişti fotografi ca să şteargă anomaliile Apollo), în www.ufos-aliens, co, uk/ airbrush, htm, nedatat.

NASA files on Joseph Perry. (Declasificate sub FOIA.) 1960.

„NASA to Search Files on 65 UFO Incident" (NASA caută dosarele despre incidentul OZN din 1965), MSNBC. www.msube, msn.com/id/21494221, 6 oct. 2007.

Naţional Capital Area Skeptics, „Scientific Study of Unidentified Flying Objects" (Studiu ştiinţific privind Obiectele Zburătoare Neidentificate), Edward U. Condon, University of Colorado, 1968. http: //files, neas.org/condon, 1999.

Nevills, Amiko, „Remembering Gordo" (Amintindu-ni-

l pe Gordo), NASA.gov, www.nasa.gov/vision/space, /features, /remembering gordo.html, 2004.

„New NASA Legal Nightmare?" (Un nou coşmar legal al

NASA?), în www.realufos, net/2009/01/nasa-faces-legal-nightmare-credible.html, ian. 2009.

New Roswell: Kecksburg Exposed (Noul Roswell: Dezvăluiri despre Kecksburg), The. SyFy Channel, 2003.

New York Times. Letter from Joshua Lederberg. 13 iul. 1969.

Newport, Frank, „Landing a Man on the Moon: The Public's View" (Ducerea unui om pe Lună:

Opinia publică), în www.gallup.com/poll/3712/

Landing-Man-Moon-Publics-View, aspx, 20 iul. 1999.

Nowicki, Martin, „The Space Shuttle and its Replacement" (Naveta spaţială şi înlocuirea ei), în www.cea.com/discoveryguides/newshuttle/overview, php, sep. 2004.

Oberg, James, „The Gemini 4 UFO", (OZN-ul Gemini 4), în UFO Report, toamna 1981.

„În Search of Gordon Cooper's UFOS, 1983" (în căutarea OZN-urilor lui Gordon Cooper), în www.zipworld.com, auzpsmith/cooper.html.

„Jim Oberg on the NASA Lawsuit Over Kecksburg

UFO Documents" (Jim Oberg despre „Procesul NASA legat de documentele OZN din cazul Kecksburg"), în www.jamesoberg.com/statement nasa kecksburg, pdf, 7 ianuarie 2008.

„Massive Effort to Locate Cooper UFO Report" (Efort masiv pentru localizarea raportului OZN al lui Cooper), în www.jamesoberg.com/effort locate cooper ufo report, pdf.

„Why did Gordo Tell UFO Stories?" (De ce a spus

„Gordo" poveşti cu OZN-uri?), 6 iun. 2008, www.jamesoberg .com/gordon cooper2008 comments, pdf.

Patterson, William H. Jr., „Robert A. Heinlein, A Biography" www.heinleinsociety.org/rah/biographies.html, lui. 1999.

Peckham, Jeff, „Whistleblowers on UFOS and EBES

Support U.K. Hacker Gary McKinnon" (Zvonuri despre OZN şi sprijinul EBE pentru hackerul britanic Gary McKinnon), în www.agoracosmopolitan.com/home/Fronptage/2009/01/23/03052.html, 23 ian. 2009.

Percy, David S. şi Mary Bennet, Dark Moon: Apollo and the

Whistle-Blowers (Luna întunecată: Apollo şi informatorii), Kempton, 111., Adventures Unlimited Press, 2001.

Pflock, Karl, Roswell în Perspective (Roswell în perspectivă), Alexandria, Va., Fund for UFO Research, 1994.

The Day After Aztec (Ziua de după Aztec), publicată de autor, 2003.

Philips, Dr. Tony, „The Great Moon Hoax" (Marea înşelătorie a Lunii), în http: //science, nasa.gov/science-news/science-at-nasa/2001/ast23 feb 2, feb. 2001.

Pippin, Ed, „Tom Corbett, Space Cadet" (Tom Corbett, cadet spaţial), în www.solarguard.com/tehome, htm, 1996.

Podesta, John, declaraţie dată la Naţional Press Club, 22 oct. 2002.

Pope, Nick, Open Skies, Closed Minds (Ceruri deschise. Minţi închise), New York, Simon & Schuster, 1996.

Operation Thunder Child. (Operaţia Thunder Child). New York: Simon & Schuster, 1999.

The Uninvited (Neinvitatul), New York, Simon & Schuster, 1997.

Posey, Bill şi Suzanne Kosmas, „Shuttle Flights Would Continue Under new Proposal" (Zborurile navetelor vor continua conform unei noi propuneri), Orlando Sentinel, http: //blogs, orlandosentinel.com/news politics/2010/03/shuttle-flights-would-continue-under-new-proposal.html, 3 mar. 2010.

Poulsen, Kevin, „U.K. Hacker Gary McKinnon Plays the

Asperger's Card" (Hackerul britanic Gary McKinnon

joacă cartea Asperger), în www.wired.com/threatlevel/2008/08/uk-hacker-gary/, 28 aug. 2008.

Press Officer. Home Office. Interviu, 20 dec. 1996.

Printy, Tim, „Out of the Ashes”. (Ieşind din cenuşă), în http: // home, comcast, net/-tprinty/UFO/dshes, htm, lui. 2006.

„Project Mercury Overview” (Proiectul Mercury), NASA.

gov, www-pao, ksc, nasa.gov/history/mercury/mercury-overview, htm, 2000.

„RAAF Captures Flying Saucer on Ranch în Roswell Region” (RAAF capturează o farfurie zburătoare la o fermă din regiunea Roswell), în Roswell Daily Record, 8 iul. 1947.

Randle, Kevin D., Crash: When UFOS Fall From the Sky (Prăbuşirea: Când OZN-urile cad din cer), Franklin Lakes, N.J., New Page Books, 2010.

Project Moon Dust: Beyond Roswell-Exposing the

Government’s Covert Investigations and Cover-ups (Proiectul Moon Dust: Dincolo de Roswell – Expunerea investigaţiilor secrete şi ale muşamalizărilor guvernului), New York, Harper, 1998.

Randle, Kevin D. şi Donald R. Schmitt, The Truth About the UFO Crash al Roswell (Adevărul despre prăbuşirea OZN-ului de la Roswell), New York, M. Evans, 1994.

UFO Crash al Roswell (Prăbuşirea unui OZN la

Roswell), New York, Avon, 1991.

Ranen, Aron, „Did we go? The Evidence is în” (Am ajuns acolo? Dovada există!), www.moonhoax.com/site/evidence.html, 2002.

Redfern, Nick, Celebrity Secrets: Government Files on the Rich and Famous (Secrete ale celebrităţilor: Dosarele guvernului despre cei bogaţi şi faimoşi), New York, Simon & Schuster, 2007.

Cosmic Crashes: The incredible Story of the UFOS That

Fell to Earth (Prăbuşiri cosmice: Povestea incredibilă

a OZN care au căzut pe Pământ), New York, Simon & Schuster, 1999.

Interviu cu Matthew Bevan, 12 apr. 1998.

Interviu cu Martin Black, 11 nov. 2003.

Interviu cu Ralph Jameson, 4 ian. 2003.

Interviu cu Peter Jeffries, 12 mar., 28 mar. Şi 1 iul. 2007.

Interviu cu John, 8 iul. 2006.

Interviu cu Joe Jordan, 4 feb. 2010.

Interviu cu P.T. Mcgavin, 22 mar. 2003.

Interviu cu Nick Pope, 27 mar. 1998.

Interviu cu Sharon, 15 aug. 2008.

Interviu cu Desiree Shaw, 9 apr. 2004.

Interviuri cu Mac Tonnies, 3 şi 28 apr. 2008.

Interviuri cu Mac Tonnies, 1 şi 2 feb. 2009

Interviuri cu Mac Tonnies, 8 şi 12 iun. 2005.

Interviuri cu Mac Tonnies, 14, 16 şi 19 mar. 2004.

Interviuri cu Mac Tonnies, 8, 11 şi 13 oct. 2009.

Interviuri cu Mac Tonnies, 3, 9 şi 17 sep. 2006.

Interviu cu Bruce Weaver, 18 mai 2009.

„Report of Fallen Space Obiect" (Raport asupra obiectului spaţial prăbuşit), Departamentul de Stat, 15 mai 1978.

„Report of the Presidential Commission on the Space Shuttle Challenger Accident" (Raport al Comisiei prezidenţiale despre accidentul navetei spaţiale Challenger), NASA. http: //history, nasa.gov/rogersrep/genindex.htm., 6 iun. 1986.

„Report of Scientific Advisory Panel on Unidentified Flying Objects Convened by Office of Scientific Intelligence" (Raport al Comisiei de consilieri ştiinţifici asupra obiectelor zburătoare neidentificate reunite de Biroul pentru inteligenţă ştiinţifică), Central Intelligence Agency, 14 – 18 ian. 1953.

„Reports Conflict on Details of Fallen Obiect" (Detalii conflictuale privind obiectul prăbuşit), Central Intelligence Agency, 16 mai 1978.

Rhodes, Tom, „UFOS: It s-a Cover-Up" (OZN-urile:

Este totul o muşamalizare?), în Ottowa Citizen, 11 oct. 1998.

Ronson, Jon, „Gary McKinnon: Pentagon hacker's worst nightmare comes true" (Gary McKinnon: Cel mai mare coşmar al hackerului Pentagonului se adevereşte), www.guardian, co, uk/world/2009/aug/01 / gary-mckinnon-extradiţion-nightmare, 1 aug. 2009.

„Jon Ronson Meets Hacker Gary McKinnon" (Jon Ronson se întâlneşte cu hackerul Gary McKinnon), în Guardian, 9 iul. 2005.

Ryba, Jeanne, „Mercury: America's First Astronauts" (Mercury: Primii astronauţi ai Americii), www.nasa.gov/mission pages/mercury/missions/friendship7.html, 2007.

„NASA Orbiter Fleet" (Flota de sateliţi pe orbită ai NASA), www.nasa.gov/centers/kennedy/shuttleoperations/orbiters/orbiterscol.html, 2008.

„Space Shuttle" (Naveta spaţială), www.nasa.gov/mission pages/shuttle/main/index.html, 22 iulie 2010.

Sagan, Carl, Contact, New York, Simon & Schuster, 1985.

Salter, Frank, „Astronaut Deke Slayton's Amazing UFO Encounter" (Uimitoarea întâlnire cu un OZN a astronautului Deke Slayton), http: //ufopartisan Mogspot.com/2009/10/astronaut-deke-slaytons-amazing-ufo.html, oct. 2010.

„Sample Return Missions Scare Some Researchers" (Misiunile care aduc mostre îi sperie pe unii cercetători), www.space.com/searchforlife/planet protection 000407.html, 9 apr. 2000.

„Satellite Accidents With Radiation Hazards" (Accidente ale sateliţilor cu risc de radiaţii), Home Office, 1979.

Scalice, Daniella, „Vatican Hosts Study Week on Astrobiology, National Aeronautics and Space

Administration" (Vaticanul găzduieşte săptămâna studiilor în astrobiologie, Administraţia Naţională a Aeronauticii şi Spaţiului), http://astrobiology.nasa.gov/articles/vatican-hosts-study-week-on-astrobiology/, 17 nov. 2009.

Schadewald, Robert J., „The Flat Out Truth: Earth Orbits? Moon Landings? A Fraud! Says This Prophet" (Adevărul gol-goluţ: Orbitarea Lunii? Aterizări pe Lună? O fraudă! strigă acest profet!), în Science Digest, lui. 1980.

„Searchers Fail to Fiind Obiect" (Cercetătorii nu reuşesc să găsească obiectul), în Tribune-Review, 10 dec. 1965.

Second Look, 1, nr. 7, mai 1979.

„Sergeant Karl Wolf: I ve Seen Classified Photos of ET Moon Structures" (Sergentul Karl Wolf: Am văzut fotografii clasificate cu structuri lunare extraterestre), Crystal Blue Mind, http://newcrystalmind.com/2010/sergeant-karl-wolf-ive-seen-photos-of-et-moon-structures/, 27 apr. 2010.

Sherwell, Philip, „Hacker Gary McKinnon will receive no pity, insists US" (Hackerul Gary McKinnon nu se va bucura de milă, insistă SUA), în Sunday Telegraph, 26 iul. 2009.

Slack, James şi Michael Seamark, „An affront to British justice: Gary McKinnon extradition CAN be stopped, says Lib Dem QC" (Un afront la adresa justiţiei britanice: extrădarea lui Gary McKinnon POATE fi oprită, spune cartierul general al liberal-democraţilor), în Daily Mail, 31 mai 2010.

Slack, James şi Michael Seamark, „Gary McKinnon Extradition Stopped" (Extrădarea lui Gary McKinnon oprită), în Daily Mail, 31 mai 2010. www.dailymail, co, uk/news/article-1282765/ Gary-McKinnon-extradiţion-stopped-says-LibDem-Q C-Lord-Carlile.htmlixzzoq Tobap4J.

Slayton, Donald K., împreună cu Michael Cassutt, Deke! An Autobiography, (Deke! O autobiografie), New York, Forge Books, 1995.

„Somaliland President Egal Speaks on Mysterious Bomb Blast" (Preşedintele Egal al Somaliland despre explozia misterioasă a bombei), CIA files, ian. 1996.

Space Information Officer, Royal Air Force Fylingdales, interview, 20 dec. 1996.

„Space Life Report Could Be Shock" (Rapoartele despre viaţa în spaţiu pot reprezenta un şoc), în New York Times, 15 dec. 1960.

„Space Shuttle Challenger Explozion" (Explozia navetei spaţiale Challenger), Federal Bureau of Investigation, http: // foia, fbi.gov/foiaindex/shuttle, htm, 1986.

„Space Shuttle Columbia Disintegrates Upon Re-Entry".

(Naveta spaţială Columbia se dezintegrează după reintrarea în atmosferă), PBS Newshour, 1 feb. 2003. www.pbs.org/newshour/updates/Columbia 02 – 01 – 03.html.

„Spanish UFO Sightings" (Apariţii OZN în Spania), Departament of Defense Intelligence Information Report, 22 aug. 1974.

Spence, Major Robert, Edwards Air Force Base, Office of Information Services, iun. 1957.

Stathopoulos, Vie, „Space Shuttle Columbia Disaster".

(Dezastrul rachetei spaţiale Columbia), în www. aerospaceguide, net/spaceshuttle/Columbia disaster.html, 2010.

Streuli, Ted, „NASA Hires Writer to Debunk Apollo Theory" (NASA angajează scriitor ca să denigreze Teoria Apollo), în www.galvestondailynews.com/report, lasso? wcd = 5535, 31 oct. 2002.

Stringfield, Leonard H., Situation Red: The UFO Siege (Cod roşu: Asediul OZN), Londra, UK, Sphere Books, 1978.

The UFO Crash/Retrieval Syndrome, Status Report U:

New Sources, New Data (Prăbuşiri/recuperări de

OZN, Raport II se stare: Surse noi, date noi), Mutual UFO Network, ian. 1980.

UFO Crash/Retrievals: Is the Cover Up Lifting? Status

Report V (Prăbuşiri/recuperări de OZN: Se destramă muşamalizarea? Raport V de stare), Publicată de autor, 1989.

„Tetrahedrons, Faces on Mars, Exploding Planets.

Hyperdimensional Physics-and Tom Corbett, Space

Cadet?! What Did They Know, and When Did They Know it?" (Tetraedronii, Feţele de pe Marte, planete care explodează, fenomene supranaturale hiperdimensionale – şi Tom Corbett, cadetul spaţial?! Ce ştiu ei şi de când ştiu?), în www.enterphsemission.com/corbett, htm, nedatat.

Texas State University-San Marcos, „Texas State Research Sheds New Light On Panspermia" (Cercetările Universităţii statului Texas aruncă o nouă lumină asupra panspermiei), comunicat de presă, www.astrobiology.com/news/viewpr.html? pid = 19104, 4 feb. 2006.

„Tom Corbett, Space Cadet", în http: //en, wikipedia.org/wiki/ Tom Corbett, Space Cadet, 2010.

Tonnies, Mac, After the Marţian Apocalypse (După Apocalipsa extraterestră), New York, Paraview Pocket Books, 2004.

„Transcript of Presidential Meeting in the Cabinet Room of the White House" (Transcrierea întâlnirii prezidenţiale din Camera Cabinetului a Casei Albe), în http: //history, nasa, gov/JFK-Webbconv/pages/transchpt, pdf 21 nov. 1962.

„Treaty on Principles Governing the Activities of States in the Exploration and Use of Outer Space, Including the Moon and Other Celestial Bodies, The" (Tratatul asupra principiilor de guvernare a activităţilor statelor în exploatarea şi utilizarea spaţiului extraterestru, inclusiv a Lunii şi a celorlalte corpuri cereşti), Naţiunile Unite, Biroul pentru Probleme Extraterestre, 10 oct. 1967.

Troy, Steve, „The Tom Corbett Lunar Pyramid – Tying It All Together” (Piramida lunară a lui Tom Corbett – Strângerea legăturilor), în www.solarguard.com/tereell, htm, 2000.

Conferinţa preşedintelui Harry S. Truman, 4 apr. 1950.

UFO 9, nr. 3, 1994.

UFO 9, nr. 5, 1994.

UFO Investigator, dec. 1960/ian. 1961.

UFO Universe 1, nr. 3, nov. 1988.

„UFOS and Extraterrestrials: A Problem for the Church?” (OZN-urile şi extratereştrii: O problemă pentru

Biserică?), în www.pufoin.com/pufoin perspective/ et church, php, 6 iul. 2001.

„UFOS over Brazil?” (OZN-uri deasupra Braziliei?), Departamentul de Stat, 21 mai 1986.

„Vatican and Alien Life, The” (Vaticanul şi viaţa extraterestră), în www.ufoencounters, co, uk/the-vatican-and-alien-life.html, 2010.

„Vatican Observatory” în http: //vaticanobservatory, org, 2010.

„Vatican Observatory: Welcome to the Vatican Advanced Technology Telescope” (Observatorul Vaticanului:

Bun venit la Telescopul cu tehnologie avansată al Vaticanului), în http: //vaticanobservatory.org/VATT/ index, php, 2010.

„Vatican: The Holy See” (Vatican: Vederea sfântă), în www.Vatican, va 2010.

Wade, Mark, „Ley”, în www.astronautix.com/astros/ley, htm, 1997.

Watson, Rob, „UFO Spotters Slam „US Cover Up” (Martorii OZN lovest „Muşamalizarea americană”), în BBC News, http: //news, bbe, co. Uk/2/hi/americas/l 322432. stm, 10 mai 2001.

„Welcome to the Astrobiology Science Conference!” (Bun venit la Conferinţa în Astrobiologie!), în http: //abscicon2006. arc, nasa.gov/abscicon2006.html, 2005.

„Whistleblowers Evidence of NASA UFO Fraud Might Kill UK Hacker Case" (Este posibil ca dovezile informatorilor despre frauda OZN A NASA să dărâme cazul hackerului britanic), Xenophilia, http: //xenophilius.wordpress.com/2009/Ol /18/whistleblowers %E2%80%99-evidence-of-nasa-ufo-fraud-might-kill-uk-hacker-case, 18 ian. 2009.

„White House „Lost în Space" Scenarios" (Scenariile „Pierdut în spaţiu" ale Casei Albe), The Smoking Gun, www.thesmokinggun.com/archive/0808051 apollol.html, 8 aug. 2005.

Wilhelm, Allan R., „Grand Blanc Man Photographs Saucer".

(Bărbatul din Grand Blanc fotografiază o farfurie zburătoare), în Flint Journal, 28 mar. 1960.

Willey, David, „Vatican Says Aliens Exist" (Vaticanul spune că extratereştrii există), în BBC News, http: //news, bbe, co, uk/2/hi/Europe/7399661. stm, 13 mai 2008.

Williams, Matthew, „A Close Encounter with Whistleblower Gary McKinnon" (O întâlnire directă cu informatorul Gary McKinnon), 5th Annual UFO Crash Retrieval Conference Proceedings, Wood & Wood Enterprises, 2007.

„Willy Ley", în http: //en, wikipedia.org/wiki/Willy Ley, 2010.

Wilson, Jim, „Space Shuttle Columbia and her Crew" (Naveta spaţială Columbia şi echipajul ei), NASA.gov, www.nasa, gov/Columbia/home/index, htmf 23 aug. 2006.

Wood, Ryan S., Majic Eyes Only (Numai ochi magici), Broomfield, Colo., Wood Enterprises, 2005.

Despre autor

Nick Redfern lucrează ca autor, lector şi jurnalist. Scrie despre o gamă largă de mistere nerezolvate, printre care Bigfoot, OZN-uri, Monstrul din Loch Ness, întâlniri cu extratereştrii şi conspiraţii guvernamentale. Scire regulat pentru UFO Magazine, Fate, Fortean Times şi Paranormal Magazine. Printre cărţile lui anterioare se numără: Contactées, Memoirs of a Monster Hunter, There's

Something in the Woods, On the Trail of the Saucer Spies şi Strânge Secrets. Nick Redfern a apărut în numeroase spectacole de televiziune, printre care Out of this World al BBC, Monster Quest şi UFO Hunters, pe History Channel, Paranatural pe National Geographie Channel, Countdown, cu Keith Olbermann, pe MSNBC şi Proof Pozitive, pe SyFy Channel. Alături de Raven Meindel, Nick este prezentatorul unui spectacol radiofonic săptămânal despre subiecte paranormale, numit Exploring All Realms. Nick Redfern trăieşte în Arlington, Texas, împreună cu soţia sa, Dana. Poate fi contactat la www.nickredfem.com.

„Oare numai nebunii şi ciudaţii văd farfurii zburătoare? Ştiinţa şi misterele OZN demolează această prejudecată, îi pune la punct pe denigratorii fenomenului şi ne spune adevărul din spatele apariţiilor OZN-urilor. Friedman s-a întrecut pe sine însuşi”.

Robert Swiatek, fizician, cercetător în domeniul OZN-urilor

„Numeroase descoperiri arheologice, aparent misterioase, şi multe indicii din scrierile străvechi ale omenirii l-au determinat pe Erich von Däniken să pornească în căutarea unor explicaţii pentru misterele neelucidate ale trecutului. Concluziile uimitoare la care ajunge autorul ne-ar putea convinge să ne revizuim imaginea despre istoria timpurie a Pământului. Ele deschid deopotrivă perspective noi asupra progresului tehnicii de azi şi de mâine”.

Erich von Däniken

AMINTIRI DESPRE VIITOR

O carte fascinantă, deschizătoare de drumuri, care a influențat generații de oameni dornici să știe!

TREBUIE SĂ ȘTII